

د شمېر کتاب - د تورات

شريف څلورم کتاب

پېژندگلو

د شمېر په کتاب کې حضرت موسیٰ علیه السلام د کنعان د سفر قیصه بیانوي، کوم سفر چې هغوی لوظ کړې شوی وطن ته کړې وو. اګر چې د مصر نه تر وعده شوی ملک پورې سفر دومره اوږد نه دے خو هلته په رسېدو کې بنی اسرائیلو څلورېشت کاله وخت واخستلو. هم په دې کتاب کې دې وجه هم بیان شوې ده. د بنی اسرائیلو د نافرمانی او د ایمان د کمزورتیا په وجه خدای پاک هغوی په بیابان کې سرگردانه وګرځول. په ټول کتاب کې خدای پاک ته خپل هغه لوی مقام حاصل دے څوک چې بې اعتقادی او بغاوت نه نظرانداز کوی خو هغه داسې هم څرګندېږي څوک چې خپل لوظ په وفاداری سره قانموی او په صبر سره د خپلو خلقو حاجتونه پوره کوی. کوم سفر چې مونږ ته دا هم ریاډوی چې خدای پاک زمونږ مل دے لکه څنګه چې زمونږ سفر د جنت طرف دے. د حفظ کولو دپاره شمېر ۱۹:۲۳ آیت، ”خدای پاک د بنی آدم په شان نه دے، چې دروغ ووائی، هغه بنی آدم نه دے چې خپله فېصله بدله کړی. هغه چې کومه وعده وکړی، نو هغه پوره کوی، هغه چې څه وائی، نو هغه کوی.“

د بني اسرائيلو اوله مردم شماری

۱ د دویم کال د دویمې میاشتې په وپومبی ورځ بني اسرائيلو د مصر ملک پرېښودو نه پس، د سینا په بیابان کښې مالک خدای د خپل حضور په مقدسه خېمه کښې موسی ته وفرمائیل، (۲) ”ته او هارون د ټولو بني اسرائيلو د قبیلو او کورنو مردم شماری وکړئ. د هغه ټولو سپرو نومونه ولیکئ (۳) چې عمر یې شل کاله یا د دې نه زیات وی او چې جنگ کولې شی. (۴) د هرې قبیلې نه یو یو مشر راوغواړه چې ستا مدد وکړی.“ (۵) - (۱۶) دا هغه سپری دی چې د خپلو قبیلو مشران دی، کوم چې ستاسو د ملگرتیا دپاره د قوم نه خوښ کړې شوی دی یعنې د روبین د قبیلې نه الیصور د شدیور زوی، د شمعون د قبیلې نه سلومی اېل د صوری شدی زوی، د یهوداه د قبیلې نه نحشون د عمی نداب زوی، د یساکار د قبیلې نه نتنی ایل د ضعر زوی، د زبولون د قبیلې نه ایاب د حیلون زوی، د افرائیم د قبیلې نه الیسمع د عمیهود زوی، د منسی د قبیلې نه گملی اېل د فداهصور زوی، د بنیامین د قبیلې نه ابدان د جدعونی زوی، د دان د قبیلې نه اخیعزر د عمی شدی زوی، د آشر د قبیلې نه فجعی اېل د عکران زوی، د جاد د قبیلې نه ایاسف د دعواېل زوی، د نفتالی قبیلې نه اخیرع د عینان زوی. (۱۷) د دې دولسو سپرو په مدد سره موسی او هارون، (۱۸) د دویمې میاشتې په اوله ورځ د بني اسرائيلو ټول قوم راغونډ کړو او د ټولو خلقو نومونه یې د قبیلو او کورنو په مطابق ولیکل. د هغه ټولو سپرو نومونه ولیکلې شول او وشمېرلې شول چې عمر یې شل کاله یا د دې نه زیات وو، (۱۹) هم هغه شان چې څنگه مالک

خُدائِ حُكْمِ وِرڪِرِي وِو. د سينا په بيا بان کښې، موسیٰ خلق
 وشمېرل. (۲۰) - (۴۶) هغه ټول سړي چې عُمر يې شل کاله يا د
 شلو کالو نه زيات وو او چې جنگ يې کولې شو نو د هغوی
 نومونه د قبيلو او کورنو په مطابق وليکلې شول، شروع د
 روبين د قبيلې نه وشوه، چې د يعقوب مشر زوی وو. ټول
 شمېر دا دے. د روبين اولاد شپږ څلوېښت زره او پينځه
 سوه کسان وو، د شمعون اولاد يو کم شپېته زره او درې
 سوه کسان وو، د جاد اولاد پينځه څلوېښت زره شپږ سوه او
 پنځوس کسان وو، د يهوداه اولاد څلور اويا زره او شپږ سوه
 کسان وو، د يساکار اولاد څلور پنځوس زره او څلور سوه
 کسان وو، د زيولون اولاد اووه پنځوس زره او څلور سوه
 کسان وو، د افرائيم اولاد څلوېښت زره او پينځه سوه کسان
 وو، د منسی اولاد دوه دېرش زره او دوه سوه کسان وو، د
 بنيامين اولاد پينځه دېرش زره او څلور سوه کسان وو، د دان
 اولاد دوه شپېته زره او اووه سوه کسان وو، د آشر اولاد يو
 څلوېښت زره او پينځه سوه کسان وو، د نفتالی اولاد درې
 پنځوس زره او څلور سوه کسان وو. دا ټول په شمېر کښې
 شپږ لاکه درې زره او پينځه سوه پنځوس کسان وو. (۴۷) د
 ليويانو نومونه د نورو قبيلو سره نه وو ليکلې شوي، (۴۸)
 ځکه چې مالک خُدائِ موسیٰ ته فرمائيلی وو چې، (۴۹) ”کله
 چې ته د هغه سړو مردم شماری کوې چې جنگ کولې شي،
 نو د ليوي قبيله په کښې مه شاملوه. (۵۰) خو ليويان زما د
 حضور مقدسې خېمې او د دې د ټول سامان مشران مقرر
 کړه. هغوی به خېمه او د دې سامان وړي، خدمت به کوي او
 د دې نه گېرچاپېره به خېمې لگوي. (۵۱) هر کله چې تاسو
 خېمې بل ځای ته اوړئ نو ليويان به مقدسه خېمه راټولوي او

په هر يو نوى خائ كبنې به يې لگوى. بل هر څوك چې

مقدسې خېمې ته ورنزدې شى نو وبه وژلې شى. (۵۲) او نور

اسرائيليان به قبيله په قبيله خېمې ودروى، هر يو سرې به د

خپلې قبيلې سره وى او د خپلې جنډې لاندې به وى. (۵۳) خو

ليويان به د مقدسې خېمې د حفاظت دپاره د دې نه

گېرچاپېره خېمې ولگوى، چې څوك نزدې رانه شى، هسې نه

چې د بنى اسرائيلو قوم ته زه په قهر شم. (۵۴) نو بنى

اسرائيلو هم هغه شان وکړل څنگه چې مالک خدائ موسى ته

حکم کړې وو.

هرې قبيلې ته د خېمو خايونه په نښه کول

۲ (۱) بيا مالک خدائ موسى او هارون ته دا اصول

وښودل. (۲) کله چې اسرائيليان کېمپ جوړوى، نو هر

سرې به د خپل لښکر د جنډې لاندې خېمه ودروى. خېمې به

د مقدسې خېمې نه گېرچاپېره لگولې شى. (۳) - (۹) نمرخاته

طرف ته، چې څوك د يهوداه د لښکر د جنډې لاندې وى نو

هغوى به په خپلو ډلو كبنې خېمې ودروى، د هغوى د قبيلو د

مشرانو نومونه دا دى. د يهوداه قبيلې مشر نحشون زوى د

عمى نداب، د قبيلې شمېر څلور اويا زره او شپږ سوه كسان

دى، د يساكار قبيلې مشر ننتى ايل زوى د ضعر، د قبيلې

شمېر څلور پنځوس زره او څلور سوه كسان دى، د زبولون

قبيلې مشر الياب زوى د حيلون، د قبيلې شمېر اووه پنځوس

زره او څلور سوه كسان دى. دا ټول په شمېر كبنې يو سل او

شپږ اتيا زره او څلور سوه كسان دى. د يهوداه لښکر به

مخکښې روان وی. (۱۰) - (۱۶) جنوب طرف ته، څوک چې د
 روښن د لښکر د جنډې لاندې وی نو هغوی به په خپلو ډلو
 کښې خپمې ودروی، د هغوی د قبیلو د مشرانو نومونه دا دی.
 د روښن قبیلې مشر الیصور زوی د شدیور، د قبیلې شمېر
 شپږ څلوېښت زره او پینځه سوه کسان دی، د شمعون قبیلې
 مشر سلومی اېل زوی د صوری شدی، د قبیلې شمېر یو کم
 شپېته زره او درې سوه کسان دی، د جاد قبیلې مشر الیاسف
 زوی د دعواېل، د قبیلې شمېر پینځه څلوېښت زره شپږ سوه
 پنځوس کسان دی. دا ټول په شمېر کښې یو سل او یو
 پنځوس زره او څلور سوه پنځوس کسان دی. دویم به د
 روښن لښکر روان وی. (۱۷) بیا دې د اولنو دوه لښکرو او د
 وروستنو دوه لښکرو په مینځ کښې لیویان روان شی چې
 مقدسه خېمه یوسی. هر یو لښکر به هم په هغه ترتیب روان
 وی چې څنگه خپمې ودروی، هر یو به په خپل خپل ځای د
 خپلې جنډې لاندې وی. (۱۸) - (۲۴) نمرپرېواته طرف ته، څوک
 چې د افرایم د لښکر د جنډې لاندې وی نو هغوی به په خپلو
 ډلو کښې خپمې ودروی، د هغوی د قبیلو د مشرانو نومونه دا
 دی. د افرایم قبیلې مشر الیسمع زوی د عمیهود، د قبیلې
 شمېر څلوېښت زره او پینځه سوه کسان دی، د منسی قبیلې
 مشر گملی اېل زوی د فداهصور، د قبیلې شمېر دوه دېرش
 زره او دوه سوه کسان دی، د بنیامین قبیلې مشر ابدان زوی
 د جدعونی، د قبیلې شمېر پینځه دېرش زره او څلور سوه
 کسان دی. دا ټول په شمېر کښې یو سل او اته زره او سل
 کسان دی. درېم به د افرایم لښکر روان وی. (۲۵) - (۳۱) شمال
 طرف ته، څوک چې د دان د لښکر د جنډې لاندې وی نو
 هغوی به په خپلو قبیلو کښې خپمې ودروی، د هغوی د قبیلو

د مشرانو نومونه دا دی. د دان قبیلې مشر اخیعزر زوی د
 عمی شدی، د قبیلې شمېر دوه شپېته زره او اووه سوه کسان
 دی، د آشر قبیلې مشر فجعی اېل زوی د عکران، د قبیلې شمېر
 یو څلوېښت زره او پینځه سوه کسان دی، د نفتالی قبیلې
 مشر اخیع زوی د عینان، د قبیلې شمېر درې پنځوس زره
 او څلور سوه کسان دی. دا ټول په شمېر کښې یو لاک اووه
 پنځوس زره او شپږ سوه کسان دی. په آخر کښې به د دان
 لښکر روان وی. (۳۲) د بنی اسرائیلو د ټولو لښکرو شمېر
 شپږ لاکه درې زره پینځه سوه او پنځوس کسان وو چې قبیله
 په قبیله د هغوی نومونه ولیکلې شول. (۳۳) هم هغه شان چې
 څنگه مالک خدای موسی ته حکم کړی وو، لیویان د نورو
 بنی اسرائیلو سره یو ځای ونه شمېرلې شول. (۳۴) بنی
 اسرائیلو هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای موسی ته
 حکم کړی وو. هغوی هر یو د خپلې جنډې لاندې خپمې
 ودرولې او هر یو د خپلې قبیلې سره روان وو.

د حضرت هارون زامن

۳ (۱) دا د هارون او د موسی د خاندان د هغه وخت خبره
 ده کله چې مالک خدای د سینا په غره باندې د موسی سره
 خبرې وکړې. (۲) د هارون څلور زامن وو، ندب چې د ټولو
 مشر وو، ابیهو، الی عزر او اتمر. (۳) د هغوی سرونه غوړ
 کړې شول او د امامانو په توګه مقرر کړې شول، (۴) خو
 ندب او ابیهو هغه وخت ووژلې شول چې کله هغوی د سینا
 په بیابان کښې مالک خدای ته هغه اور پېش کولو چې د هغې

اجازت نه وو. د هغوی هیڅ اولاد نه وو، نو الی عزرا او اتمر د خپل پلار هارون په ژوندون کښې د امامانو په توگه خدمت کولو.

د لیویانو ذمه واری

۵) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ۶) ”د لیویانو قبيله نزدې راوله او هغوی د هارون امام دپاره خدمتگاران مقرر کړه. ۷) هغوی به زما د حضور په مقدسه خېمه کار کوی او د امامانو او د ټول قوم دپاره به ذمه واری پوره کوی. ۸) هغوی به د مقدسې خېمې د ټول سامان خیال ساتی او د نورو بنی اسرائیلو دپاره به ذمه واری پوره کوی. ۹) لیویان د هارون او د هغه د زامنو د خدمت دپاره وقف شوی دی. ۱۰) ته به هارون او د هغه زامن مقرر کړې چې د امامانو په توگه ذمه واری پوره کړی، بل هر څوک چې مقدسې خېمې ته د ورنزدې کېدلو کوشش وکړی نو هغه به ووژلې شی.“ ۱۱) نو مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ۱۲) - ”لیویان دې اوس زما شی. کله چې ما د مصریانو وپرومبی پېدا شوی نران ووژل، نو د بنی اسرائیلو د هر خاندان مشر زوی او وپرومبې پېدا شوې ځناور وقف کړې شول چې زما شی. خو اوس د بنی اسرائیلو د مشرانو زامنو په ځای لیویان به زما شی. زه مالک خدای یم.“

د لیویانو مردم شماری

۱۴) مالک خدای د سینا په بیابان کښې موسی ته حکم وکړو چې د لیویانو د قبیلو او کورنو نومونه ولیکی، هغه هر یو

نر دې وشمېری چې عُمر یې د یوې میاشتې یا د دې نه زیات
 وی، (۱۶) او موسی د مالک خدای د حکم په مطابق د هغوی
 نومونه ولیکل. (۱۷-۲۰) د لیوی درې زامن وو، جیرسون،
 قُهات او مراری، هغوی د هغه قبیلو پلار نیکه وو کومې قبیلې
 چې د هغوی په نومونو یادېږي. د جیرسون دوه زامن وو،
 لِبْنی او سِمْعی. د قُهات څلور زامن وو، عُمَرَام، اِضْهَار،
 حَبْرُون او عَزی اِہْل، او د مراری دوه زامن وو، محلی او
 موشی. هغوی د هغه قبیلو پلار نیکه وو چې د هغوی په
 نومونو یادېږي. (۲۱) لِبْنی او سِمْعی دواړه د جیرسون قبیلې
 وې. (۲۲) هغه ټول نران په شمېر کښې اووه زره او پینځه
 سوه کسان وو چې عُمر یې یوه میاشت یا د دې نه زیات وو.
 (۲۳) جیرسونیانو نمرپرېواته طرف ته د مقدسې خېمې نه
 وروستو خېمې ودرولې، (۲۴) د اِیاسف سره چې د لا اِہْل
 زوی او د جیرسون قبیلې مشر وو. (۲۵) هغوی د مقدسې
 خېمې دننې پردې، پاسنې پردې، د ننوتلو دروازې د پردې د
 خیال ساتلو ذمه وار وو، (۲۶) د هغه پردو چې د خېمې د
 دربار او د قربان گاه نه گېرچاپېره وې او دربار ته د ننوتلو د
 دروازې پردې. هغوی د هغه ټول خدمت ذمه وار وو چې د
 دې څیزونو سره یې تعلق لرلو. (۲۷) عُمَرَام، اِضْهَار، حَبْرُون
 او عَزی اِہْل څلور واړه خاندانه د قُهات د قبیلې نه وو. (۲۸) د
 هغه ټولو نرانو شمېر اته زره او شپږ سوه کسان وو چې د
 هغوی عُمر یوه میاشت یا د دې نه زیات وو. (۲۹) قُهاتیانو د
 مقدسې خېمې جنوبی طرف ته خېمې ودرولې، (۳۰) د
 اِیصْفَن سره چې د عَزی اِہْل زوی او د قبیلې مشر وو. (۳۱) د
 هغوی ذمه واری د دې څیزونو خیال ساتل وو یعنې د لوظ
 صندوق، مېز، پیوت، قربان گاه، د هغه لوبښو چې اِمَامان یې

په مقدس ځای کېښي استعمالوی او زیات مقدس ځای ته د
 ننوتلو پرده. هغوی د هغه ټول خدمت زمه وار ؤو چې د دې
 څیزونو سره یې تعلق لرلو. (۳۲) د لیویانو مشر د هارون امام
 زوی الی عزر وو. د هغه مشری په هغه کسانو باندې وه چې
 کومو په مقدس ځای کېښي کار کولو. (۳۳) د محلی او موشی
 دواړه خاندانه د مراری د قبیلې نه وې. (۳۴) د هغه ټولو ترانو
 شمېر شپږ زره او دوه سوه کسان ؤو چې د هغوی عمر یوه
 میاشت یا د دې نه زیات وو. (۳۵) مراریانو د مقدسې خېمې
 شمالی طرف ته خېمې ودرولې، د صوری اېل سره چې د
 ابی خېل زوی او د قبیلې مشر وو. (۳۶) هغوی د مقدسې
 خېمې د چوکاټونو، دُرشلو، ستنو، پښو او د دې په نورو ټولو
 څیزونو زمه وار مقرر شول. هغوی د هغه ټول خدمت زمه
 وار ؤو چې د دې څیزونو سره یې تعلق لرلو. (۳۷) هغوی د
 ستنو، پښو، موږو او د دربار د بهرنی رسو د خیال ساتلو زمه
 وار ؤو. (۳۸) موسی، هارون او د هغه زامنو نمرخاته طرف ته
 د مقدسې خېمې په مخکېښي ودرولې. هغوی د هغه
 خدمت زمه وار ؤو چې د بنی اسرائیلو دپاره په مقدس ځای
 کېښي کېدلو. بل هر چا چې د دې د کولو کوشش کړی وې
 نو هغه به وژلې شو. (۳۹) د مالک خدای په حکم باندې چې
 موسی او هارون د لیویانو کوم شمېر وکړو هغه ټول تران
 دوویش زره ؤو چې د هغوی عمر یوه میاشت یا د دې نه
 زیات وو.

د لیویانو د مشرانو زامنو په ځای مقرر کېدل

(۴۰) - (۴۱) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”د بنی اسرائیلو

ټول مشران زامن زما دی. نو د اسرائیلو د هر مشر زوی نوم
ولیکه، چې عمر یې یوه میاشت یا د دې نه زیات وی. خو د
هغوی په ځای زه دا د دعوی سره وایم چې ټول لیویان زما
دی. زه مالک خدای یم. زه دا هم وایم چې د ټولو وپرومبو
پیدا شوو څاروو په ځای د لیویانو څاروی زما دی.” (٤٢)

موسی هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای حکم کړی
وو او د بنی اسرائیلو ټول مشران زامن یې وشمېرل (٤٣) چې
د هغوی عمر یوه میاشت یا د دې نه زیات وو، هغوی ټول په
شمېر کېنې دوویشته زره دوه سوه او درې اويا کسان وو.
(٤٤) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (٤٥) ”اوس د بنی
اسرائیلو د ټولو مشرانو زامنو په ځای لیویان وقف کړه چې
زما شی او د بنی اسرائیلو د وپرومبو پیدا شوو څاروو په ځای
د لیویانو څاروی وقف کړه. زه مالک خدای یم. (٤٦) خو د
بنی اسرائیلو مشران زامن د لیویانو نه دوه سوه او درې اويا
کسان زیات دی، نو ته به هغه زیات زامن واپس اخلې. (٤٧)
د هر یو دپاره د منلې شوی معیار په مطابق پینځه د سپینو
زرو سیکې ورکړه، (٤٨) او دا پېسې هارون او د هغه زامنو ته
ورکړه.” (٤٩-٥٠) موسی هم هغه شان وکړل او د سپینو زرو
سیکې یې واخستلې چې یو زر درې سوه او پینځه شپېته وې
(٥١) او د مالک خدای د فرمان په مطابق یې هغه هارون او د
هغه زامنو له ورکړې.

د قهات د قبیلې د لیویانو ذمه واری

٤ (١) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل چې، (٢) ”د
لیویانو مردم شماری وکړه چې هغوی قهاتیان دی. هغوی دې

قبيله په قبيله او خاندان په خاندان وشمېرلې شي، ﴿٣﴾ او د هغه ټولو سپرو نومونه دې وليكلې شي چې د هغوی عمر د دېرشو کالو نه تر پنځوسو کالو پورې وي او چې د مالک خدای د حضور په مقدسه خېمه کېنې کار کولې شي. ﴿٤﴾ د هغوی خدمت به د دېرو مقدسو څيزونو خيال ساتل وي. ﴿٥﴾ مالک خدای موسی ته دا اصول وښودل. کله چې د

کېمپ د وړلو وخت شي، نو هارون او د هغه زامن به مقدسې خېمې ته ننوځي، د لوظ د صندوق په مخکېنې پرده به راکوزه کړي او د لوظ صندوق به ورباندې پټ کړي. ﴿٦﴾ هغوی به په دې باندې د څرمنې يوه ښه ټوټه واچوي، د آسماني رنگ کپړه به د پاسه ورباندې خوره کړي او د وړلو دپاره به بازوگان وردننه کړي. ﴿٧﴾ هغوی به په مېز باندې د آسماني رنگ کپړه خوره کړي چې په کوم مېز باندې د مالک خدای روتی وي او په دې به لوبښي، د خوشبويي جامونه، د نذرانو جامونه او د څښلو نذرانو دپاره منگي کېږدي. په مېز به

همېشه روتی پرته وي. ﴿٨﴾ هغوی به په دې هر څه باندې يوه سره کپړه خوره کړي، د څرمنې يوه ښه ټوټه دې ورباندې واچوي او د وړلو دپاره به بازوگان وردننه کړي. ﴿٩﴾ هغوی به د آسماني رنگ يوه کپړه واخلي او دپيوټ، دپيوټ،

سرپوښونه، مجمعي او د زيتونو تېلو ټول لوبښي به ورباندې پټ کړي. ﴿١٠﴾ هغوی به دا او د دې ټول څيزونه د څرمنې په يوه ښه ټوټه کېنې تاو کړي او په وړونکي چوکاټ به يې کېږدي چې په کوم باندې وړلې شي. ﴿١١﴾ بيا به هغوی د

سرو زرو په قربانگاه باندې د آسماني رنگ کپړه خوره کړي، د څرمنې يوه ښه ټوټه به ورباندې واچوي او د وړلو دپاره بازوگان به وردننه کړي. ﴿١٢﴾ هغوی به په مقدس خدای

کښې هغه ټول لوبښې واخلي چې په خدمت کښې

استعمالیږي، د آسماني رنگ په یوه کپړه کښې به یې تاو

کړي، د څرمنې یوه ښه ټوټه به پرې واچوي او په وړونکي

چوکاټ باندې به یې کېږدي. (۱۳) هغوی به د قربان‌گاه نه

ایره لرې کړي او په قربان‌گاه به د کاسني رنگ کپړه خوره

کړي. (۱۴) هغوی به په دې باندې هغه ټول سامان کېږدي چې

د قربان‌گاه په خدمت کښې استعمالیږي. لکه د اور لوبښې، د

غوښې دپاره درې غاښي، بېلچې او ښانکونه. بیا به هغوی په

دې باندې د څرمنې یوه ښه ټوټه واچوي، د وړلو دپاره به

بازوگان وردننه کړي. (۱۵) کله چې د خېمو د وړلو وخت

راشي او هارون او د هغه زامن دا او د دې ټول سامان

راونغاړي نو قُهاټیان به د مقدس سامان وړلو دپاره راشي.

قُهاټیان به مقدس سامان له گوتې نه وروړي، گنې مړه به

شي. دا هغه څیزونه دي چې د هغې د وړلو ذمه واری د

قُهاټیانو ده، په کوم وخت کښې چې مالک خدای د حضور

خېمه وړلې شي. (۱۶) د هارون امام زوی الی‌عزر به د ټولې

مقدسې خېمې او د ډیوو دپاره د تېلو، د خوشبویي، د غلې

نذرانو، د غوړولو تېلو او په خېمه کښې د نورو ټولو څیزونو

ذمه وار وی کوم چې مالک خدای ته وقف شوی دی. (۱۷)

بیا مالک خدای موسی او هارون ته وفرمائیل چې، (۱۸)

”قُهاټیان مه پرېږدئ (۱۹) چې ډېرو مقدسو څیزونو ته نزدې

راشي هسې نه چې مړه شي. د هغوی د بچ کېدو د خاطره

هارون او د هغه زامن به دننه ځي او هر سړی ته به خپل کار

حواله کوی چې څه څیز به وړي. (۲۰) خو که قُهاټیان

مقدسې خېمې ته دننه لاړل او امامان یې ولیدل چې د مقدسو

څیزونو د وړلو تیارې کوی، نو دوی به مړه شي.“

د جیرسونیانو د قبیلې ذمه واری

٢١) بیا مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل چې، ”د هغه لیویانو مردم شماری وکړه چې جیرسونیان دی، هغوی دې قبیله په قبیله او خاندان په خاندان وشمېرلے شی، ٢٢) او د هغه ټولو سپرو نومونه دې ولیکلے شی چې عمر یې د دېرشو کالو نه تر پنځوسو کالو پورې وی او چې د مالک خدای د حضور په مقدسه خېمه کښې کار کولے شی. ٢٣) هغوی به د دې سامان د وړلو ذمه وار وی یعنی ٢٤) مقدسه خېمه، د دې دننه او بهر پرده، د دې دپاسه د بښې څرمنې ټوټه، د مقدسې خېمې پرده، ٢٥) د مقدسې خېمې او قربان گاه نه گېرچاپېره د دربار پردې او رسی، دربار ته د ننوتلو د دروازې پردې او هغه ټول سامان چې د دې په ودرولو کښې استعمالیږی. هغوی به هغه ټولې ذمه واری سر ته رسوی چې د دې څیزونو سره تعلق لری. ٢٦) موسیٰ او هارون به جیرسونیانو ته د خدمت کولو هدایت ورکوی او د هغوی کارونه به گوری چې هغه څه یې سر ته رسولې دی که نه کوم چې هارون او د هغه زامنو ورته حواله کړی دی. ٢٧) په مقدسه خېمه کښې د جیرسونیانو ذمه واری دا دی، هغوی به دا د هارون امام زوی اتمر د ښودنې لاندې تر سره کوی.“

د مراریانو قبیلې ذمه واری

٢٩) مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل چې، ”د هغه لیویانو مردم شماری وکړه چې د مراریانو قبیلې دی، هغوی قبیله په قبیله او خاندان په خاندان وشمېره، ٣٠) او د هغه ټولو سپرو

نومونه وليکه چې د هغوی عمر د دېرشو نه تر پنځوسو کالو پورې وی او چې د مالک خدای د حضور په خېمه کېنې کار کولې شی. (۳۱) هغوی به د مقدسې خېمې د چوکاټونو، دُرشلو، ستنو او د پښو وړلو ذمه وار وی، (۳۲) او د ستنو، پښو، مورو او د خېمې د گېرچاپېره د دربار د پردو رسو، سره د هغه ټول سامان د وړلو ذمه وار وی چې د دې په ودرولو کېنې استعمالېږي. هر یو سرې به د هغه څیزونو ذمه وار وی کوم چې ورته حواله شوی وی. (۳۳) دا د مراریانو د مقدسې خېمې د خدمت ذمه واری دی، هغوی به د هارون امام زوی اتمر د بنودنې لاندې دا کار تر سره کوی.

د لیویانو مردم شماری

(۳۴) - (۴۸) موسی، هارون او د بنی اسرائیلو نورو مشرانو د مالک خدای حکم ومنلو او لیویان یې قبيله په قبيله او خاندان په خاندان وشمېرل، چې معلوم کړی چې څومره سړی شته چې عمر یې د دېرشو کالو نه تر پنځوسو کالو پورې وی او چې په مقدسه خېمه کېنې کار کولې شی. دوه زره اووه سوه او پنځوس قهاتیان وو، دوه زره شپږ سوه او دېرش جیرسونیان وو او درې زره او دوه سوه مراریان وو. دا ټول په شمېر کېنې اته زره پینځه سوه او اتیا کسان وو. (۴۹) هر یو سرې د هغه حکم په مطابق وشمېرلې شو چې مالک خدای موسی ته کړې وو، او د هغه حکم په مطابق چې مالک خدای موسی له ورکړې وو نو هر یو ته د وړلو او خدمت کولو ذمه واری حواله شوې.

٥ ﴿١﴾ بيا مالک خُداى موسىٰ ته وفرمائيل، ﴿٢﴾ ”بنی اسرائیلو له حُکم ورکړه چې هر هغه څوک چې د جذام بیماری لری یا پې د بدن د یو ځای نه اوبه ځی او هر څوک چې د مړی سره د لگېدلو په وجه ناپاک شوې وی نو هغوی دې هغه د خېمو نه وشړی. ﴿٣﴾ نر یا بنځه چې ناپاکه وی نو هغوی بهر ولېږه، چې خېمې پلپټې نه کړی، چرته چې زه د خپلو خلقو په مینځ کې اوسېږم.“ ﴿٤﴾ بنی اسرائیلو هم هغه شان وکړل او داسې خلق پې د خېمو نه بهر کړل.

د جرم په وجه جرمانه کېدل

٥ ﴿٥﴾ بيا مالک خُداى موسىٰ ته وفرمائيل چې، ﴿٦﴾ ”بنی اسرائیلو ته دا اصول وښايه. کله چې یو نر یا بنځه د چا خلاف جرم وکړی نو هغه د مالک خُداى نافرمانی کوی نو هغه کس به قصوروار وی، ﴿٧﴾ هغه دې خامخا د خپلې گناه اقرار وکړی او چې د چا خلاف پې جرم کړی وی نو هغه کس له دې پوره تاوان ورکړی او شل فیصده دې زیات هم ورکړی. ﴿٨﴾ که د مظلوم کس نزدې خپلوان نه وی چې د جرم تاوان ورته ملاو شی، نو د جرم تاوان به د مالک خُداى په نوم امام له ورکړې شی، د دې سره به د مجرم د کفارې دپاره یو گډ هم وی. ﴿٩﴾ اسرائیلیان چې هره یوه خاص برخه مالک خُداى ته پېش کوی نو هغه به د امام وی. ﴿١٠﴾ هر یو امام هغه ټولې نذرانې د ځان دپاره ساتلې شی چې کومې هغوی ته ورکړې شوې وی.“

يو شڪمن خاوند

١١) بيا مالڪ خُدايَ موسىٰ ته حُڪم وڪرو (١٢) - (١٣) چي بني اسرائيلو ته دا اَصُول وِبنائي. ڪه يُو سرِے شڪمن شي چي خپلي بنڃي ورسره بي وفائي ڪري ده او د بل سري سره بي زنا ڪري ده او د خپل خان بي عزتي بي ڪري ده، خو ڪه د خاوند يقين پوخ نه وي، او ڪه د شي چي د هغه بنڃي دا خبره پته ساتلي وي، گواه هم نه وي او په دي کار پوري نيولے شوې هم نه وي، يا داسي وشي چي يو خاوند په خپله بنڃه باندي هسي شڪمن شي، ڪه هغي بي وفائي هم نه وي ڪري. (١٥) په داسي دواړو حالتونو ڪنبي سرے به خپله بنڃه امام له بوخي. هغه به يو ڪلو د اوريشو اوڙه هم يوسي، خو هغه به په دي باندي د زيتونو تيل نه اچوي او نه به ورباندي خوشبوي اچوي، ڇڪه چي دا نذرانه د شڪمن خاوند د طرف نه ده، دا د دي دپاره پيش ڪيري چي حقيقت څرگند شي.

١٦) امام به هغه بنڃه وړاندي راولي او د مالڪ خُدايَ د قربان گاه په مخڪنبي به بي ودروي. (١٧) هغه به په ڪنڊول ڪنبي ڇه مقدسي اوبه و اچوي او د مالڪ خُدايَ د حضور مقدسي خيمي د دربار نه به لڙه خاوره واخلی او په اوبو ڪنبي به بي و اچوي چي ترخي شي. (١٨) بيا به هغه د بنڃي وڀسته خواره ڪري او د اوڙو نذرانه به د هغي په لاس ڪنبي ڪېڙي. امام به هغه جام په خپلو لاسونو ڪنبي ونيسي چي ترخي اوبه په ڪنبي دي. دا د دي دپاره چي په هغه کس باندي لعنت راولي چي کوم گناهگار وي. (١٩) بيا به امام هغه بنڃه دي ته راضي ڪري چي داسي قسم وڃوري، ”ڪه تا زنا ڪري نه وي، نو چي دا اوبه کوم لعنت راولي نو هغه به تا ته

نقصان نه رسوی. (۲۰) خو که تا زنا کړې وی، (۲۱) نو مالک خدای دې ستا نوم ستا په خلقو کښې لعنتی کړی. تا دې شنډه کړی او ستا خپټه دې وپرسوی. (۲۲) دا اوبه به ستا خپټې ته ننوځی او ستا خپټه دې وپرسوی او تا دې شنډه کړی. “نو ښځه به په جواب کښې داسې ووائی، ”آمین. هم داسې دې وشي.“ (۲۳) بیا به امام دا لعنت په یو طومار ولیکی او دا لیکل به د ترخو اوبو په جام کښې ووينځی. (۲۴) د هغې نه مخکښې چې په ښځه باندې دا اوبه وڅښی، کوم چې سخت درد راوولی، (۲۵) امام به د ښځې د لاسونو نه د اوږو د شک نذرانه واخلي، مالک خدای ته وقف کولو دپاره به یې پورته کړی او په قربان گاه باندې به یې پېش کړی. (۲۶) بیا به امام د دې نه یو موټی واخلي، دا به د نذرانې د یوې نښې په شان وی او په قربان گاه باندې به یې وسوزوی. په آخر کښې به هغه په ښځه باندې اوبه وڅښوی. (۲۷) که هغې زنا کړې وی، نو اوبه به په هغې باندې سخت درد راوولی، د هغې خپټه به وپرسیري او هغه به شنډه شی. او د هغې نوم به په خپلو خلقو کښې لعنتی شی. (۲۸) خو که هغه بې گناه وی، نو نقصان به ورته نه رسیري او د هغې به بچی پیدا شی. (۲۹) - (۳۰) دا قانون د داسې واقعو دپاره دے که چېرې یو سرے غېرت وکړی او شکمن شی چې د هغه ښځې زنا کړې ده. ښځه به د مالک خدای په حضور کښې د قربان گاه په مخکښې ودرولې شی او امام به دا رسم ادا کړی. (۳۱) خاوند به د گناه نه خلاص وی، خو که ښځه گناهگاره وی، نو هغې ته به خامخا د خپلو بدو سزا ملاو شی.

د نذير په حيثيت وقف كېدو دپاره اصول

۶

۱) بيا مالک خدای موسی ته حکم وکړو (۲) چې بنی اسرائیلو ته دا اصول وبنائی. که یو سرپه یا بنځه د خاص مقصد دپاره د خپل ځان د نذیر په حيثیت وقف کولو قسم وکړی او خپل ځان مالک خدای ته وقف کړی (۳) نو هغوی به د میو نه او شرابو نه ځان وساتي. هغوی به داسې یو قسم رس هم نه څښی چې د انگورو نه جوړ وی او نه به کچه انگور او نه اوج انگور خوری. (۴) چې تر کومې پورې هغوی د نذیر په حيثیت وقف شوی وی، نو هغوی به داسې یو څیز هم نه خوری چې د انگورو د باغ نه راځی، د انگورو پوستکې یا تخم به هم نه خوری. (۵) چې تر کومې پورې هغوی د نذیر په حيثیت د قسم لاندې وی، نو وېښته به نه واړه کوی. ترڅو چې د هغوی د قسم نیټه پوره شوې نه وی، هغوی مالک خدای ته وقف دی او وېښته به پرېږدی چې لوی شی. (۶) د هغوی وېښته د دې نښه ده چې هغوی مالک خدای ته وقف دی، نو هغوی به مړی ته نزدې کېدو په وجه خپل ځانونه نه ناپاکوی، که هغه پي پلار، مور، ورور یا خور هم وی. (۷) چې تر کومې پورې هغوی د نذیر په حيثیت د قسم لاندې وی، نو هغوی مالک خدای ته وقف دی. (۸) که د هغه وقف شوی وېښته داسې ناپاک شی چې هغه د یو داسې کس په خوا کېږي وی چې ناڅاپه مړ شی، نو هغه به خامخا اووه ورځې انتظار وکړی او بیا به خپل وېښته کل کړی، او هغه به پاک شی. (۹) په اتمه ورځ به هغوی دوه گوگوشکې یا دوه کونترې د مالک خدای د حضور مقدسې خېمې په دروازه کېږي امام له راوړی. (۱۰) امام به یوه د گناه د نذرانې په توگه

پيش ڪري او بله د سوزېدونڪي نذراني په توگه او د هغوى
دپاره به كفاره ادا ڪري ځكه چې هغوى مړي ته د نزدې کېدو
په وجه گناه ڪړې ده. هم په هغه ورځ به د هغوى وېښته بيا
پاک شي (۱۲) او خپل وخت به مالک خدائ ته د نذير په
حيثيت وقف ڪري. تېر شوې وخت نه حسابيږي، ځكه چې
د هغوى وقف شوى وېښته ناپاک شوى ؤو. د گناه د تاوان د
نذراني دپاره به هغوى د يو کال گڼورې راوړي. (۱۳) د قانون
په مطابق کله چې هغه کس د نذير په حيثيت خپل قسم پوره
ڪري، نو هغوى به دا رسم ادا کوي. هغوى به د مقدسې خېمې
دروازې ته ورشي (۱۴) او مالک خدائ ته دې درې داسې
ځناور قرباني ڪري چې هيڅ عيب په کېنې نه وي، د
سوزېدونڪي نذراني دپاره يو کلن گڼورې، يوه کلنه گڼورې د
گناه نذراني دپاره او د سلامتي نذراني دپاره يو گڼو. (۱۵)
هغوى به د پتيرې روتي يوه ډکه ټوڪري هم پيش ڪري، د اوږو
ډبلې روتي چې د زيتونو تېل په کېنې گڼو وي او نري نري
روتي چې د زيتونو تېل ورباندې لگولې شوى وي او د دې نه
علاوه د غلې او د څښلو نذراني به هم ورسره وي. (۱۶) امام
به دا ټولې مالک خدائ ته حاضرې ڪري او د گناه نذرانه او
سوزېدونڪي نذرانه به پيش ڪري. (۱۷) هغه به گڼو د سلامتي
نذراني په توگه مالک خدائ ته قرباني ڪري او د هغه پتيرې
روتي سره به يې پيش ڪري کومه چې په ټوڪري کېنې ده، هغه
به د غلې او د څښلو نذراني هم حاضرې ڪري. (۱۸) هغه د
نذير په حيثيت کس به د مقدسې خېمې په دروازه کېنې خپل
وېښته کل ڪري او په هغه اور کېنې به يې واچوي چې په کوم
د سلامتي نذرانه سوزولې شي. (۱۹) بيا کله چې د گڼو
اوږې غوښه ويشولې شي، امام به دا راواخلي او په ټوڪري

کښې چې کومې روتې دی د یوې ډېلې او د یوې نری روتې سره به یې د هغه د نذیر په حیثیت کس په لاسونو کښې کېږدی چا چې قسم کړې وو. ﴿٢٠﴾ بیا به امام دا د یوې خاص تُحْفې په توګه مالک خُدای ته پېش کړی، دا د امام دپاره یوه مقدسه نذرانه ده، د دې نه علاوه د ګډ سینه او پټون د قانون په مطابق د امام دی، نو بیا، هغه کس چې د نذیر په حیثیت یې قسم خوړلې وو، مے څښلې شی. ﴿٢١﴾ دا اصول د هغه کس دپاره دی کوم چې د نذیر په حیثیت مالک خُدای ته قسم وکړی. د دې نه علاوه نورې نذرانې هم پېش کولې شی که د هغه وس وی. خو هغوی چې کومه وعده کړې وی نو هغه به خامخا پوره کوی.

د خلقو دپاره د امامانو برکت

﴿٢٢﴾ بیا مالک خُدای موسی ته وفرمائیل ﴿٢٣﴾ چې هارون او د هغه زامن دې د بنی اسرائیلو د برکت غوښتلو دپاره داسې وائی، ﴿٢٤﴾ ”مالک خُدای دې تاسو له برکت درکړی او ستاسو خیال دې وساتی، ﴿٢٥﴾ مالک خُدای دې د خپل مخ نور په تاسو وځلوی او په تاسو دې رحم وکړی، ﴿٢٦﴾ مالک خُدای دې ستاسو مل وی او تاسو له دې سلامتی درکړی.“ ﴿٢٧﴾ او مالک خُدای وفرمائیل، ”چې هغوی په بنی اسرائیلو باندې د برکت دپاره زما نوم اخلی، نو زه به هغوی له برکت ورکړم.“

د مشرانو نذرانې راوړل

١) په هغه ورځ چې کله موسی د مالک خدای د حضور

مقدسه خېمه ودرول پوره کړل، هغه مقدسه خېمه او د دې ټول سامان، قربان گاه او د هغې ټول سامان په تېلو غوړ کړل

او وقف یې کړل. ٢) بیا د بنی اسرائیلو د قبیلو مشران، کوم

چې د مردم شماری مشران وو ٣) هغوی خپلې نذرانې مالک

خدای ته راوړلې، شپږ لوئې گاډۍ او دولس غوای، د دوو

مشرانو دپاره یوه گاډۍ او د هر مشر دپاره یو غوای. کله

چې هغوی دا حاضر کړل، ٤) نو مالک خدای موسی ته

وفرمائیل، ٥) ”دا تحفی قبولې کړه چې د مقدسې خېمې په

خدمت کبښې استعمال شی، دا لیویانو ته د هغه خدمت دپاره

ورکړه کوم چې هغوی کوی.“ ٦) نو موسی گاډۍ او غویان

لیویانو له ورکړل. ٧) هغه دوه گاډۍ او څلور غوای

جیرسونیانو له ورکړل، ٨) او څلور گاډۍ او اته غویان یې

مراریانو له ورکړل. دا ټول خدمت د هارون زوی اتمر د

رهنمایې لاندې وشو. ٩) خو قهاتیانو له یې گاډۍ یا غویان

ورنه کړل، ځکه چې هغوی د کومو مقدسو څیزونو ساتنه

کوله هغه هغوی په اوږو باندې وړلې شول. ١٠) مشرانو د

قربان گاه وقف کولو دپاره هم نذرانې راوړې. کله چې هغوی

خپلې نذرانې په قربان گاه باندې پېش کولو ته تیار شول، ١١)

مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”مشرانو ته ووايه چې

دولس ورځې به هره ورځ یو یو مشر د قربان گاه د وقف کولو

دپاره خپلې نذرانې پېش کوی.“ ١٢) - ١٣) هغوی به په دې

ترتیب باندې خپلې نذرانې پېش کړی. په وپومبی ورځ د

یهوداه قبیلې مشر نحشون زوی د عمی نداب، په دوپمه ورځ د

یساکار قبیلې مشر ننتی ایل زوی د ضعر، په درېمه ورځ د

زبولون قبیلې مشر ایاب زوی د حیلون، په څلورمه ورځ د

روبين قبيلې مشر اليصور زوئ د شديور، په پينځمه ورځ د
 شمعون قبيلې مشر سلومي اېل زوئ د صورشدي، په شپږمه
 ورځ د جاد قبيلې مشر الياسف زوئ د دعواېل، په اوومه ورځ
 د افرائيم قبيلې مشر اليسمع زوئ د عميهود، په اتمه ورځ د
 منسى قبيلې مشر گملي اېل زوئ د فداهصور، په نهمه ورځ د
 بنيامين قبيلې مشر ابدان زوئ د جدعوني، په لسمه ورځ د
 دان قبيلې مشر اخيعزر زوئ د عمي شدي، په يوولسمه ورځ د
 آشر قبيلې مشر فجعى اېل زوئ د عكران، په دولسمه ورځ د
 نفتالى قبيلې مشر اخيرع زوئ د عينان. هره يوه نذرانه چې
 راوړلې شوه مقدار يې دا وو، يو د سپينو زرو جام يو نيم كلو
 او يو د سپينو زرو ښانك اته سوه گرامه، دا د منلې شوى
 معيار په مطابق وو، دا دواړه د اوږو نه پك وو او تېل ورسره
 كې وو، دا د غلې نذرانې دپاره وو، يو د سرو زرو لوبښې يو
 سل او لس گرامه د خوشبويى نه پك وو، يو سڅې، يو گډ
 او د يو كال گډوږى، دا د سوزېدونكې نذرانې دپاره وو، يو د
 چېلې بچې د گناه نذرانې دپاره وو، او دوه غويى، پينځه
 گډان، پينځه چېلې او پينځه يو كلن گډوږى د سلامتې نذرانې
 دپاره وو. ۸۴-۸۸ هغه دولسو مشرانو د قربان گاه وقف كولو
 دپاره هم نذرانې راوړې هغه ټولې دا دي. دولس د سپينو زرو
 جامونه او دولس د سپينو زرو ښانكونه، دا ټول اته ويشت كلو
 وو، دولس د سرو زرو لوبښې، دا ټول يو نيم كلو وو چې د
 خوشبويى نه پك وو، دولس غويى، دولس گډان او دولس يو
 كلن گډوږى، ورسره د غلې نذرانې هم يوړلې شوې، دا د
 سوزېدونكې نذرانو دپاره وو، دولس چېلې د گناه نذرانو دپاره
 وو، او څليريشت غويى، شپېته گډان، شپېته چېلې، شپېته يو
 كلن گډوږى، دا د وقف كولو نذرانې دپاره وو. ۸۹ كله چې

موسیٰ مقدسی خېمې ته دننه لاړو چې د مالک خدای سره خبرې وکړی، هغه د مالک خدای خبرې واورېدلې چې د لوظ د صندوق د سر د پاسه او د دوه وزرو والا مخلوق د مینځ نه یې د هغه سره کولې.

د ډیوو کېښودل

۸ ﴿۱﴾ بیا مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل چې، ﴿۲﴾ ”هارون ته ووايه چې کله هغه اووه ډیوې په ډیوت باندې کېږدی، نو هغه به یې داسې کېږدی چې د ډیوت مخې ته رڼا ورکوی.“ ﴿۳﴾ هارون هم هغه شان وکړل او ډیوې یې داسې کېښودې چې د ډیوت مخې ته رڼا وه. ﴿۴﴾ د سر نه تر بېخه پورې ډیوت د ټکولې شوو سرو زرو نه جوړ وو، هم د هغې نقشي په مطابق چې مالک خدای موسیٰ ته ښودلې وه.

د لیویانو خدمت او وقف کېدل

۵ ﴿۵﴾ بیا مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل، ﴿۶﴾ ”لیویان د نورو بنی اسرائیلو نه جدا کړه او هغوی پاک کړه، ﴿۷﴾ طریقه دا ده، په هغوی باندې د پاکوالي اوبه وشینده او هغوی ته ووايه چې ټول بدن کل کړی او خپلې جامې وینځی. نو هغوی به پاک شی. ﴿۸﴾ بیا یو سڅې او د غلې نذرانې دپاره اوږه چې د زیتونو تېل ورسره گډ وی دا به هغوی واخلي، او د گناه نذرانې دپاره به ته یو بل غویې بوځي. ﴿۹﴾ بیا د بنی اسرائیلو ټول قوم راغونډ کړه او لیویان زما د حضور خېمې په مخکېښې ودروله. ﴿۱۰﴾ اسرائیلیان دې خپل لاسونه د لیویانو

په سرونو کپردي، (۱۱) او بيا به هارون ليويان د بني اسرائيلو
 نه د خاص تُحفي په توگه ما ته وقف کړي، چې هغوی زما
 خدمت وکړي. (۱۲) ليويان به بيا خپل لاسونه د دوو غويانو
 په سرونو کپردي، يو به د گناه نذراني په توگه او بل د
 سوزېدونکې نذراني په توگه مالک خدای ته پېش کيږي، د دې
 دپاره چې د ليويانو کفارو ادا شي. (۱۳) ليويان ما ته د خاص
 تُحفي په توگه وقف کړه او هارون او د هغه زامن د هغوی
 مشران جوړ کړه. (۱۴) نو ليويان د نورو بني اسرائيلو نه جدا
 کړه چې هغوی زما شي. (۱۵) کله چې ته ليويان پاک او وقف
 کړې، نو هغوی د خدمت دپاره مقدسې خېمې ته دننه تلې
 شي. (۱۶) د بني اسرائيلو د ټولو مشرانو زامنو په خدای ليويان
 زما دي او هغوی صرف زما دي. (۱۷) کله چې ما د مصر په
 مُلک کبني ټول مشران زامن ووژل، ما د بني اسرائيلو د هر
 خاندان مشر زوی او هر يو وپرومبې پېدا شوې خنور خپل
 خان ته وقف کړو. (۱۸) اوس زه د بني اسرائيلو د ټولو
 وپرومبو پېدا شوو زامنو په خدای ليويان اخلم، (۱۹) او ليويان
 د بني اسرائيلو نه د خاص تُحفي په توگه د هارون او د هغه
 زامنو په حواله کوم چې په مقدسه خېمه کبني د بني اسرائيلو
 دپاره خدمت وکړي او هغوی به د بني اسرائيلو دپاره کفارو
 ادا کوي چې کله هغوی مقدس خدای ته ډېر نزدې راشي نو
 چې ويا يې هلاک نه کړي. (۲۰) نو موسی، هارون او ټولو
 بني اسرائيلو ليويان وقف کړل، هم هغه شان چې څنگه مالک
 خدای موسی ته حکم کړې وو. (۲۱) ليويانو خپل خانونه
 پاک کړل او جامې يې ووينځلې او هارون هغوی مالک خدای
 ته د خاص تُحفي په توگه پېش کړل. هارون د هغوی دپاره د
 پاکوالي کفارو ادا کړه. (۲۲) خلقو هم هغه شان وکړل چې

څنگه مالک خدائ د ليويانو په حقله موسى ته حُکم کړے وو. نو ليويان په مقدسه خېمه کښې د خدمت کولو دپاره د هارون او د هغه زامنو د مشرۍ لاندې لارل. (۲۳) بيا مالک خدائ موسى ته وفرمائيل، (۲۴) ”د پينځويشتو کالو عمر نه واخله هر يو ليوے به زما د حضور په خېمه کښې خپله د خدمت زمه واری ادا کوی، (۲۵) او چې عمر يې پنځوس کاله شی نو هغه به نور خدمت نه کوی. (۲۶) د هغې نه پس، هغه د خپل هغه ليوے سره مدد کولے شی کوم چې په خېمه کښې خپله زمه واری ادا کوی، خو په خپله به هيڅ خدمت نه کوی. نو داسې به تاسو ليويانو ته زمه واری حواله کوی.“

د فسحې اختر په حقله اصول

۹ (۱) د بنی اسرائیلو د مصر مُلک نه د وتلو نه پس، د دویم کال په اولنۍ میاشت مالک خدائ د سینا په بیابان کښې د موسی سره خبرې وکړې. مالک خدائ ورته وفرمائيل، (۲) - (۳) ”د دې میاشتي په څوارلسمه ورځ، د نمرپرپواتو په وخت، اسرائیلیان به د ټول قانون او اصولو په مطابق د فسحې اختر کوی.“ (۴) نو موسی بنی اسرائیلو ته وفرمائيل چې هغوی د فسحې اختر وکړی، (۵) او د اولنۍ میاشتي د څوارلسمې ورځې په ماښام بنی اسرائیلو د سینا په بیابان کښې هغه هر څه وکړل چې څنگه مالک خدائ موسی له حُکم ورکړے وو. (۶) خو څه خلق ناپاک وُو ځکه چې هغوی د مړی سره لگېدلی وُو او هغوی په هغه ورځ د فسحې اختر نه شو کولے. هغوی موسی او هارون له لارل (۷) او

ورته ٻي ووئيل، ”مونڙ ناپاڪ يو ڪڪه ڇي مونڙ د مڙي سره لڳبڊلي يو، خو مونڙ د نورو بني اسرائيلو سره وٺي نه شو شريڪبڊلي ڇي مالڪ خدائ ته نذرانه پيش ڪڙو؟“ (۸)

موسيٰ ورته وفرمائيل، ”تر هغي پورې صبر وڪري ڇي ما ته د مالڪ خدائ نه ستاسو په حقله حڪم ملاو شي.“ (۹) نو مالڪ خدائ موسيٰ ته وفرمائيل ڇي، (۱۰) ”بني اسرائيلو ته ووايه، ڪله ڇي تاسو يا ستاسو اولاد د مڙي سره لڳبڊلو په وجه ناپاڪ يئ يا په لڙي سفر ڪبني يئ، خو بيا هم د فسحي اختر ڪول غواڙي، (۱۱) نو تاسو ته اجازت دے ڇي دا يوه مياشت وروستو وڪري، يعني د دوهمي مياشتي د خوارلسمي ورڇي په ماڻام. دا اختر د پتيري روتي او ترخو بوتو سره وڪري. (۱۲) د هغه خوراڪ نه هيڃ هم د بل سحر پورې مه پڙبڊي او ڇي د هغه قرباني د ځناورو هڻوڪي مات نه ڪري. د فسحي اختر د ٽولو اصولو په مطابق وڪري. (۱۳) خو ڇي څوڪ پاڪ وي او لڙي سفر ڪبني نه وي او هغه د فسحي اختر ونه ڪري، نو هغه به نور زما د خلقو نه نه شي گڙلي، ڪڪه ڇي هغه ما ته په مقرر وخت باندي نذرانه پيش نه ڪره. هغه ته به خامخا د خپلي گناه سزا ملاو شي. (۱۴) ستاسو سره ڇي ڪوم مسافر اوسيري ڪه هغوي د فسحي اختر ڪول غواڙي، نو هغوي به دا د ٽول قانون او اصولو په مطابق ڪوي. هر څوڪ ڇي د بل ملڪ وي يا په دې ملڪ ڪبني پيدا شوے وي نو د دواڙو دپاره يو شان قانون دے.“

د وريڇي ستن او د اور ستن

(۱۵) - (۱۶) په ڪومه ورڇ ڇي د مالڪ خدائ د حضور خېمه

ودرولے شوه، نو وریخ راغله او خېمه یې پټه کړه. وریخ به د شپې د اور په شان بنکارېده. (۱۷) چې کله به هم وریخ د خېمې نه اوچته شوه، نو اسرائیلیان به روان شول او بیا به یې په هغه ځای کېنې خېمې ودرولې چرته به چې وریخ راکوزه شوې وه. (۱۸) بنی اسرائیلو به د مالک خدای په حکم خېمې وړلې او د هغه په حکم به یې ودرولې. تر کومې پورې به چې وریخ په مقدسه خېمه باندې ولاړه وه، نو هغوی به په خپلو خېمو کېنې ایسار و. (۱۹) کله به چې وریخ په مقدسه خېمه باندې د پېر وخت دپاره ولاړه وه، نو هغوی د مالک خدای حکم منلو او د هغه ځای نه به نه تلل. (۲۰) کله به وریخ صرف یو څو ورځې د خېمې د پاسه ایساره وه، نو په هر حالت کېنې، هغوی د مالک خدای د حکم په مطابق په خپلو خېمو کېنې ایسارېدل یا به یې سفر کولو. (۲۱) کله به وریخ صرف د ماېسام نه واخله تر سحره پورې ایساره وه، چې څنگه به وریخ اوچته شوه نو هغوی به سفر شروع کړو. (۲۲) که وریخ به دوه ورځې، میاشت، کال، یا زیاته د مقدسې خېمې د پاسه ولاړه وه، نو هغوی به سفر نه کولو، خو چې کله به وریخ اوچته شوه، نو هغوی به سفر کولو. (۲۳) کوم حکمونه چې مالک خدای د موسی په ذریعه ورکړي و نو هغوی د هغې په مطابق خېمې ودرولې او وړلې.

د سپینو زرو بیگل

۱۰ (۱) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲) ”د ټکېدلې شوو سپینو زرو نه دوه بیگلې جوړې کړه چې د

خلقو په يو حَائِ راغونډولو او د خېمو د وړلو د خبر دپاره استعمالېږي. (۳) كله چې دواړه بيگلې وغږېږي، نو ټول قوم به زما د حضور د مقدسې خېمې په دروازه كېنې ستا نه گډرچاپېره راغونډ شي. (۴) خو چې كله صرف يو بيگل وغږېږي، بيا به صرف د قبيلو مشران ستا نه راغونډېږي. (۵) كله چې بيگل په لنډ آواز وغږېږي، نو د نمرخاته په طرف قبيلې به خېمې وړي. (۶) كله چې په دوېم ځل بيگل وغږېږي، نو د جنوب طرف ته قبيلې به خېمې يوسي. چې بيگل په لنډ آواز غږېږي نو خېمې به وړلې شي، (۷) د قوم د راغونډولو د خبر دپاره به بيگلې غږولې شي. خو دا آواز به لنډ نه وي. (۸) د هارون امامان زامن به بيگل غږوي. دا قانون به په راتلونكي ټولو وختونو كېنې منلې شي. (۹) كله چې ستاسو په ملك كېنې جنگ وي او دشمن په تاسو باندې حمله كوي، نو په لنډ آواز به د خطرې بيگل وغږوي. زه، مالک خدائ ستاسو خدائ پاك، به ستاسو مدد وكړم او ستاسو د دشمنانو نه به مو بچ كړم. (۱۰) د خوشحالي په ورځو كېنې، د مياشتې په ليدو او ستاسو په نورو مقررو اخرونو كېنې، كله چې تاسو سوزېدونكې نذرانې او خپلې د سلامتې نذرانې پېش كوي نو تاسو به دې باندې بيگلې غږوي. د بيگل آواز به ما ته ستاسو سره لوظ راپه ياد كړي چې زه مالک خدائ ستاسو خدائ پاك يم.“

د بني اسرائيلو د سينا بيابان نه سفر شروع كول

(۱۱) د دوېم كال د دوېمې مياشتې په شلمه ورځ د هغې نه پس چې اسرائيليان د مصر ملك نه راوتلي وو، د مالک

خُدائ د حضور د خېمې نه وریخ اوچته شوه، (۱۲) او

اسرائیلیان د سینا د بیابان نه په سفر روان شول. وریخ د

فاران په صحرا کښې ایساره شوه. (۱۳) هغوی د موسی په

زریعه د مالک خُدائ د حُکم په مطابق سفر شروع کړو، (۱۴)

او هر ځل چې هغوی تلل، نو هغوی به هم په هغه ترتیب باندې

و. څوک چې د یهوداه قبیلې د لښکر د جنډې لاندې و

هغوی قبيله په قبيله اول روان شول، د هغوی مشر نحشون

زوی د عمی نداب وو. (۱۵) ننتی ایل زوی د ضُعر د یساکار

قبیلې مشر وو، (۱۶) او ایاب زوی د حیلون د زبولون قبیلې

مشر وو. (۱۷) بیا به خېمه راکوزه کړې شوه او د جیرسون

او مراری قبیلې به روانې شوې، چې هغوی به خېمه وړله.

(۱۸) بیا، څوک چې د روین قبیلې د لښکر د جنډې لاندې

و، هغوی به قبيله په قبيله روان شول، د هغوی مشر ایصور

زوی د شدیور وو. (۱۹) د شمعون قبیلې مشر سلومی اېل زوی

د صوری شدی وو، (۲۰) ایاسف زوی د دعواېل د جاد قبیلې

مشر وو. (۲۱) بیا به قُهاتیان روان شول، هغوی به مقدس

سامان وړلو. چې هغوی به کوم وخت د خېمو بل ځای ته

ورسېدل، نو خېمه به بیا ودرولې شوې وه. (۲۲) بیا، څوک

چې د افرائیم قبیلې د لښکر د جنډې لاندې و، هغوی به قبيله

په قبيله روان شول، د هغوی مشر ایسمع زوی د عمیهود وو.

(۲۳) د منسی قبیلې مشر گملی اېل زوی د فداهصور وو، (۲۴)

او د بنیامین قبیلې مشر ابدان زوی د جدعونی وو. (۲۵) په

آخر کښې، څوک چې د دان قبیلې د لښکر د جنډې لاندې

و، چا چې د ټولو لښکرو د وروستو نه حفاظت کولو،

هغوی قبيله په قبيله روان شول، د هغوی مشر د عمی شدی

زوی اخیعزر وو. (۲۶) د آشر قبیلې مشر فجعی اېل زوی د

عكران وو، (٢٧) او د نفتالی قبیلې مشر اخیرع زوی د عینان وو. (٢٨) نو داسې، اسرائیلیان قبیله په قبیله، په دې ترتیب روان وو، چې کله به هم هغوی خپمې وړلې او سفر یې کولو. (٢٩) موسی خپل اوبنی حویاب ته وفرمائیل چې د یترو میدیانی زوی وو، ”مونږ هغه خائ ته په سفر روانېږو چې مالک خدای فرمائیلی دی چې هغه به یې مونږ له راکړی. هغه وعده کړې ده چې هغه به اسرائیلیان مالدار کړی، نو مونږ سره لاړ شه او مونږ به تا سره بښگره وکړو.“ (٣٠) حویاب ووئیل، ”نه، زه واپس خپل ملک ته ځم چې د خپلو خلقو سره یم.“ (٣١) موسی ورته وفرمائیل، ”زه تا ته منت کوم چې زموږ نه مه ځه، تا ته پته ده چې مونږ به په صحرا کښې چرته خپمې ولگوو او ته به مونږ ته لار بښایې. (٣٢) که ته مونږ سره لاړ شې، نو چې مالک خدای مونږ له څومره برکتونه هم راکوی نو په هغې کښې به ستا حصه وی.“

د خلقو سفر شروع کول

(٣٣) کله چې خلق د مالک خدای د غره سینا نه روان شول، هغوی درې ورځې سفر وکړو. د مالک خدای د لوظ صندوق به همپشه د هغوی نه مخکښې تلو چې د هغوی دپاره د دمې کولو خائ پیدا کړی. (٣٤) چې هغوی به چرته خپمې وړلې، نو د ورځې به د مالک خدای ورپه د هغوی دپاسه وه. (٣٥) چې کله به هم د لوظ صندوق روان شو، نو موسی به وفرمائیل، ”مالکه خدایه، پاڅه، خپل دشمنان خواره واره کړه او هغه خلق چې څوک ستا نه نفرت کوی هغوی دې ته مجبور کړه چې وتښتی.“ (٣٦) او چې کله به د لوظ صندوق

دردېدلو، نو هغه به وفرمائيل، ”مالِكه خُدايه، بې شمېره بنى اسرائيلو ته راواپس شه.“

د بنى اسرائيلو په بيابان كېنې شكايه كول

۱۱ ﴿۱﴾ نو كله چې خلقو د خپلو تكليفونو په حقله مالِك خُداى ته شكايه شروعه كړل، نو مالِك خُداى دا واوړېدل، نو هغه سخت غصه شو او په خلقو يې اور راوړېدلو او اور د هغوى خلاف بل وو او د كېمپ بهرنى اړخ يوه برخه يې وسوزوله. ﴿۲﴾ خلقو موسى ته د مدد دپاره چغې كړې، هغه مالِك خُداى ته سوال وكړو نو اور قلاز شو. ﴿۳﴾ نو د هغه خُداى نوم تبيعره شو، خُكه چې هلته د مالِك خُداى اور د هغوى په كېمپ كېنې لگېدلې وو.

د حضرت موسى اويامشران خوبنول

﴿۴﴾ د پردى ملك خُه مسافرو د بنى اسرائيلو سره سفر كولو. د هغوى غوښې ته ډېر زيات زړه وشو او هم داسې په خپله بنى اسرائيلو هم شكايه شروعه كړو او وې وئيل، ”كاش چې لږه غوښه خو وې. ﴿۵﴾ په مصر كېنې چې مونږ كوم كبان غوښتل هغه مو خوړل او مونږ ته مفت ملاوېدل. هغه بادرنگ، هندوانې، گندانه، پياز او اوږه راياده كړى چې مونږ به خوړل؟ ﴿۶﴾ خو اوس مونږ د دې نه پوزې له راغلو، د خوړلو نور هيڅ نشته خو بس دا من دى چې هره ورځ زمونږ مخې ته پراته وى.“ ﴿۷﴾ من د دنيا د تخم په شان واړه وو او رنگ يې زېر بخن وو. ﴿۸﴾-﴿۹﴾ دا د شپې د پرځې سره د

خېمو نه گېرچاپېره پرېوتو. ورپسې سحر به خلق د دې راتولولو دپاره تلل، دا به يې په لنگرۍ كښې ټكول يا يې ترې نه په مېچن كښې اوږه جوړول او بيا به يې يشول يا به نړۍ روتۍ يې ترې نه پخولې. د دې خوند داسې وو لكه چې روتۍ د زيتونو تېلو سره پخې شوې وى. (۱۰) موسى د ټولو خلقو شكائتونه واورېدل چې هغوى قبيلې قبيلې د خپلو خېمو په دروازو كښې ولاړ وو. هغه پرېشان وو ځكه چې مالِك خدائ هغوى ته په قهر وو، (۱۱) او هغه مالِك خدائ ته وفرمائيل، ”ته زما سره دومره بد سلوك ولې كوي؟ ته زما نه ولې نارضا يې؟ تا د دې ټولو خلقو زمه وارى ما له ولې راکړې ده؟ (۱۲) هغوى خو ما نه دى پېدا كړى او نه زما بچى دى. زه دې ولې د يوې خدمتگارې په شان شم چې د پيو ماشوم هغه ملك ته يوسم چې تا يې د هغوى د پلار نيکه سره وعده كړې ده؟ (۱۳) زه دې ټولو خلقو له غوښه د كوم خائ نه وركړم؟ ځكه چې هغوى ما ته ژاړى او زما نه غوښه غواړى. (۱۴) زه يواځې د دې ټولو خلقو زمه وارى نه شم اخستلې، دا بوج زما دپاره ډېر دروند دى. (۱۵) كه ته زما سره هم دغه شان سلوك كوي، نو په ما رحم وكړه او ما ووژنه، كه ته زما نه رضا يې، نو ما د خپل غم ليدلو نه وساته.“ (۱۶) مالِك خدائ موسى ته وفرمائيل، ”د بنى اسرائيلو اويا مشران راجمع كړه چې هغوى د مشرانو په توگه منلې شوى وى، هغوى ما له زما د حضور خېمې ته راوله او هغوى ته ووايه چې هغوى هلته تا سره ودرېږى. (۱۷) زه به لاندې راشم او هلته به تا سره خبرې وكړم او چې ما كوم روح تا له دركړم دى د هغې نه به لږ واخلم او هغوى له به يې وركړم. بيا به هغوى ستا مدد كوى او چې د دې خلقو زمه وارى واخلى، نو دا

ذمه واری به یواځې ستا په سر نه وی. (۱۸) اوس خلقو ته
 ووايه، چې د سبا دپاره ځانونه پاک کړئ، تاسو ته به د
 خوړلو دپاره غوښه ملاو شی. مالک خدای ستاسو ژړا
 اورېدلې ده چې تاسو وئیل چې کاش زمونږ سره لږه غوښه
 وې او چې زمونږ حالت په مصر کښې ښه وو. اوس به
 مالک خدای تاسو له غوښه درکړی او تاسو به یې خوړئ.
 (۱۹) دا به تاسو نه صرف یو دوه، پینځه یا لس شل ورځې
 خوړئ، (۲۰) بلکې ټوله میاشت به یې خوړئ، چې ستاسو د
 پوزو نه بهر راوځی او زړه به مو ترې مور شی. هم داسې به
 وشي ځکه چې تاسو د مالک خدای سپکاوې کړې دې
 کوم چې دلته ستاسو په مینځ کښې دې او تاسو هغه ته دا
 شکایت کړې دې چې مونږ ولې مصر پرېښودلې دې.
 (۲۱) موسی مالک خدای ته وفرمائیل، ”دلته زما سره شپږ
 لاکه خلق دی او ته وائې چې ته به هغوی له د یوې میاشتي
 غوښه ورکړې؟ (۲۲) څاروی او گډې دې د هغوی دپاره
 حلالې کړې شي څه؟ ولې په سمندر کښې ټول کبان به د
 هغوی مړولو دپاره کافی وی؟“ (۲۳) مالک خدای ورته
 وفرمائیل، ”زما د طاقت څه حد شته؟ ته به زر وگورې چې
 ما څه وئیلی دی چې هغه کیري او که نه کیري.“ (۲۴) نو
 موسی بهر ووتلو او چې مالک خدای څه فرمائیلی وو هغه یې
 خلقو ته وفرمائیل. هغه اويا مشران راجمع کړل او د خېمې
 نه گېرچاپېره یې ودرول. (۲۵) بیا مالک خدای په ورځو کښې
 لاندې راغلو او د هغه سره یې خبرې وکړې. کوم روح یې چې
 موسی له ورکړې وو د هغې نه یې لږ واخستلو او هغه اويا
 مشرانو له یې ورکړو. کله چې په هغوی باندې روح نازل شو
 نو هغوی د لږ وخت دپاره د پېغمبرانو په شان خبرې کولې.

خو د دې نه پس بيا داسې ونه شول. (۲۶) د هغه اویا مشرانو نه دوه مشران، اِداد او میداد، په خېمو کښې پاتې وُو او د مالک خُدای د حضور خېمې ته تلی نه وُو. او په هغوی باندې روح نازل شو او هغوی په خېمو کښې د پېغمبرانو په شان خبرې شروع کړې. (۲۷) یو ځوان منډه کړه چې موسی ته ووايي چې اِداد او میداد په خېمو کښې د پېغمبرانو په شان خبرې کوی. (۲۸) بيا د نون زوی یسوع، کوم چې د ځوانی د وخت نه د موسی مدد کوونکې وو، هغه موسی ته وفرمائیل، ”زما نېکه هغوی منع کړه.“ (۲۹) موسی جواب ورکړو، ”ته په ما غېرت کوي څه؟ زه غواړم چې مالک خُدای خپل روح خپلو ټولو خلقو ته ورکړي او ټول د پېغمبرانو په شان شي.“ (۳۰) بيا موسی او د بنی اسرائیلو مشران واپس کېمپ ته لاړل.

مېرزان

(۳۱) ناڅاپه مالک خُدای یوه هوا راوستله چې هغې د سمندر د طرف نه مېرزان راوړل، چې د زمکې نه یو گز اوچت الوتل. دا په خېمو باندې او د خېمو نه گېرچاپېره هر طرف ته لرې لرې پورې کښېناستل. (۳۲) نو په هغه ټوله ورځ او شپه او په دوېمه ټوله ورځ، خلقو مېرزان راوښول، هیچا هم د زرو کلو نه کم نه وُو رانیولی. هغوی دا د اوچولو دپاره د ټولو خېمو نه گېرچاپېره خواره کړل. (۳۳) کله چې لا د هغوی سره ښه پېره غوښه وه، نو مالک خُدای خلقو ته په قهر شو او په خلقو یې یوه لویه وبا راولېږله. (۳۴) د هغه ځای نوم ”د لالچیانو قبرونه“ شو، ځکه چې هغوی هلته هغه خلق ښخ کړل د کومو

چي غوڻي ته زړه شومے وو. (۳۵) خلقو د هغه خائ نه
حصيروت ته سفر وکړو او هلته اوسېدل.

د حضرت موسیٰ خلاف د حضرت هارون او بی بی مریم بغاوت

۱۲ (۱) بیا موسیٰ یوه حبشی ښځه واده کړه، نو مریم او
هارون په دې وجه په هغه اعتراض وکړو. (۲) هغوی ووئیل،
”مالک خدای صیرف د موسیٰ په ذریعه خبرې کړې دی څه؟
هغه زمونږ په ذریعه خبرې نه دی کړې څه؟“ هغوی چې څه
ووئیل نو مالک خدای هغه واورېدل. (۳) موسیٰ یو ډېر عاجز
سړی وو، هغه د زمکې په مخ د ټولو خلقو نه زیات عاجز
وو. (۴) ناڅاپه مالک خدای موسیٰ، هارون او مریم ته
وفرمائیل، ”تاسو درې واړه بهر زما د حضور خېمې ته لاړ
شئ.“ نو هغوی لاړل، (۵) او مالک خدای د وریځې په ستن
کښې لاندې راغلو، د خېمې په دروازه کښې ودرېدلو او
هارون او مریم یې راوغوښتل. هغوی دواړه وروړاندې شول،
(۶) او مالک خدای هغوی ته وفرمائیل، ”اوس زما خبرې په
کولانو غوږونو واورئ. کله چې ستاسو په مینځ کښې
پېغمبران وی، نو زه خپل ځان هغوی ته په خیال کښې
څرگندوم او زه د هغوی سره د هغوی په خوب کښې خبرې
کوم. (۷) خو زه خپل خدمتگار موسیٰ سره داسې نه کوم،
هغه ما د خپلو خلقو بنی اسرائیلو مشر جوړ کړی دی. (۸)
نو زه د هغه سره مخامخ خبرې کوم، صفا او واضحه خبرې
ورسره کوم، هغه زه لیدلې یم. تاسو دا جرأت څنگه کوئ
چې زما د خدمت کوونکی موسیٰ خلاف خبرې کوئ؟“ (۹)

مالک خُدائِ هغوی ته په قهر شو، او هغه لارو (۱۰) او کله چې د خېمې نه وریخ اوچته شوه، نو د مریمې څرمن ناڅاپه په سخته بیماری پټه شوه او د واورې په شان سپینه شوه. کله چې هارون ورته وکتل نو وې لیدل چې د هغې څرمن په بیماری پټه وه، (۱۱) هغه موسی ته وویل، ”صاحبه، زمونږ د کم عقلتوب د گناه په وجه دا سزا مونږ له مۀ راکوه. (۱۲) د مریم نه داسې څۀ مۀ جوړوه لکه چې یو ماشوم مړ پېدا شوې وی او نیمه غوښه یې نه وی.“ (۱۳) نو موسی مالک خُدائ ته فریاد وکړو چې، ”خُدایه پاکه، هغه روغه کړه.“ (۱۴) مالک خُدائ ورته وفرمائیل، ”که پلار ورله په مخ تُوکله وې، نو هغې به اووۀ ورځې خپل شرم نه وو برداشت کړې څۀ؟ نو هغه دې اووۀ ورځې د خېمو نه بهر کړې شی او د هغې نه پس هغه واپس راولی.“ (۱۵) مریم اووۀ ورځې د خېمو نه بهر کړې شوه او چې تر کومې پورې هغه واپس نه وه راوستلې شوې نو خلقو سفر نه کولو. (۱۶) بیا هغوی د حصیروت نه لارل او د فاران په صحرا کښې یې خېمې ولگولې.

جاسوسان

۱۳ (۱) مالک خُدائ موسی ته وفرمائیل چې، (۲) ”د دولسو قبیلو د هرې یوې قبیلې نه یو یو مشر خوښ کړه او هغوی د جاسوسانو په توگه ولېږه چې د کنعان مُلک وگوری، کوم چې زۀ بنی اسرائیلو له ورکوم.“ (۳) نو موسی هغوی د فاران د صحرا نه د مالک خُدائ د حُکم په مطابق

ولپړل، چې هغوی ټول د بنی اسرائیلو مشران ؤو. (٤) د

هغوی نومونه دا ؤو یعنې د روین قبیلې نه، سموع زوی د

زکور، (٥) د شمعون قبیلې نه، سافط زوی د حوری، (٦) د

یهوداه قبیلې نه، کالب زوی د یفنه، (٧) د یساکار قبیلې نه،

اجال زوی د یوسف، (٨) د افرائیم قبیلې نه، هوسیع زوی د

نون، (٩) د بنیامین قبیلې نه، فطلی زوی د رفو، (١٠) د

زیولون قبیلې نه، جدی اېل زوی د سودی، (١١) د منسی قبیلې

نه، جدی زوی د سوسی، (١٢) د دان قبیلې نه، عمی اېل زوی د

جملی، (١٣) د آشر قبیلې نه، ستور زوی د میکائیل، (١٤) د

نفتالی قبیلې نه، نحبی زوی د وُفسی، (١٥) د جاد قبیلې نه،

جیواېل زوی د ماکی. (١٦) دا هغه سپری دی چې موسی د

هغه مُلک د جاسوسی دپاره ولپړل. هغه د نون د زوی هوسیع

نوم یشوع ته بدل کړو. (١٧) کله چې موسی هغوی لپړل، نو

هغوی ته یې وفرمائیل چې، ”د دې ځای نه د صحرا په لار لار

شئ او بیا د کنعان غریزې علاقې ته ورننوځئ. (١٨) وې

گورئ چې هغه څه رنگه مُلک دے، چې کوم خلق په کبني

اوسپری، هغوی تکړه دی او که کمزوری دی، لږ دی او که

ډېر دی. (١٩) وې گورئ چې هغه زمکه بڼه ده او که بڼه نه ده

او چې هغه خلق په خېمو کبني اوسپری یا په داسې بڼارونو

کبني اوسپری چې دېوالونه ترې نه تاو وی. (٢٠) وگورئ چې

هغه زمکه زرخېزه او که شاره ده او ونې بوتی په کبني شته

او که نشته. او تکړه شئ چې هلته کومه مېوه کپری لږه ترې

نه راوړئ.“ دا هغه موسم وو چې انگور په پخېدو شروع ؤو.

(٢١) نو هغه سپری د صحرا په طرف لارل او هغه مُلک یې د

صین صحرا نه واخله تر رحوب پورې وکتلو، چې د حمات

درې ته نزدې دے. (٢٢) هغوی اول د هغه مُلک جنوبي برخې

ته ننوتل او حبرون ته راغلل، چرته چې د اخيمان، سيسي او
 تلمی قبیلې اوسېدلې چې هغوی عناقیان ؤو او د دېوانو د نسل
 اولاد وو. حبرون د مصری ښار ضعن نه اووه کاله مخکېني
 آباد کړې شوي وو. (۲۳) هغوی د اسکال وادی ته راغلل او
 هلته هغوی یوه څانگه راماته کړه چې د انگورو یوه غنچه
 ورباندې وه او دومره درنه وه چې دا دوو سړو په یو ډانگ
 باندې یو خوا بل خوا راڅوړنده کړه او یو یې وړله. هغوی څه
 انار او اینځر هم یوړل. (۲۴) په هغه وادی باندې ”اسکال“
 یعنې د انگورو غنچه نوم کېښودې شو ځکه چې بنی اسرائیلو
 هلته د انگورو غنچه شوکولې وه. (۲۵) هغه ملک د څلوېښتو
 ورځو د کتلو نه پس، جاسوسان راواپس شول (۲۶) او
 موسی، هارون او د بنی اسرائیلو ټول قوم ته د فاران په
 صحرا کېني قادس ته راغلل. جاسوسانو هغه خبر ورله
 راوړو چې څه یې لیدلی ؤو او هغه مېوه یې ورته وښودله چې
 کومه یې راوړې وه. (۲۷) هغوی موسی ته وویل، ”مونږ هغه
 ملک وکتلو چې زرخېز او آباد وو او دا یې لږه شان مېوه ده.
 (۲۸) خو د هغه ځای اوسېدونکی تکره دی او د هغوی ښارونه
 غټ دي او د ښارونو نه یې دېوالونه تاو دي. او د دې نه
 علاوه، مونږ هلته د دېوانو اولاد هم ولیدو. (۲۹) عمالیقیان د
 هغه ملک په صحرا کېني اوسېږي، حټیان، یبوسیان او
 اموریان د غرونو په ملک کېني اوسېږي، او کنعانیان د
 مدیترانی د سمندر او د اردن سیند سره اوسېږي.“ (۳۰)
 کالب هغه خلق غلی کړل کومو چې د موسی خلاف شکایتونه
 کول او وې وویل، ”راځئ چې په هغه ملک حمله وکړو او وې
 نیسو، ځکه مونږ ښه تکره یو او ورباندې بری موندی شو.“
 (۳۱) خو هغه سړو وویل کوم چې د کالب سره تلی ؤو، ”نه.

مونڙ تکره نه یو چې حمله ورباندې وکړو، هغه خلق زمونږ نه زیات طاقتور دی. (۳۲) نو هغوی د بنی اسرائیلو په مینځ کښې د هغه مُلک په حقله غلط خبر خور کړو کوم چې هغوی لیدلې وو. هغوی ووئیل، ”په هغه مُلک کښې دومره څه هم نه پیدا کیږي چې د هغه ځای اوسېدونکی خلق یې وخورې. کوم خلق چې مونږ ولیدل ټول لوړ لوړ وو، (۳۳) او هلته مونږ دېوان هم ولیدل، چې د عناق اولاد دے. مونږ ته خپل ځانونه داسې معلومېدل لکه چې مُلخان یو او مونږ به هغوی ته خامخا هم داسې ښکارېدلو.“

د خلقو شکایتونه کول

۱۴ (۱) بیا ټوله شپه خلقو په چغو چغو وژړل. (۲)

هغوی د موسیٰ او هارون خلاف شکایت وکړو او وې وئیل، ”دا به پوره ښه وے چې د مصر په مُلک کښې یا دلته په دې صحرا کښې مړه وے. (۳) مالک خدای مونږ هغه مُلک ته ولې بوځي؟ مونږ به په جنگ کښې ووژلے شو او زمونږ ښځې او بچي به ونيولے شي. دا به ښه نه وي څه چې واپس مصر ته لاړ شو؟“ (۴) نو هغوی یو بل ته ووئیل، ”راځئ چې یو مشر خوبش کړو او مصر ته واپس لاړ شو.“ (۵) بیا موسیٰ او هارون د هغه خلقو په وړاندې په زمکه را پرېوتل. (۶) او د نون زوی یشوع او کالب د یفنه زوی چې د نورو کسانو سره هغه مُلک کتلے وو، نو هغوی هغه دوه کسان وو چې د خفگان نه یې خپلې جامې وشلولې (۷) او خلقو ته یې وفرمائیل، ”کوم مُلک چې مونږ وکتلو هغه پوره زیات ښه مُلک دے. (۸) که مالک خدای زمونږ نه رضا وي نو هغه به

مونږ هلته بوځي، هغه مُلک ته چې زرخېز او آباد وي او مونږ له به يې راکړي. ﴿٩﴾ د مالک خدای خلاف بغاوت مه کوي او د هغه خلقو نه مه یرېږئ کوم چې هلته اوسېږي. هغوی له شکست ورکول مونږ ته آسان دي. مالک خدای زمونږ مل دے او هغه خدایانو له يې شکست ورکړے دے چې هغوی يې بچ کول، نو مه یرېږئ. ﴿١٠﴾ ټول قوم وئیل چې هغوی به سنگسار کړي، خو ناڅاپه خلقو ولیدل چې د مالک خدای د حضور جلال د خېمې د پاسه راڅرگند شو.

د حضرت موسی د خلقو دپاره دُعا کول

﴿١١﴾ مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”دا خلق به تر کومې پورې زما نه نفرت کوي؟ او په ما باندې به اعتماد نه کوي، اگر چې د هغوی په مینځ کبني ما ډېرې معجزې کړې دي؟ ﴿١٢﴾ زه به په هغوی ویا راولم او هلاک به يې کړم، خو زه به تا د یو داسې قوم پلار نيکه جوړ کړم چې هغه به د دې خلقو نه لوی او طاقتور وي.“ ﴿١٣﴾ خو موسی مالک خدای ته وفرمائیل، ”تا د خپل طاقت سره دا خلق د مصر نه راوويستل. کله چې مصریان خبر شي چې تا د خپلو خلقو سره څه کړي دي، ﴿١٤﴾ نو هغوی به د دې مُلک اوسېدونکو ته ووائی چا چې د مخکبني نه دا اورېدلی دی چې مالک خدایه، ته زمونږ مل يې، او چې کله ستا وریخ زمونږ د پاسه ولاړه وي نو ته راته مخامخ بنکارېږي او چې ته زمونږ د ورځې د وریځې په ستن کبني او د شپې د اور په ستن کبني لارښودنه کوي. ﴿١٥﴾ اوس که ته خپل ټول خلق ووژني، نو چې کومو قومونو ستا په حقله اورېدلی دی نو هغوی به

ووائی (۱۶) چي تا خپل خلق په صحرا کښې ووژل ځکه چې
 ستا طاقت نه وو چې هغوی هغه ملک له بوځي چې تا د
 ورکولو وعده کړې ده. (۱۷) نو اوس مالکۀ خدایه، زۀ سوال
 کوم چې مونږ ته خپل طاقت او هغه څۀ وښايه چې تا يې د
 ورکولو وعده کړې ده، کله چې تا وفرمائيل، (۱۸) زۀ، مالک
 خدای په آسانی سره نه غصه کېږم او زۀ نه ختمېدونکې مينه
 او وفاداری ښایم او زیاتې او بغاوت معاف کوم. خو چې
 څوک گناه کوی نو د هغوی د گناه سزا به د درېم او څلورم
 نسل پورې جاری وی. (۱۹) او اوس مالکۀ خدایه، زۀ تا ته
 سوال کوم چې د خپلې لوڼې او نه بدلېدونکې مينې په مطابق
 د دې خلقو گناه معاف کړه، هم هغه شان څنگه چې تا هغوی
 د مصر د راوتلو نه تر اوسه پورې معاف کوې. (۲۰) مالک
 خدای ورته وفرمائيل، ”ستا د وينا په مطابق هغوی ما معاف
 کړل. (۲۱) خو زما دې په خپل ذات او جلال قسم وی د کوم
 جلال نه چې ټوله زمکه پکه ده، (۲۲) چې د دې خلقو نه یو
 کس به هم هغه ملک ته داخل نه شی. هغوی زما د حضور
 جلال او هغه معجزې هم لیدلې دی چې ما په مصر کښې او
 په صحرا کښې کړې دی، خو هغوی بیا بیا زما د صبر
 امتحان اخستې دې او زما د منلو نه یې انکار کړې دې.
 (۲۳) هغوی به هیڅکله هم هغه ملک ته دننه نه شی د کوم چې
 ما د هغوی د پلار نیکۀ سره لوظ کړې دې. هغه هیڅ څوک
 به هم ورننه نه وځي چا چې زما سپکاوې کړې دې. (۲۴)
 خو زما خدمتگار کالب د نورو په شان نه دې او هغه په پوره
 توگه زما تابعداری کړې ده، نو زۀ به دې هغه ملک له راولم
 کوم چې هغه لیدلې دې او هغه ملک به د هغه د اولاد شی
 چې په کومو وادیانو کښې اوس عماليقيان او کنعانيان

اوسپری. سبا واپس په صحرا کښې د بحر قلزم طرف ته روان شئ.

د شکایتونو په وجه د مالک خدای خلقو له سزا ورکول

﴿۲۶﴾ مالک خدای موسیٰ او هارون ته وفرمائیل، ﴿۲۷﴾ ”دا خراب خلق به تر کومې پورې زما خلاف شکایت کوی؟ ما دا شکایتونه پېر زیات اورېدلی دی. ﴿۲۸﴾ اوس هغوی له دا جواب ورکړه، زه ژوندې مالک خدای په خپل ذات قسم کوم، چې زه به ستاسو دپاره هم هغه شان وکړم څه چې تاسو زما په وړاندې وئیلی دی. ﴿۲۹﴾ تاسو به مړه شئ او ستاسو لاشونه به په صحرا کښې خواره واره پراته وی. ځکه چې تاسو زما خلاف شکایت کړې دے، ستاسو یو کس به هم هغه ملک ته ورننه نه وځی چې عمر یې د شلو کالو نه زیات وی. ﴿۳۰﴾ ما دا وعده کړې وه چې تاسو به هلته اوسېږئ، خو د کالب او یشوع نه بغېر به هیڅ څوک هم نه ورننه وځی. ﴿۳۱﴾ تاسو وئیلی وؤ چې ستاسو ماشومان به ونيولې شئ، خو زه به هغوی هغه ملک ته راوړم چې تاسو یې مخالفت کړې دے. ﴿۳۲﴾ تاسو به دلته په دې صحرا کښې مړه شئ. ﴿۳۳﴾ ستاسو بچی به څلوېښت کاله په صحرا کښې سرگردانه گرځی، ستاسو د نافرمانۍ په وجه به کړپړی، تر دې پورې چې ستاسو آخری کس هم مړ شئ. ﴿۳۴﴾ تاسو ته به څلوېښت کاله د خپلو بدو سزا ملاوېږی، د هغه څلوېښتو ورځو د هرې ورځې دپاره به یو کال وی کومې چې تاسو د هغه ملک په کتلو کښې تېرې کړې دی. تاسو ته به پته ولگی

چې زه ستاسو خلاف يم. (۳۵) بې شکه چې زه به تاسو خرابو
 خلقو سره داسې وکړم چې زما خلاف راغونډ شوی یی. په
 دې صحرا کېنې به تاسو تباہ شی. زه، مالک خدای دا وایم.
 (۳۶) - (۳۷) موسی چې کوم سپری د هغه ملک کتلو له لېږلی وؤ
 چا چې غلط خبر راوړو چې د هغې په وجه خلقو د مالک
 خدای خلاف شکایت وکړو، نو مالک خدای په دې
 جاسوسانو باندې ویا راوستله او هغوی مړه شول. (۳۸) په
 هغه دولسو جاسوسانو کېنې صرف یشوع او کالب ژوندی
 پاتې شول.

د ملک د نیولو وړومبې کوشش

(۳۹) کله چې موسی بنی اسرائیلو ته هغه څه وفرمائیل څه
 چې مالک خدای فرمائیلی وؤ، نو هغوی ډېر غمژن شول.
 (۴۰) بل سحر وختی هغوی د غرونو ملک ته روان شول،
 هغوی ووئیل، ”اوس به مونږ هغه ملک ته لاړ شو چې د کوم
 په حقله مالک خدای مونږ ته فرمائیلی دی. مونږ دا منو چې
 مونږ گناه کړې ده.“ (۴۱) خو موسی ورته وفرمائیل، ”نو
 تاسو ولې د مالک خدای نافرمانی کوئ؟ تاسو به کامیاب نه
 شی. (۴۲) تاسو مه ځئ. مالک خدای ستاسو مل نه دے او
 ستاسو دشمنان به تاسو له شکست درکړی. (۴۳) کله چې
 تاسو د عمالیقیانو او کنعانیانو سره مخامخ شی، نو تاسو به
 په جنگ کېنې ووژلے شی، مالک خدای به ستاسو مل نه
 وی، ځکه چې تاسو د هغه د تابعداری نه انکار کړے دے.“
 (۴۴) خو هغوی زړور روان وؤ چې د غرونو ملک ته وخېژی،
 اگر چې نه د مالک خدای د لوظ صندوق او نه موسی د
 خېمو نه ورسره تلے وو. (۴۵) بیا عمالیقیان او کنعانیان

لاندې راغلل کوم چې هلته اوسېدل او هغوی له یې شکست ورکړو او د حُرْمه پورې یې وزغلول.

د قربانی په حقله قانون

۱۵

۱) مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل (۲) چې بنی

اسرائیلو ته دا اصول وبنایه چې په هغه ملک کبښې پرې عمل

کوی کوم یې چې هغوی له ورکولو. (۳) یو غوی، گډه، یا

یو چپلے مالک خدای ته د سوزېدونکې نذرانې په توگه یا د

یوې منبښتې د پوره کولو د نذرانې، یا د رضاکارانه نذرانې یا د

ستاسو په مقرر و اخترونو کبښې د یوې نذرانې په توگه پېش

کولے شی، د دې نذرانو خوشبو په مالک خدای باندې ښه

لگی. (۴) - (۵) هر څوک چې یو گډ یا چپلے مالک خدای ته

د سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کوی نو هغه به د دې هر یو

خناور سره یو کلو اوږه راوړی چې یو لیتر د زیتونو تېل

ورسره گډ وی، دا به د غلې نذرانې په توگه وی، یو لیتر مے

به ورسره هم وی. (۶) کله چې یو گډ پېش کیږی، نو دوه کلو

اوږه چې یو نیم لیتر د زیتونو تېل ورسره گډ وی، دا به د غلې

نذرانې په توگه پېش کیږی، (۷) یو نیم لیتر مے به ورسره هم

وی. د دې نذرانې خوشبو په مالک خدای باندې ښه لگی. (۸)

کله چې یو غوی د سوزېدونکې نذرانې په توگه یا د یوې

منبښتې پوره کولو د نذرانې یا د سلامتۍ د نذرانې په توگه

مالک خدای ته پېش کیږی، (۹) د درې کلو اوږو د غلې یوه

نذرانه به پېش کیږی چې دوه لیتره د زیتونو تېل ورسره گډ

وی، (۱۰) دوه لیتره مے به ورسره هم وی. د دې نذرانې

خوشبو په مالک خُدائ باندې بښه لگي. (۱۱) دا هغه څه دی چې د هر یو غویي، گډ، گډوړی، یا چپلی سره به پېش کولې شی. (۱۲) د ځناورو د شمېر په مطابق به د دې څیزونو مقدار هم زیاتولې شی. (۱۳) د مُلک ټول اصلی پېدائشی خلق چې کله یوه په اور تیارېدونکې نذرانه پېش کوی نو هغوی به داسې کوی، د دې خوشبو په مالک خُدائ باندې بښه لگي. (۱۴) او که ستاسو په مینځ کېنې د بل مُلک کس وی، که هغه د لږ وخت یا د ډېر وخت دپاره اوسېدونکې وی، نو که هغوی غواړي چې په اور تیارېدونکې نذرانه پېش کړي، چې د چا خوشبو په مالک خُدائ بښه لگي، نو ضرور به هغوی هم هغه شان اصُول مني. (۱۵) په راتلونکي ټولو وختونو کېنې، تاسو او ستاسو سره اوسېدونکي د بل مُلک خلق به دا اصُول مني. تاسو او هغوی د مالک خُدائ په نظر کېنې یو شان یی، (۱۶) ستاسو او د هغوی دپاره به یو شان قانون او اصُول وی. (۱۷) مالک خُدائ موسی ته وفرمائیل (۱۸) چې بنی اسرائیلو ته دا اصُول وښایه چې په هغه مُلک کېنې پرې عمل کوی کوم چې مالک خُدائ هغوی له ورکولو. (۱۹) کله چې تاسو د هغه مُلک د فصل نه خوراک کوئ، د هغې نه به څه برخه مالک خُدائ ته د خاص برخې په توگه پېش کولې شی. (۲۰) کله چې تاسو روټی پخوئ، نو د نوې غلې د وړومی پېرې روټی به مالک خُدائ ته د خاص برخې په توگه پېش کولې شی. دا به هم هغه شان پېش کولې شی چې څنگه تاسو په درمند کېنې صفا شوې غله د خاص برخې په توگه پېش کوئ. (۲۱) په راتلونکي ټولو وختونو کېنې، تاسو چې کومه روټی پخوئ نو دا نذرانه به مالک خُدائ له ورکوئ. (۲۲) خو که څوک په غلې سره په دې اصُولو باندې عمل کولو کېنې ناکام شی

کوم چي مالک خدائى موسىٰ له ورکړى دى، ﴿٢٣﴾ او فرض
 کړئ که راتلونکى نسلونه په دې هر څه کولو کښې ناکام شى
 چي مالک خدائى يې د موسىٰ په ذريعه حکم کړى دى، ﴿٢٤﴾
 که يوه داسې غلطى شوې وي چې قوم ته پته نه وي لگېدلې،
 نو هغوى به يو غويى د سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش
 کړي، د دې خوشبو په مالک خدائى باندې ښه لگي، دا به د
 معياري غلې نذرانې او د څښلو نذرانې سره پېش کېږي. د دې
 نه علاوه، هغوى به يو چپلې د گناه نذرانې په توگه هم پېش
 کوي. ﴿٢٥﴾ امام به د قوم دپاره کفارو ادا کړي او هغوى به
 معاف کړي شى، ځکه چې هغه کار په غلطۍ سره شوى وو
 او هغوى خپله د گناه نذرانه په اور تيارېدونکې نذرانې په توگه
 مالک خدائى ته راوړه. ﴿٢٦﴾ نو د بنى اسرائيلو ټول قوم او د
 هغوى سره اوسېدونکى د پردى ملک خلق به معاف کړي
 شى، ځکه چې ټول په دې غلطۍ کې شامل وو. ﴿٢٧﴾ که يو
 کس په غلطۍ سره گناه وکړي، نو هغه به د يو کال چپلې د
 گناه نذرانې په توگه پېش کوي. ﴿٢٨﴾ امام به په قربانگاه
 باندې د هغه کس دپاره کفارو ادا کړي، چا چې په غلطۍ
 سره گناه کړې وي او هغه به معاف شى. ﴿٢٩﴾ دا اصول د
 هغه هر چا دپاره يو شان دى چې څوک په غلطۍ سره گناه
 وکړي، که هغه په حقيقت کې بنى اسرائيلو وي يا د هغوى
 سره اوسېدونکى د پردى ملک کس وي. ﴿٣٠﴾ خو که يو کس
 قصداً گناه وکړي، که هغه د خپل ملک يا د پردى ملک وي،
 نو د گناه په وجه هغه د مالک خدائى بې عزتې کړې ده او هغه
 به وژلې شى، ﴿٣١﴾ ځکه چې هغه د مالک خدائى د وېنا
 سپکاوى کړى دى او قصداً يې د هغه يو حکم مات کړى
 دى. نو هغه د خپل مرگ په خپله نمره وار دى.

د سبت ورځې د نه منلو دپاره سزا

٣٢) کله چې اسرائیلیان لا په صحرا کښې و، نو یو سړی ولیدے شو چې د سبت په ورځ یې خشاک راټولولو. ٣٣) نو هغه موسی، هارون او ټول قوم ته راوستلے شو، ٣٤) او قېد کړے شو، ځکه چې دا پته نه وه چې د هغه سره څه وکړے شی. ٣٥) نو مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”هغه سړی دې خامخا ووژلے شی، ټول قوم به هغه د خېمو نه بهر سنگسار کړی.“ ٣٦) نو ټول قوم هغه د خېمو نه بهر بوتلو او سنگسار یې کړو، هم هغه شان چې څنگه مالک خدای حکم کړے وو.

په جامو د ځورندو مزدو په حقله قانون

٣٧) مالک خدای موسی ته وفرمائیل ٣٨) چې، ”بنی اسرائیلو ته ووايه، د خپلو جامو په ګوټونو باندې مزی راځورند کړئ او په هر یو مزی باندې یې یو د آسمانی رنگ تار ولګوئ. داسې به تاسو په راتلونکي ټولو وختونو کښې کوئ. ٣٩) چې هر کله هم تاسو دا مزی ګورئ نو تاسو ته به زما ټول حکمونه دریاډیري او عمل به پرې کوئ، نو تاسو به زما نه نه اوړئ او د خپلو سترګو او زړه په خواهشونه پسې به نه ګرځئ. ٤٠) هغه مزی به تاسو ته دا دریاډوی چې زما ټول حکمونه منئ او تاسو به په پوره توګه زما یئ. ٤١) زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم، ما تاسو د مصر ملک نه راووستلئ چې ستاسو خدای پاک یم. زه مالک خدای یم.“

دا وایئ چې د هغه امامان هم شی. (۱۱) کله چې تاسو د

هارون خلاف غورېږئ، دا په حقیقت کښې د مالک خدای
خلاف غورېدل دی او دا ستا او ستا د قبیلې سرکشی ده.

(۱۲) بیا موسی داتن او ابیرام راوغوښتل، خو هغوی وویل،

”مونږ نه درحو. (۱۳) دا څه وړه خبره ده چې مونږ تا د هغه

زرخېز او آباد ملک نه د دې دپاره راویستلی یو چې په دې

صحرا کښې مو ووژنې؟ تۀ په مونږ باندې روب اچول غواړې

څه؟ (۱۴) بله دا چې تا هغه ملک ته هم رانه وستلو چې زرخېز

او آباد دے او نه دې پتی او د انگورو باغونه راکړل چې

زمونږ شی. دا خلق پانده دی څه چې نه پوهیږی؟ مونږ نه

درحو. (۱۵) موسی پېر غصه شو او مالک خدای ته یې

وفرمائیل، ”د دوی نذرانې مه قبلوه. ما دوی یو له هم څه

تکلیف نه دے ورکړے، او ما د دوی نه چرته یو خر هم نه

دے بوتلے. (۱۶) موسی قورح ته وفرمائیل، ”سبا به تۀ او

ستا دوه نیم سوه ملگری خامخا د مالک خدای د حضور

خېمې ته راشی، او هارون دې هم راشی. (۱۷) ستاسو هر یو

کس به خپل مجمر واخلي، د خوشبویې مصالحه به په کښې

واچوی او بیا به یې په قربان گاه باندې پېش کړی. (۱۸) نو

هر یو کس خپل مجمر واخستلو، ژوندی سکاره او د

خوشبویې مصالحه یې په کښې واچوله او د موسی او هارون

سره د خېمې د دروازې په خوله کښې ودرېدل. (۱۹) بیا قورح

ټول قوم راغونډ کړو او هغوی د خېمې د دروازې په خوله

کښې موسی او هارون ته مخامخ ودرېدل. ناڅاپه د مالک

خدای د حضور جلال ټول قوم ته راڅرگند شو، (۲۰) او

مالک خدای موسی او هارون ته وفرمائیل، (۲۱) ”تاسو د دې

خلقو نه لرې شی، چې سمدستی یې تباہ کړم. (۲۲) خو

موسیٰ او ہارون پرمخې پرپوتل او وې فرمائیل، ”خُدايه پاكه، ټولو خلقو له ژوند تہ وركوې. كله چې يو كس گناه وكړي، نو تہ ټولو ته په قهر كېرې خه؟“ (٢٣) مالِك خُدايِ موسىٰ ته وفرمائیل، (٢٤) ”خلقو ته ووايه چې د قورح، داتن او ابيرام د خېمو نه لار شي.“ (٢٥) بيا موسىٰ داتن او ابيرام له روان شو او د بنی اسرائیلو مشران هم ورسره شول. (٢٦) هغه خلقو ته وفرمائیل، ”د دې خرابو سړو د خېمو نه لرې اوسئ او چې د هغوی یو خیز له هم لاس ورنه وړئ. گنې، د هغوی د ټولو گناهونو په وجه به تباه شی.“ (٢٧) نو هغوی د قورح، داتن او ابيرام د خېمو نه لارل. داتن او ابيرام بهر راوتلی و او د خپلو خېمو د دروازو په خلو كېنې، د خپلو بنخو سره، د خپلو بچو او د خپلو وړو ماشومانو سره ولاړ و. (٢٨) موسىٰ خلقو ته وفرمائیل، ”نو داسې به تاسو ته پته ولگی چې مالِك خُدايِ زه د دې دپاره رالېرلے یم چې دا ټول کارونه وکړم او چې ما خه هم کړی دی نو هغه مې د خان نه نه دی کړی. (٢٩) که دا سړی د خُدايِ پاك د سزا نه بغير په خپل مرگ مړه شی، نو بيا به مالِك خُدايِ زه هم نه یم رالېرلے. (٣٠) خو که مالِك خُدايِ يو لوی عجيبه کار وكړي او زمكه وشلیږي او هغوی تېر کړی، چې هغوی قبر ته ژوندی لار شي، نو تاسو ته به پته ولگی چې دې سړو د مالِك خُدايِ سپکاوے کړے دے.“ (٣١) هغه چې څنگه خبرې ختمې کړې، نو د داتن او ابيرام لاندې زمكه وشلېدله، (٣٢) هغوی یې تېر کړل، د هغوی خاندان، سره د قورح د ټولو ملگرو او چې هغوی خه لرل هغه یې هم تېر کړل. (٣٣) نو هغوی قبر ته ژوندی لاندې لارل، سره د هغه هر خه چې هغوی لرل. زمكه په هغوی باندې رابنده شوه او هغوی فنا شول. (٣٤) هلته چې

خومره اسرائیلیان وُو هغوی چي کله د هغوی ژړا واورېدله نو هغوی وتبستېدل. هغوی چغې وهلې، ”تبستی. زمکه به مونږ هم تېر کړی.“ (۳۵) بیا مالک خدای یو اور راولېږلو او هغه دوه نیم سوه سپری یې وسوزول کومو چي خوشبوئی پېش کړې وه.

د سرکشی دپاره کفاره

(۳۶) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۳۷) ”د هارون امام زوی الی عزر ته ووايه چې کوم سپری سوزېدلی دی چې د هغوی د اور لوبنی لرې کړی او هغه سکاره دې د اور لوبنو نه لږ لرې وولی، ځکه چې د اور لوبنی مقدس دی. (۳۸) کله چې دا لوبنی د مالک خدای په قربانگاه باندې پېش کېدل نو مقدس شول. نو د دې سپرو د اور لوبنی واخله کوم چې د خپلې گناه په وجه مړه شوی دی، وې ټکوه نری نری پتری شان ترې نه جوړ کړه او د قربانگاه پټولو دپاره سر ترې نه جوړ کړه. دا به د بنی اسرائیلو دپاره د خبرداری یوه نښه وی.“ (۳۹) نو الی عزر امام د اور لوبنی واخستل او د ټکولو دپاره یې ورکړل، د قربانگاه د پټولو د سر دپاره نری نری پتری ترې نه جوړ کړې شول. (۴۰) دا د بنی اسرائیلو دپاره یو خبردارې وو چې څوک د هارون اولاد نه وی نو بل غېر سپرې به قربانگاه ته نزدې نه راځی د دې دپاره چې مالک خدای ته خوشبوئی وسوزوی. گنې هغه به د قورح او د هغه د سپرو په شان تباہ شی. دا هر څه هم هغه شان وشول چې څنگه مالک خدای الی عزر له د موسی په ذریعه حکم ورکړې وو.

د حضرت هارون خلق بچ کول

٤١) خو په وريسي ورغ ټول قوم موسی او هارون ته وغورېدو او وې وئیل، "تاسو د مالک خدای خلق وژلی دی." د هغې نه پس کله چې هغوی ټول د موسی او هارون خلاف راغونډ شوی و، چې هغوی د خېمې طرف ته وکتل نو وې لیدل چې وریخي خېمه پټه کړې وه او د مالک خدای د حضور جلال راڅرگند شوی وو. ٤٢) موسی او هارون لارل او د خېمې په مخکېني ودرېدل، ٤٣) او مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ٤٤) "د دې خلقو نه لرې شه او زه سمدستی هغوی تباہ کوم." خو موسی او هارون پرمخې پرېوتل، ٤٥) او موسی هارون ته وفرمائیل، "خپل مجمر واخله، د قربان گاه نه په کېني ژوندی سکاره و اچوه او په سکارو باندې لږه خوشبوئی و اچوه. بیا خلقو له په منډه لار شه او د هغوی دپاره کفارہ ادا کړه. زر شه. مالک خدای په قهر دے او تباہی د مخکېني نه شروع شوې ده." ٤٦) هارون ته چې څنگه وئیلے شوی و، هم هغه شان یې وکړل، خپل د اور لوبسے یې واخستلو او د راغونډو خلقو مینخ ته یې ورمندیه کړه. کله چې هغه ولیدل چې تباہی شروع وه، نو هغه خوشبوئی په سکارو و اچوله او د خلقو دپاره یې کفارہ ادا کړه. ٤٧) هغه د مرو او ژوندو په مینخ کېني ودرېدلو او تباہی بس شوه. ٤٨) کوم خلق چې مړه شول هغوی په شمېر کېني څوارلس زره او اووه سوه کسان و، دا د هغې نه علاوه و، کوم چې د قورح په سرکشی کېني مړه شوی و. ٤٩) کله چې تباہی بس شوه، نو هارون د خېمې د دروازې په خوله کېني موسی ته راواپس شو.

﴿۱﴾ مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل چې، ﴿۲﴾ ”بنی اسرائیلو ته ووايه چې تا له دولس امساگانې درکړې چې د هرې قبیلې د مشر نه يوه يوه وی. د هر سړی نوم د هغه په امسا باندې وليکه ﴿۳﴾ او په يوه امسا باندې د هارون نوم وليکه چې کومه د لیوی قبیلې دپاره وی، د هرې قبیلې د مشر دپاره به يوه يوه امسا وی. ﴿۴﴾ دا امساگانې زما د حضور خېمې ته يوسه او د لوظ صندوق په مخکېني پي کېږده، چرته چې زه تا سره ملاوېږم. ﴿۵﴾ بيا چې ما کوم سړی خوښ کړی وی نو د هغه امسا به زرغونه شی او زه به ستا خلاف د بنی اسرائیلو دا هر وخت غورېدل بند کړم. ﴿۶﴾ نو موسیٰ بنی اسرائیلو ته وفرمائیل چې داسې وکړئ او د هغوی هر یو مشر هغه له يوه امسا ورکړه، چې د هرې قبیلې دپاره يوه يوه وه، دا ټولې دولس وې او په دې دولسو امساگانو کېني يوه امسا د هارون وه. ﴿۷﴾ بيا موسیٰ هغه ټولې امساگانې په خېمه کېني د مالک خدای د لوظ صندوق په مخکېني کېښودې. ﴿۸﴾ په ورپسې ورځ، کله چې موسیٰ خېمې ته دننه لاړو، نو هغه د هارون امسا وليده چې د لیوی قبیلې دپاره وه، هغه زرغونه شوې وه، دې غوتې او گلونه کړی وو او پاخه بادام پي نیولی وو. ﴿۹﴾ موسیٰ ټولې امساگانې یورې او بنی اسرائیلو ته پي وښودلې، هغوی ورته وکتل او هر یو مشر خپله امسا واپس واخستله. ﴿۱۰﴾ مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل، ”د هارون امسا واپس د لوظ صندوق په مخکېني کېږده. باغيانو بنی اسرائیلو ته به دا د نښې په توگه کېښودلې شی، که د هغوی غورېدل بند نه شی نو هغوی به مړه شی.“

۱۱) موسیٰ هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای حکم کړی وو. ۱۲) بنی اسرائیلو موسیٰ ته وفرمائیل، ”مونږ برباد یو، تباہ یو. ۱۳) چې څوک هم د مالک خدای خپمې ته نزدې ورشی، نو هغه به مړ شی، نو مونږ خو ټول مرگِ حال یو.“

د امامانو او لیویانو ذمه واری

۱۸) مالک خدای هارون ته وفرمائیل، ”تا ته، ستا زامنو او لیویانو ته به خامخا د خپلو هغه بدو سزا ملاو شی چې د هغه جرم تعلق زما د حضور خپمې د خدمت سره وی، خو د امامت په خدمت کښې د څه گناه سزا به صرف تا او ستا زامنو ته ملاوېږي. ۱) د لیوی قبیلې خپل خپلوان هم د ځان سره راوله، چې تا سره په کار کښې مدد وکړی، په هغه وخت کښې چې ته او ستا زامن په خپمه کښې خدمت کوی. ۲) هغوی به ستا او د خپمې دپاره خپلې ذمه واری پوره کوی، خو هغوی دې په مقدس ځای کښې مقدس سامان او قربان گاه ته نه ور نزدې کپړي. که هغوی داسې وکړل، نو ته او هغوی به ووژلې شی. ۳) هغوی به تا سره کار کوی او په خپمه کښې به د خدمت خپلې ټولې ذمه واری پوره کوی، خو چې چا ته اجازت نه وی نو هغه کس به تا سره خدمت نه شی کولې. ۴) یواځې ته او ستا زامن به د مقدس ځای او د قربان گاه ذمه واری پوره کوی، نو داسې به زه بیا بنی اسرائیلو ته نه په قهر کېږم. ۵) زه هغه څوک یم چا چې ستا خپلوان لیویان ستا دپاره د یوې تحفې په توگه د بنی اسرائیلو نه خوښ کړی دی. هغوی ما ته وقف دی، چې

هغوی په خپمه کبني خپلي زمه واری تر سره کړی. (۷) خو یواځې ته او ستا زامن به د امامت هغه زمه واری پوره کوئ کومې چې د قربان گاه او د زیات مقدس ځای سره تعلق لری. دا ستاسو زمه واری دی، ځکه چې ما تاسو له د امامت تحفه درکړې ده. هر څوک چې حقدار نه وی او نزدې راشی نو هغه به ووژلې شی.

د امامانو برخه

(۸) مالک خدای هارون ته وفرمائیل، ”گوره، زه تا له زما ټولې خاص برخې درکوم چې د نذرانو په توگه دې نه شی سوزولې. دا زه تا او ستا اولاد له درکوم چې د همپشه دپاره ستاسو په حواله وی. (۹) پېرې مقدسې نذرانې کومې چې په قربان گاه نه سوزولې کپړی، هغه ستاسو دی، د غلې نذرانې، د گناه نذرانې، د گناه د تاوان نذرانې. هر هغه څیز چې ما ته د مقدسې نذرانې په توگه پېش کپړی هغه ستا او ستا د زامنو دی. (۱۰) تاسو به خامخا دا څیزونه په یو مقدس ځای کبني خورئ او صرف نران دا خوړلې شی، دا مقدس وگنئ. (۱۱) د دې نه علاوه، اسرائیلیان چې نورې خاص برخې ما ته پېش کوی هغه به ستاسو وی. زه دا د راتلونکي ټولو وختونو دپاره تا، ستا زامنو او ستا لونیو له ورکوم. ستا د خاندان هر یو کس چې پاک وی نو هغه دا خوړلې شی. (۱۲) زه د وپومبی پېداوار بهترینه حصه تاسو له درکوم کومه چې اسرائیلیان ما ته هر کال پېش کوی لکه د زیتونو تېل، مے او غله دانه. (۱۳) دا هر څه ستاسو دی. د ستاسو د خاندان هر یو کس چې پاک وی نو هغه یې خوړلې شی. (۱۴) د بنی اسرائیلو په ملک

کڀڻي چي هر خيز ما ته بغير د خه شرط نه وقف شوي وي
 نو هغه به ستاسو وي. (۱۵) هر يو وپرومبي پيدا شوي ماشوم
 يا خنور چي اسرائيليان پي ما ته پيش کوي هغه به ستاسو
 وي. خو تاسو به خامخا هر وپرومبي پيدا شوي ماشوم
 واپس اخلي او هر وپرومبي پيدا شوي خنور به هم واپس
 اخلي کوم چي ناپاک وي. (۱۶) چي ماشومان د يوې مياشتي
 شي نو هغوي به په مقرر شوي قيمت يعني په پينجو د سپينو
 زرو سيکو باندې واپس اخستلي شي، دا به د منلي شوي
 معيار په مطابق وي. (۱۷) خو د غواگانو، گڍو او چپلو
 وپرومبي پيدا شوي بچي به واپس نه شي اخستلي، دا به په
 پوره توگه زما وي او دا به قربانيږي. وینه پي په قربانگاه
 باندې وشيندي او وازگه پي په اور تيارېدونکي نذراني په توگه
 وسوزوي، د دې خوشبو په ما باندې بنه لگي. (۱۸) د دې
 غوبه ستاسو ده، لکه د دې سينه او د خاص نذراني
 وروستني پنه. (۱۹) کومې خاص برخي چي اسرائيليان ما ته
 پيش کوي هغه زه په راتلونکي ٽولو وختونو کڀڻي تا، ستا
 زامنو او ستا لويو له ورکوم، دا يو نه ماتېدونکي لوظ دے
 چي ما تا او ستا اولاد سره وکړو. (۲۰) مالک خدائي هارون
 ته وفرمائيل، ”تا ته به هيخ جائيداد نه ملاوږي چي ستا
 ميراث شي او د بني اسرائيلو د ملڪ هيخ حصه به تا ته نه
 حواله کږي. زه مالک خدائي، ستا دپاره کافی یم.“

د ليويانو برخه

(۲۱) مالک خدائي وفرمائيل، ”ما ليويانو له هره لسمه حصه
 ورکړي ده کومه چي اسرائيليان ما ته پيش کوي. دا د هغوي

دپاره زما د حضور د خېمې د خدمت کولو مزدوری ده. (۲۲)
 نور به اسرائیلیان خېمې ته نه نزدې کېږي گنې هغوی به ځان
 له په خپله د مرگ سزا ورکوي. (۲۳) صرف لیویان به د
 خېمې خیال ساتي او د دې پوره ذمه واری به تر سره کوي.
 دا قانون به د همیشه دپاره ستاسو د اولاد دپاره هم وی. د بنی
 اسرائیلو په ملک کېنې به لیویانو ته هیڅ زمکه نه ملاوېږي
 چې خپله یې شي، (۲۴) ځکه چې ما هغوی له لسمه حصه
 ورکړې ده کومه چې اسرائیلیان ما ته د خاص برخې په توگه
 پېش کوي. نو دا ځکه ما هغوی ته وفرمائیل چې د بنی
 اسرائیلو په ملک کېنې به د هغوی جائیداد نه وی.

د لیویانو لسمه حصه

(۲۵) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲۶) چې لیویانو ته
 ووايه، "کله چې تاسو د بنی اسرائیلو نه لسمه حصه اخلئ
 کومه چې مالک خدای تاسو له درکوي، نو تاسو به د دې
 لسمه حصه مالک خدای ته د خاص برخې په توگه پېش
 کوئ. (۲۷) دا خاص برخه به د هغې نذرانې برابره گنلې شي
 کومه نذرانه چې زمیندار د نوی فصل او د انگورو د لنگری نه
 د نوؤ شرابو نه پېش کوي. (۲۸) نو تاسو به مالک خدای ته
 یوه خاص برخه هم پېش کوئ کومه چې تاسو د بنی اسرائیلو
 د لسمې حصې نه اخلئ. دا برخه به تاسو د مالک خدای
 دپاره هارون امام له ورکوئ. (۲۹) چې څه تاسو ته ملاوېږي
 نو د هغې د ټولو نه بڼه حصه مالک خدای له ورکوئ. (۳۰)
 نو هم داسې لیویانو ته دا اصول وښايه. کله چې تاسو بڼه
 حصه د نذرانې په توگه پېش کوئ نو دا به تاسو دپاره داسې

حساب شی لکه چي تاسو پي د خپل درمند يا د انگورو
لنگري نه ورکوي. (۳۱) تاسو او ستاسو خاندان هغه پاتې
شوې برخه په هر ځای کښې خوړلې شي، ځکه چي دا
ستاسو د مقدسې خېمې د خدمت مزدوري ده. (۳۲) که چرې
تاسو د دې ښه حصه مالک ځدای ته پېش کړي وي او بيا
تاسو دا خوړئ نو تاسو ته به سزا نه ملاوېږي. هغه تحفي او
قربانيانې چي قوم پي راوړي لازمي ده چي مقدسې پاتې شي
خو که د دې د پېش کولو نه مخکښې تاسو دې نه کومه برخه
وخوره نو وبه وژلې شي.

د سرې غوا ايرې

۱۹ (۱) مالک ځدای موسی او هارون ته وفرمائيل، (۲)
”بنی اسرائیلو ته دا اصول وښايئ، چي هغوی تاسو له يوه
سره غوا راوړي چي لنگتون پي نه وي کړي او هيڅ عيب په
کښې نه وي او يوې ورباندې هيڅکله هم نه وي شوې، (۳)
او هغوی به هغه بيا الی عزرا امام له ورکړي. هغه به د خېمو نه
بهر بوتلې شي او د هغه په مخکښې به حلاله کړي شي. (۴)
الی عزرا به بيا د هغې څه وينه واخلي او د خپلې گوتې سره به
اووه ځلې وينه خېمې ته مخامخ وشيندي. (۵) ټوله غوا،
سره د څرمني، غوښې، وينې او کولمو، به د امام په مخکښې
وسوزولې شي. (۶) بيا به هغه د ديار لرگي، څه وېلني او
يو سور تار راوړي او دا به په اور کښې واچوي چرته چي
غوا سوزېږي. (۷) د هغې نه پس، هغه به خپلې جامې
ووينځي او غسل به وکړي، نو بيا هغه خېمو ته دننه راتلې

شى، خو تر مابسامه پورې به ناپاک وى. (۸) چا چې غوا
سوزولې وى نو هغه به خامخا خپلې جامې ووينځي او غسل
به وکړي، خو هغه به هم تر مابسامه پورې ناپاک وى. (۹) بيا
هغه سرې کوم چې پاک وى هغه به د غوا ايرې راغونډې
کړي او د خېمو نه بهر په يو پاک ځائ کبني به يې کېږدى،
هلته به دا ايرې د بنى اسرائيلو د قوم دپاره ساتلې شى چې د
ناپاکۍ د لرې کولو او يو تيارولو دپاره به استعمالېږي. دا رسم
به د گناه د لرې کولو دپاره ادا کېږي. (۱۰) چا چې ايرې
راتولې کړې وى هغه به خامخا خپلې جامې ووينځي او تر
مابسامه پورې به ناپاک وى. دا اصول د راتلونکي ټولو
وختونو دپاره دى، دا به د بنى اسرائيلو او د پردى ملک د
خلکو دپاره وى چې د هغوى سره اوسېږي.

د مړى سره لگېدل

(۱۱) هر څوک چې د مړى سره ولگي نو هغه به اووه ورځې
ناپاک وى. (۱۲) هغه به خامخا په درېمه ورځ او په اوومه
ورځ خپل ځان د پاکوالي په اوبو باندې پاک کړي، نو هغه به
پاک شى. خو که هغه په درېمه ورځ او په اوومه ورځ باندې
خپل ځان پاک نه کړي، نو هغه به پاک نه وى. (۱۳) هر څوک
چې د مړى سره ولگي او خپل ځان پاک نه کړي نو هغه به
ناپاک وى، ځکه چې په هغه باندې د پاکوالي اوبه نه دى
شيندلې شوې. هغه د مالک خدائ د خېمې سپکاوې کوي
او هغه به نور د خدائ پاک د خلقو نه نه شى گڼلې. (۱۴) که
يو سرې په خېمه کېږي مړ شى، هر څوک چې د هغه د مرگ
په وخت په خېمه کېږي وى يا ورننوځي نو هغه به اووه ورځې

ناپاک وی. (۱۵) په خېمه کښې هر لوبښې چې سر ورباندې نه
 وی هغه به هم ناپاک وی. (۱۶) که څوک داسې کس له گوتې
 وروړي چې قتل شوې وی یا د کور نه بهر په خپل مرگ مړ
 وی یا که څوک د بنی آدم هډوکي یا قبر له گوتې وروړي، نو
 هغه به اووه ورځې ناپاک وی. (۱۷) کومه غوا چې د گناه د
 لرې کولو دپاره سوزولې شوې وه د هغې نه لرې ايرې به د
 ناپاکي لرې کولو دپاره واخستلې شي او په يو لوبښي کښې به
 واچولې شي او روانې اوبه په کښې واچوئ. (۱۸) يو پاک
 سرې به وپلنې واخلي، په اوبو کښې به يې ږوب کړي او
 اوبه به په خېمه، د هغې په ټول سامان او په هغه خلقو
 وشيندي چې کوم هلته وی او په هغه سرې باندې به اوبه
 وشيندي کوم چې د بنی آدم هډوکي، مړي، يا قبر له گوتې
 وروړي وی. (۱۹) پاک سرې به په ناپاک سرې باندې په
 درېمه او په اوومه ورځ باندې اوبه وشيندي. او په اوومه ورځ
 به هغه ناپاک سرې پاک کړي، د نمرېربواتو په وخت د خپلو
 جامو وينځلو او په ځان اوبه اچولو نه پس به پاک شي. (۲۰)
 هر څوک چې ناپاک شوې وی او خپل ځان پاک نه کړي نو
 هغه به ناپاک پاتې شي، ځکه چې په هغه باندې د پاکوالي اوبه
 نه دی شيندلې شوې. هغه د مالک خدای د خېمې سپکاوې
 کوي او نور به د خدای پاک د خلقو نه نه شي گڼلې. (۲۱)
 تاسو به دا اصول په راتلونکي ټولو وختونو کښې منئ. کوم
 کس چې د پاکوالي اوبه شيندي نو هغه به هم خامخا خپلې
 جامې وينځي، هر څوک چې دې اوبو له گوتې وروړي نو هغه
 به تر ماښامه پورې ناپاک وی. (۲۲) يو ناپاک کس چې څه
 څيز له هم گوتې وروړي نو هغه به ناپاک وی او نور هر څوک
 چې هغه څيز له گوتې وروړي نو هغه به هم تر ماښامه پورې

د بنی اسرائیلو یو ځل بیا غورېدل

۲۰

په ورومبۍ میاشت کېښې د اسرائیلو ټول قوم د سین صحرا ته راغلو او په قادس کېښې یې خېمې ولگولې.

مریم هلته مړه شوه او دفن شوه. (۱) چرته چې هغوی خېمې لگولې وې هلته اوبه نه وې، نو خلق په موسی او هارون

باندې راغونډ شول (۲) او هغوی وغورېدل چې، ”دا به ښه

وې چې مونږ د خپلو بنی اسرائیلو سره د مالک خدای د

خېمې په مخکښې مړه شوی وې. (۳) تاسو مونږ دې صحرا

ته د دې دپاره راوستلی یو چې دلته د خپلو څاروو سره مړه

شو؟ (۴) تاسو مونږ ولې د مصر نه راوویستلو او دې خراب

ځای ته مو راوستلو چې دلته هیڅ هم نه کېږي؟ نه غله دانه،

نه اینځر، نه انګور او نه انار شته. د څښلو اوبه هم نشته.“

(۵) موسی او هارون د خلقو نه لرې لاړل او د خېمې د

دروازې په خوله کېښې ودرېدل. هغوی پرمخې د عبادت دپاره

پرېوتل او د مالک خدای د حضور جلال هغوی ته راڅرګند

شو. (۶) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۷) ”هغه امسا

واخله چې کومه د لوظ صندوق مخې ته ده او بیا ته او

هارون ټول قوم راغونډ کړی. هلته د هغوی ټولو په مخکښې

هغه ګټ ته ووايه او د هغې نه به اوبه راوځي. نو داسې ته به

د خلقو دپاره د ګټ نه اوبه راوباسې او هغوی او د هغوی

ځناور به یې وڅښي.“ (۸) موسی لاړو او امسا یې

راواخستله، چې څنګه مالک خدای حکم کړی وو. (۹)

موسی او هارون د ګټ په مخکښې ټول قوم راغونډ کړو او

موسیٰ وفرمائیل، ”اے باغیانو واورئ. ولی مونږ ستاسو
 ډپاره د ډې گټ نه اوبه راوباسو څه؟“ (۱۱) بیا موسیٰ امسا
 پورته کړه او دوه ځله یې هغه گټ پرې ووهلو او ډېرې زیاتې
 اوبه ترې نه راووتلې او ټولو خلقو او ځناورو وڅښلې. (۱۲)
 خو مالک خدای موسیٰ او هارون ته وفرمائیل، ”تاسو په ما
 ایمان نه لرلو چې زما مقدس طاقت مو د بنی اسرائیلو په
 مخکښې څرگند کړې وې، نو اوس تاسو به هغوی هغه ملک
 ته بونه ځی چې ما یې د ورکولو وعده کړې ده.“ (۱۳) د ډې
 ځای نوم د مریبه اوبه شو، ځکه چې بنی اسرائیلو د مالک
 خدای خلاف شکایت وکړو او هغه ورته هلته وښودل چې
 هغه مقدس دے.

د ادوم بادشاه بنی اسرائیل تېرېدو ته نه پرېښودل

(۱۴) موسیٰ د قادس نه ادومی بادشاه له پېغام وړونکی ولېږل.
 هغوی ورته وویل، ”دا پېغام ستاسو د خپلوانو، د بنی
 اسرائیلو د طرف نه دے. تاسو ته پته ده چې په مونږ کوم
 تکلیفونه تېر شوی دی، (۱۵) چې زمونږ پلار نیکه څنگه مصر
 ته لاړل، هلته مونږ ډېر وخت اوسېدلو. مصریانو زمونږ د پلار
 نیکه او زمونږ سره بد سلوک کولو، (۱۶) او مونږ مالک
 خدای ته فریاد وکړو. او هغه زمونږ فریاد واورېدو او یوه
 فرېسته یې راوېږله، چې د مصر نه یې راوویستلو. اوس مونږ
 ستاسو د علاقې سره نزدې په یو ښار قادس کښې یو. (۱۷)
 تاسو مهربانی وکړئ او مونږ پرېږدئ چې ستاسو د ملک نه
 تېر شو. مونږ او زمونږ څاروی به د لارې نه یو خوا بل خوا
 نه اوږو، نه به ستاسو پټو یا د انګورو باغونو ته ورننوځو او نه

به ستاسو د کوهو نه اوبه څښو. مونږ به په هغه لويه لاره روان يو او ستاسو علاقې نه به ووځو. (۱۸) خو ادوميانو ورته ووييل، "تاسو د دې ځای نه نه شئ تېرېدلې. که تاسو داسې وکړل، مونږ به راووځو او په تاسو به حمله وکړو." (۱۹) بنی اسرائیلو ووييل، "مونږ په لويه لاره روان يو او که مونږ او زمونږ څاروو ستاسو اوبه وڅښلې، نو مونږ به د هغې پېسې درکړو. مونږ صرف ستاسو په ملک کېنې تېرېدل غواړو نور هيڅ هم نه." (۲۰) خو ادوميانو بيا ووييل، "تاسو مه تېرېږئ." او هغوی د يو طاقتور لښکر سره په بنی اسرائیلو باندې حملې دپاره راغلل. (۲۱) ځکه چې ادوميانو بنی اسرائیل په خپله علاقه کېنې تېرېدو ته نه پرېښودل، نو بنی اسرائیل په بله لار لاړل.

د حضرت هارون مرگ

(۲۲) د بنی اسرائیلو ټول قوم د قادس نه لاړل او د حور غره ته ورسېدل، (۲۳) چې د ادوم په سرحد باندې دے. هلته مالک خدای موسی او هارون ته وفرمائيل، (۲۴) "هارون به هغه ملک ته ورننه نه وځی د کوم چې ما بنی اسرائیلو له د ورکولو وعده کړې ده، هغه به مړ شی، ځکه چې په مریبه کېنې تاسو زما د حکم نه بغاوت کړې وو. (۲۵) هارون او د هغه زوی الی عزر بره د حور غره ته بوځه، (۲۶) او هلته د هارون نه د امامانو لباس وپاسه او الی عزر ته یې ورواچوه. هارون به هلته مړ شی." (۲۷) موسی هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای حکم ورکړې وو. هغوی د ټول قوم په مخکېنې د حور غره ته وختل، (۲۸) او موسی د هارون نه د

امامانو لباس وويستلو او اِلي عزر ته يې ورواغوستلو. هارون هلته د غره په سر باندې مړ شو او موسى او اِلي عزر د غره نه راکوز شول. (٢٩) د اسرائيلو ټول قوم ته پته ولگېده چې هارون مړ دى او دېرش ورځې هغوى د هغه په غم غمژن وو.

د بنى اسرائيلو کنعانيانو له شکست ورکول

٢١ (١) کله چې د کنعان په جنوبى حصه کښې د عراد بادشاه واورېدل چې بنى اسرائيل د اتهارم په لاره راروان دى، نو هغه ورباندې حمله وکړه او څه يې ترې نه ونيول. (٢) بيا بنى اسرائيلو د مالک خدائ سره دا وعده وکړه، "که تۀ مونږ په دې خلقو بريالى کړې، نو مونږ به د هغوى ښارونه پوره تباه کړو او تا ته به وقف شى." (٣) مالک خدائ د هغوى آواز واورېدو او په کنعانيانو يې بريالى کړل. نو بنى اسرائيلو هغوى او د هغوى ښارونه تباه کړل او په هغه ځاى يې حرمه نوم کېښودو.

د پیتلو مار

(٤) بنى اسرائيليان د حور غره نه د بحر قلزم په لار روان شول چې د ادوم نه گېرچاپېره مزل وکړى. خو په لاره کښې خلق ډېر بې صبره شول (٥) او د خدائ پاک او موسى خلاف يې خبرې شروع کړې. هغوى ووئيل، "تاسو مونږ ولې د مصر نه راوويستلو د دې دپاره څه چې په دې صحرا کښې مړه شو، چرته چې نه روتې شته او نه اوبۀ شته؟ نور مونږ دا بې کاره خوراک نه شو برداشت کولى." (٦) بيا مالک

خُدائِ په خلقو باندې زهريله ماران راولپړل او پېر اسرائيليان يې وچيچل او مړه شول. (۷) خلق موسی له راغلل او ورته يې ووئيل، ”مونږ دا گناه كړې ده چې د مالک خُدائِ او ستا خلاف مو خبرې كړې دي. نو مالک خُدائِ ته سوال وكړه چې دا ماران لرې كړي.“ نو موسی د خلقو دپاره دُعا وكړه. (۸) مالک خُدائِ موسی ته وفرمائيل چې د يو زهريله مار نمونه جوړه كړه او په يوه ډاگه يې ولگوه، نو هر څوك چې چيچلې شوې وي او هغې ته وگوري نو روغ به شي. (۹) نو موسی د پيتلو نه مار جوړ كړو او په يوه ډاگه باندې يې ولگولو. هر څوك به چې چيچلې شوې وو او هغه به د پيتلو مار ته وكتل نو ژوندې به پاتې شو.

د بنی اسرائیلو موآب ته سفر

(۱۰) اسرائيليان وړاندې لاپل او په اوبوت كښې يې خېمې ولگولې. (۱۱) چې د هغه خائ نه لاپل نو د موآبيانو د علاقې نمرخاتۀ طرف ته د عی عباريم په صحرا كښې يې خېمې ولگولې. (۱۲) بيا هغوی د زرد په وادی كښې خېمې ولگولې. (۱۳) هغوی د هغه خائ نه بيا لاپل او د ارنون د سيند نه پورې غاړه يې خېمې ولگولې په هغه صحرا كښې چې د اموريانو د علاقې پورې خوره وه. ارنون د موآبيانو او اموريانو په مينځ كښې د حد پوله وه. (۱۴) نو دا ځكه د مالک خُدائِ د جنگونو په كتاب كښې ليكلي دي، ”د سوفه په علاقه كښې د واهيب ښار او هغه واديانې، د ارنون سيند، (۱۵) د واديانو ژور ځايونه چې د عار ښار پورې خواره دي او چې د موآب د حد پولې ته رسيږي.“ (۱۶) د هغې خائ نه هغوی هغه

کوهی له لاپل چي د بير په نامه ياديږي، دا هغه کوهي دے
 چي مالک خدائى موسى ته وفرمائيل، ”خلق راغونډ کړه او
 زه به هغوى له اوبه ورکړم.“ (۱۷) په هغه وخت بنى اسرائيلو
 دا سندره وويله، ”کوهو، خپلي اوبه راوباسي، مونږ ورته يوه
 سندره وايو. (۱۸) کوهي شهزادگانو کنستلے دے او د خلقو
 د مشرانو سره د بادشاهي د امسا سره او د هغوى د
 امساگانو سره.“ هغوى د صحرا نه متنه ته لاپل، (۱۹) او د
 هغي خائى نه نحلي اهل ته او د نحلي اهل نه بامات ته لاپل، (۲۰)
 او د بامات نه د موآبيانو په علاقه کبني وادي ته لاپل، د پسگه
 د غره د سر نه لاندې، چي مخ يې صحرا ته دے.

په سيحون بادشاه او عوج بادشاه باندې فتح موندل

(۲۱) بيا بنى اسرائيلو د اموريانو بادشاه سيحون ته پېغام
 وړونكي ولېږل چي ورته ووائى، (۲۲) ”مونږ پرېږده چي ستا په
 ملک کبني تېر شو. او مونږ او زمونږ خاړوى به د لارې نه نه
 اوږو او نه به ستاسو پټو او د انگورو باغونو ته خو او مونږ به
 ستاسو د کوهو نه اوبه نه څښو، په لويه لاره به سيدها روان
 يو چي ستاسو علاقې نه ووځو.“ (۲۳) خو سيحون بنى
 اسرائيلو له اجازت نه ورکولو چي د هغه د علاقې نه تېر شي.
 هغه خپل ټول لښکر راجمع کړو او په صحرا کبني يهض ته
 ووتل او په بنى اسرائيلو يې حمله وکړه. (۲۴) خو بنى اسرائيلو
 په جنگ کبني پېر دشمنان ووژل او د ارنون سيند نه واخله
 تر يېوق سيند پورې زمکه يې ترې نه ونيوله، خو د يېوق نه
 وروستو د عمونيانو د علاقې د حد پوله پېره مضبوطه وه.
 نو بنى اسرائيلو د اموريانو ټول ښارونه چي په هغوى

کښي حسابون او گډچاپېره کلي هم شامل وو ونيول او بيا
 هغوي هلته اوسېدل. (۲۶) حسابون د اموريانو د بادشاه
 سيحون مرکزي ښار وو، سيحون د موآب پخوانی بادشاه
 خلاف جنگ کړی وو او د ارنون سيند پورې د هغه ټوله
 زمکه يې نيولې وه. (۲۷) نو دا ځکه شاعران وائي، ”د سيحون
 بادشاه ښار ته، حسابون ته راشه، مونږ دا آباد او ودان
 غواړو. (۲۸) يوه ورځ د دې ښار حسابون نه د سيحون لښکر
 د اور په شان لاړو، هغوي په موآب کښي د عار ښار وران
 کړو او د پاسني ارنون غرونه يې ډرې ډرې کړل. (۲۹) د
 موآب خلقو ستاسو دپاره دا څومره خرابه خبره ده. د
 کموس عبادت کونکو تاسو تباهي له راوستلې شوي يئ.
 ستاسو خدای خلق مهاجر جوړ کړی دی او ستاسو ښځي د
 اموريانو د بادشاه قبيداني شوې دي. (۳۰) خو د هغوي اولاد
 تباه شوي دي، د حسابون نه واخله تر ديبون پورې، د نشيم
 نه واخله تر نفع پورې، چې ميدبا ته نږدې دي. (۳۱) نو
 اسرائيليان د اموريانو په علاقه کښي دېره شول، (۳۲) او
 موسی کسان ولېږل چې په يعزير ښار باندې حمله کولو
 دپاره ښه لاره معلومه کړي. بني اسرائيلو دا او گډچاپېره
 ښارونه ونيول او چې کوم اموريان هلته اوسېدل هغه يې
 وشرل. (۳۳) بني اسرائيل راوگرځېدل او د بسن په لاره لاړل
 او د بسن بادشاه عوج د خپل لښکر سره راووتلو چې په
 ادرعي کښي په هغوي باندې حمله وکړي. (۳۴) مالک خدای
 موسی ته وفرمائيل، ”د هغه نه مه یرېره. زه به تا په هغه
 باندې، د هغه په ټولو خلقو او د هغه په ملک باندې بريالې
 کړم. د هغه سره هم هغه شان کار وکړه لکه څنگه چې دې
 سيحون سره کړی وو، سيحون چې په حسابون کښي د

اموريانو بادشاه وو. “ (۲۵) نو بني اسرائيلو عوج، د هغه زامن او د هغه ټول خلق ووژل، هيڅ څوك يې ژوندي پرې نه بشودل او بيا هغوى د هغه ملك ونيولو.

د موآب بادشاه د بلعام راغوبستل

۲۲ (۱) بني اسرائيلو مخكښې سفر كولو او د موآب په مېدانونو كښې يې د اردن پورې غاړه يريحو ته مخامخ خېمې ولگولې. (۲) كله چې د موآب بادشاه د صفور زوى بلق خبر شو چې بني اسرائيلو په اموريانو باندې څه كړى ؤ او بني اسرائيل څومره بې شمېره ؤ، نو په هغه او د هغه په ټولو خلقو د يرې نه وېسته نېغ ودرېدل. (۳) موآبiano د ميديانيانو مشرانو ته ووييل، ”زر به دا لښكر زمونږ گېرچاپېره هر څه تباه كړى، لكه چې يو آزاد غويي په گياڼه وركې شى.“ نو بلق بادشاه (۴) پېغام وړونكى ولېږل چې د بعور زوى بلعام راوغواړي، چې هغه د فرات د سيند سره نژدې په پتور كښې وو. هغوى هغه له د بلق نه دا پېغام راوړو، ”زه غواړم چې ته خبر شي چې د مصر نه يو لوى قوم راغلى دى، هغوى د زمكې مخ پټ كړى دى او وائى چې زمونږ ملك قبضه كړى. (۵) هغوى زمونږ نه طاقتور دى، نو زه درته منت كوم چې زما دپاره په هغوى لعنت ووايه. نو كېدې شى چې هغوى له شكست وركړو او د ملك نه يې وشړو. ما ته پته ده چې تاسو د چا دپاره بركت غواړئ نو هغه بركت مومى او چې په چا لعنت ووايئ نو هغه لعنتى شى.“ (۶) نو د موآبiano او ميديانيانو مشرانو د لعنت غوښتلو قيمت واخستلو او بلعام له

لاڙل او د بلق پڀغام پي ورتہ واورولو. (۸) بلعام هغوي ته ووييل، ”تاسو نن شپہ دلته تہرہ کړي او چي مالک خدائي ما ته خه هم ووائي نو هغه به سبا زه تاسو ته ووايم.“ نو د موآبيانو مشران د بلعام سرہ ايسار شول. (۹) خدائي پاک بلعام ته خرگند شو او ورتہ پي وفرمائيل، ”دا تا سرہ خلق خوک دي؟“ (۱۰) هغه خدائي پاک ته وفرمائيل، ”د موآب بادشاہ بلق هغوي ما له رالپړلي دي، هغوي وائي چي (۱۱) کوم خلق چي د مصر نہ راغلي دي هغوي د ټولي زمکي مخ پت کړي دي. هغه ما ته وائي چي د هغه دپارہ په هغوي لعنت ووايم، نو هغه به شکست ورکړي او ويہ پي شري.“ (۱۲) خدائي پاک بلعام ته وفرمائيل، ”ته د هغوي سرہ مه خه او بني اسرائيلو دپارہ لعنت مه غواړه، خکه چي ما هغوي له برکت ورکړي دي.“ (۱۳) په ورپسي سحر بلعام د بلق پڀغام وپرونکو له ورغلو او ورتہ پي ووييل، ”واپس خپل ملک ته لاړ شي، مالک خدائي زه تاسو سرہ تلو نہ منع کړي يم.“ (۱۴) نو د موآب مشران واپس بلق له لاڙل او هغه ته پي ووييل چي بلعام د هغوي سرہ د راتلو نہ انکار وکړو. (۱۵) نو بلق نور مشران ورولپړل، چي هغوي د مخکښنو نہ زيات او ډېر عزتمند وو. (۱۶) هغوي بلعام له ورغلل او د بلق دا پڀغام پي ورتہ واورولو، ”زه ستا منت کوم چي ته به خامخا ما له راخي. (۱۷) زه به تا له لوي انعام درکړم او چي ته خه هم وائي نو زه به پي کوم. خو لږ راشه او په دې خلقو زما د خاطرہ لعنت ووايه.“ (۱۸) خو بلعام جواب ورکړو، ”که بلق د خپل محل ټول سپين زر او سره زر هم ما له راکړي، نو زه به د خپل مالک خدائي د يوې وړې نہ وړې خبرې نافرمانی هم ونه کړم. (۱۹) خو نن تاسو مونږ سرہ شپہ وکړي، نو زه

به پته ولگوم چې مالک خُدائِ ما ته نور خُٔ فرمائيل غواړي
 او کۀ نه. (۲۰) په هغه شپه خُدائِ پاک بلعام ته څرگند شو او
 ورته يې وفرمائيل، ”کۀ چرې دا سړی تا له راغلل او درته يې
 ووئيل چې مونږ سره لار شه، نو بيا ځان تيار کړه او ورسره
 لار شه، خو هغه خُٔ کوه چې خُٔ درته زۀ وايم.“ (۲۱) نو په بل
 سحر بلعام خپله خره کته کړه او د موآبيانو د مشرانو سره
 لاړو.

په بلعام او د هغه په خرې باندي د يوې فربستي پېښېدل

(۲۲) خُدائِ پاک د بلعام په تلو غصه وو. بلعام په خپله خره
 سور وو او ورسره دوه خدمتگاران روان ؤو، نو د مالک
 خُدائِ فربسته ورته په لاره کښې ودرېدله چې هغه ودروی.
 (۲۳) کله چې خرې د مالک خُدائِ فربسته وليده چې په لاره
 کښې ولاړه وه او په لاس کښې يې توره نيولې وه، نو خرې
 لاره پرېښودله او پتو ته لاړه. بلعام خره ووهله او واپس يې
 لاړې ته راوستله. (۲۴) بيا د مالک خُدائِ فربسته ورته هلته
 ودرېدله چرته چې د دوو انگورو باغونو په مينځ کښې لار
 تنگه وه او دواړو طرفونو ته يې د کايو دېوال وو. (۲۵) کله
 چې خرې د مالک خُدائِ فربسته وليده، نو خره دېوال ته ښۀ
 ورنزدې شوه او د بلعام پښه يې د دېوال سره راښکله. بلعام
 بيا خره ووهله. (۲۶) د مالک خُدائِ فربسته يو ځل بيا مخکښې
 لاړه، په داسې يو تنگ ځای کښې ودرېدله چرته چې لاره
 دومره تنگه وه چې د اخوا ديخوا کېدو ځای نه وو. (۲۷) دا
 ځل، چې کله خرې فربسته وليده، نو هغه ځملاسته. بلعام

غصه شو او د امسا سره د خړې په وهلو يې شروع وکړه.

٢٨) بيا مالک خدای خړې له د خبرو کولو طاقت ورکړو او خړې بلعام ته ووييل، ”ما تا سره څه بد کړی دی؟ تا زه دا درې ځلې ولې ووهلم؟“ ٢٩) بلعام ورته ووييل، ”ځکه چې تا زما نه کم عقل جوړ کړی دی. که زما سره توره وې، نو ما به ته وژلې وې.“ ٣٠) خړې ورته ووييل، ”ولې زه څه هغه خره نه يم چې په کومه باندې تا ټول عمر سورلی کړې ده؟ مخکېني ما کله تا سره داسې کار کړی دی؟“ نو هغه ورته ووييل، ”نه.“ ٣١) بيا مالک خدای بلعام ته فرېسته څرگنده کړه چې هلته د خپلې توري سره ولاړه وه، او بلعام ټيټ شو او سر يې په زمکه ولگولو. ٣٢) د مالک خدای فرېستې هغه ته وفرمائيل، ”تا دا درې ځلې خپله خره ولې ووهله؟ زه ستا د ودرولو دپاره راغلې يم، ځکه چې ته څه کوې هغه زما خلاف دی. ٣٣) خو ستا خړې زه وليدم او زما نه درې ځلې واورېدله. که هغه گرځېدلی نه وې، نو ما به ته وژلې وې او هغه خره به مې ژوندی پرېښې وه.“ ٣٤) بلعام د مالک خدای فرېستې ته ووييل، ”ما گناه کړې ده. ما ته پته نه وه چې ته زما د ايسارولو دپاره په لاره کېښې ولاړه يې، خو که ستا خوښه نه وي نو زه به نه هم او واپس به خپل کور ته لاړ شم.“ ٣٥) خو فرېستې ورته وفرمائيل، ”د دې سره سره لاړ شه، خو صرف هغه څه وايه څه چې زه درته وایم.“ نو بلعام د بلق د مشرانو سره لاړو.

د بلق بادشاه د بلعام سره ملاوېدل

٣٦) کله چې بلق خبر شو چې بلعام راروان دی، نو هغه

ورغلو چي په عار کښي ورسره ملاو شي، دا بنار د ارنون د
 سيند سره د مواب په سرحد باندې وو. (۳۷) بلق هغه ته
 ووئيل، ”ما چي په وړومي ځل ته راوغوښتلې نو ولې رانه
 غلې؟ ستا خيال دا وو څه چي زه تا له انعام نه شم
 درکولې؟“ (۳۸) بلعام ورته وفرمائيل، ”ولې زه تا له رانه غلم؟
 زه چي څه وئيل غواړم نو د هغي اختيار نه لرم. زه به صرف
 هغه وایم چي څه خدای پاک ما ته فرمائي.“ (۳۹) نو بلعام د
 بلق سره قریت حُصات ته لاړو، (۴۰) چرته چي بلق څاروی
 او گډې حلال کړل او څه غوښه يې بلعام او هغه مشرانو له
 ورکړه چي د هغه سره وو.

د بلعام وړومبې پېغام

(۴۱) په ورپسې سحر بلق بلعام بره باموت بعل ته بوتلو او هلته
 نه ورته څه اسرائیلیان ښکاره شول.

۲۳ (۱) بلعام بلق ته ووئيل، ”دلته زما دپاره اووه

قربان گاه جوړې کړه او ما له اووه غویي او اووه گډان

راوله.“ (۲) بلق هم هغه شان وکړل چي څنگه بلعام وئيلي

وو، هغه او بلعام يو غویي او يو گډ په هره يو قربان گاه

باندې پېش کړل. (۳) بيا بلعام بلق ته ووئيل، ”دلته د خپلي

سوزېدونکې نذرانې سره ایسار شه نو زه ځم چي وگورم چي

مالک خدای ما ته راڅرگنديږي او که نه. چي هغه ما ته څه

هم ووائی نو زه به تا ته ووايم.“ نو هغه يو خوشی غر ته لاړو،

(۴) او خدای پاک هغه ته راڅرگند شو. بلعام ورته

فرمائيل، ”ما اووه قربان گاه جوړې کړې دي او يو غویي او

يو گڏ مي په هره يوه باندې پېش ڪړل.“ (۵) مالڪ خُدايٰ بلعام ته د وئيلو دپاره خبرې وښودلې او واپس يې بلق له ولېرلو چې هغه ته د هغه پېغام ورسوي. (۶) نو هغه واپس لاړو او وې ليدل چې بلق د خپلې سوزېدونکې نذرانې سره ولاړ وو او د موآب ټول مشران ورسره وو. (۷) بلعام دا پېغام ورکړو، ”د موآب بادشاه بلق زه راوستلې يم د آرام نه، د نمرخاته غرونو نه. هغه ووتل چې، راشه او زما دپاره ووايه. په بنی اسرائیلو باندې لعنت ووايه. (۸) زه پرې څنگه لعنت وایم چې هغوی خُدايٰ پاک نه وی لعنتی ڪړی، چې مالڪ خُدايٰ په څه الزام نه وی لگولې نو زه پرې څنگه الزام ولگوم؟ (۹) د لوړو کايو نه زه هغوی گورم، د غرونو نه زه هغوی وينم. هغوی هغه خلق دی چې يواځې ژوند تېروي، هغوی ته پته ده چې دوی د نورو قومونو نه بختور دی. (۱۰) د يعقوب اولاد د شگو په شان دے، څوک داسې شته چې شگې وشمېری؟ پرېرېده چې زه مړ شم د خُدايٰ پاک د خلقو په شان، پرېرېده چې د صادقانو په شان په آرام مړ شم.“ (۱۱) بيا بلق بلعام ته ووتل، ”دا تا څه وکړل؟ ما ته د دې دپاره راوستلې يې چې زما په دشمنانو لعنت ووائې، خو تا د هغوی دپاره صرف برکت غوښتلې دے.“ (۱۲) هغه جواب ورکړو، ”زه به صرف هغه څه وایم څه چې مالڪ خُدايٰ ما ته وائی.“

د بلعام دویم پېغام

(۱۳) بيا بلق بلعام ته ووتل، ”ما سره يو بل ځای ته لاړ شه چې د هغه ځای نه صرف لږ شان اسرائیلیان ښکاري. او د

هغه خائ نه ته په هغوی لعنت ووايه. (۱۴) بلق، بلعام د پِسگه د غره په سر د ضوفيم پتی ته بوتلو. هغه هلته هم اووه قربانگاه جوړې کړې او يو غویي او يو گد پي په هره يوه باندې پېش کړو. (۱۵) بلعام بلق ته ووئيل، ”د خپلي سوزېدونکې نذرانې سره ودرېږه او هلته به خدای پاک ما ته راڅرگند شي.“ (۱۶) مالک خدای بلعام ته راڅرگند شو، ورته يې فرمائيل چې دا خبرې به کوي او واپس يې بلق ته ولېږلو چې هغه ته دا پېغام ورسوي. (۱۷) نو هغه واپس لاړو او وې ليدل چې بلق د خپلي سوزېدونکې نذرانې سره ولاړ وو او د مواب مشران هم ورسره وو. بلق ترې نه تپوس وکړو چې مالک خدای څه فرمائيلي دي، (۱۸) او بلعام دا پېغام ورکړو، ”د صفور زويه بلقه پاڅه، او چې زه درته څه وایم هغه واوړه. (۱۹) خدای پاک د بنی آدم په شان نه دے، چې دروغ ووايي، هغه بنی آدم نه دے چې خپله فېصله بدله کړي. هغه چې کومه وعده وکړي، نو هغه پوره کوي، هغه چې څه وائي، نو هغه کوي. (۲۰) گوره، ما ته حکم ملاو شو چې د هغوی دپاره برکت وغواړم، او چې کله خدای پاک برکت ورکړي، نو زه برکت واپس نه شم اخستلے. (۲۱) زه د بنی اسرائیلو په راتلونکي وخت پوهېږم په هغوی به څه بدبختي يا مصيبت نه راځي. مالک خدای د هغوی خدای پاک د هغوی مل دے، هغوی اعلان کوي چې هغه يې بادشاه دے. (۲۲) خدای پاک هغوی د مصر نه راويستلي دي، هغوی د يو ځنگلي غویي په شان طاقت لري. (۲۳) نه داسې جادو شته او نه داسې کوډې شته، چې د بنی اسرائیلو په قوم باندې وشي. خلق به اوس د بنی اسرائیلو په حقله ووايي، گورئ، خدای پاک د هغوی دپاره څه کړي دي. (۲۴) د بنی اسرائیلو قوم د يو تکړه ازمری

په شان دے، چې د شلولو او خرابولو نه مخکښې په آرام نه کښې، چې ترڅو يې د بنکار کړې شوی څيز وينه نه وی څښلې. (۲۵) بيا بلق بلعام ته ووييل، ”تا په بنی اسرائیلو باندې د لعنت وئيلو نه انکار کړې دے، خو گوره چې برکت هم ورله ونه غواړې. (۲۶) بلعام جواب ورکړو، ”ما تا ته نه دی وئیلی څه چې زه به هم هغه شان کوم څه چې مالک خدای ما ته فرمائیلی دی؟“

د بلعام درېم پېغام

(۲۷) بلق ووييل، ”ما سره لار شه او زه به تا يو بل خای ته بوخم. کېدې شی چې د خدای پاک خوبښه وی چې په هغوی باندې زما دپاره د هغه خای نه لعنت ووايې. (۲۸) نو هغه بلعام د فعور غره سر ته بوتلو چې صحرا ته مخامخ دے. (۲۹) بلعام هغه ته ووييل، ”دلته زما دپاره اووه قربان گاه جوړې کړه او اووه غویي او اووه گډان ما له راوله. (۳۰) بلق هم هغه شان وکړل چې څنگه يې وئیلی ؤو او يو غویي او يو گډ يې په هره يوه قربان گاه باندې پېش کړل.

۲۴ (۱) نو بلعام ته دا پته ولگېده چې د مالک خدای رضا دا وه چې بنی اسرائیلو له برکت ورکړی، نو هغه فال کتلو له لانه رو، لکه چې مخکښې تلې وو. هغه د صحرا په طرف روان شو (۲) او اسرائیلیان يې وليدل چې قبيله په قبيله يې خېمې لگولې وې. نو د خدای پاک روح په هغه باندې راغلو، (۳) او هغه دا پېغام ورکړو، ”د بلعام د بعور د زوی دا دے پېغام، او د دې سړی خبرې رښتونی دی، (۴) د خدای پاک

خبرې څوک اوری. په غړېدلو سترگو راباندې جذبه غالبه شوه د قادر خُدای د طرف نه ما یوه رویا یعنی په وېښه خوب ولیدو. (۵) د بنی اسرائیلو خېمي ښائسته دی، (۶) د کجورو اوږدو قطارونو په شان یا د سیند د غاړې د باغونو په شان، د مالک خُدای کړلی عود په شان یا د اوبو په غاړه د دیار په شان. (۷) دا به په اوبو مړې شی او د هغوی اولاد به لکه د زیاتو اوبو په شان وی. د هغوی بادشاه به د اجاج نه لوی وی، او د هغه بادشاهی به اوچته وی. (۸) خُدای پاک هغوی د مصر نه راوویستل، په هغوی کښې د ځنگلی غوی په شان طاقت شته، هغوی خپل دشمنان تباہ کوی، د هغوی هډوکی ماتوی او په غشو باندې یې وولی. (۹) دا قوم د طاقتور ازمری په شان دے، کله چې هغه ملاست وی، هیڅ څوک دا زړه نه شی کولې چې پایې څوی. څوک چې بنی اسرائیلو دپاره برکت وغواړی نو هغوی به په خپله برکتی شی، او څوک چې ورباندې لعنت ووائی نو هغوی به په خپله لعنتی شی. (۱۰) بلق د غصې نه غابښونه وچپچل او بلعام ته یې ووئیل، ”ما ته د دې دپاره راغوبستلې یې چې زما په دشمنانو باندې لعنت ووائی، خو گوره، د لعنت په ځای تا د هغوی دپاره درې ځلې برکت غوبستلې دے. (۱۱) نو ورک شه او خپل کور ته لاړ شه. زما خیال دا وو چې انعام به درکړم، خو مالک خُدای دا انعام ستا په قسمت کښې نه دے لیکلے. (۱۲) بلعام ورته په جواب کښې ووئیل، ”کوم پېغام وړونکی چې تا ما ته رالېږلی ؤو ما هغوی ته ووئیل چې (۱۳) که ته ما له ستا په محل کښې ټول سره زر او سپین زر هم راکړې، نو زه د ځان نه څه ښه یا بد نه شم کولے، څه چې ما ته مالک خُدای فرمائی نو زه به صرف هغه کوم، زه د

مالک خدائ د حکم نافرمانی نه شم کولے.

د بلعام آخری پیغام

١٤ بلعام بلق ته ووئیل، ”اوس زه واپس خپلو خلقو له خم، خو د تلو نه مخکښې زه تا له خبر درکوم چې په راتلونکي وخت کښې به اسرائیلیان ستا د خلقو سره خه کوی.“ ١٥

بیا هغه دا پیغام ورکړو، ”د بلعام د بعور د زوی دا دے پیغام، او د دې سړي خبرې رښتونی دی، ١٦ څوک چې د خدائ پاک خبرې اوری او هغه حکمت اخلی چې د خدائ تعالی نه راځی. په غرپدلو سترگو راباندې جذبه غالبه شوه د قادر خدائ د طرف نه ما یوه رویا ولیده. ١٧ زه راتلونکے وخت وینم، زه د بنی اسرائیلو قوم وینم. د روبښانه ستوری په شان، په دې قوم کښې به یو بادشاه پیدا شی. دا ستورے به د بنی اسرائیلو نه راشی. هغه به د موآب مشران هلاک کړی او هغه به د شیث ټول اولاد تباہ کړی. ١٨ هغه به په اډوم کښې په خپلو دشمنانو بریالے شی او د هغوی ملک به قبضه کړی، او اسرائیلیان به مسلسل بریالی کیري. ١٩ اسرائیلیان به هغوی د پښو لاندې کړی او په ښار کښې چې څوک ژوندی پاتې وی نو هغه به تباہ کړی.“ ٢٠ بیا بلعام په خپله رویا کښې عمالیقیان ولیدل او دا پیغام یې ورکړو، ”عمالیقیان د ټولو نه زیات تکره قوم دے، خو په آخر کښې به د همپشه دپاره ورک شی.“ ٢١ هغه په خپل خیال کښې قینیان ولیدل او دا پیغام یې ورکړو، ”ستاسو د اوسېدو ځای ډېر پوخ دے، داسې پوخ لکه چې د یو کور بنیاد چې په کانو اېښودے شوے وی، ٢٢ خو تاسو قینیان به تباہ شی کله چې

اسوريان تاسو قيديان بوځي. (۲۳) بلعام دا پېغام ورکړو،
 ”هغه څوک بچ کولې شي چې خدای پاک يې تباہ کوي؟ (۲۴)
 سمندري جهازونه به د قبرص نه راشي، هغوی به اسور او
 عبر فتح کړي، خو په آخر کښې به قبرص هم تباہ شي.“ (۲۵)
 بيا بلعام روان شو او واپس کور ته لاړو او بلق هم په خپله
 مخه لاړو.

بني اسرائيل په فعور کښې

۲۵ (۱) کله چې اسرائيليان د کيکرو په وادي کښې دېره
 و، نو د موآبيانو بنځو سره يې زنا شروع کړه. (۲) بنځو
 هغوی ته ووئيل چې د هغوی معبودانو ته قرباني وکړي، نو
 خلقو هغه قرباني وخورلې او د هغوی د معبود عبادت يې
 وکړو (۳) چې د فعور بعل وو. نو مالک خدای بني اسرائيلو
 ته په قهر شو. (۴) او موسی ته يې وفرمائيل، ”د بني اسرائيلو
 ټول مشران بوځه او د خلقو په وړاندې يې پهانسي کړه، نو بيا
 به زما سخته غصه د بني اسرائيلو نه سره شي.“ (۵) موسی
 د بني اسرائيلو قاضيانو ته وفرمائيل، ”ستاسو هر يو کس به د
 خپلې قبيلې نه هر هغه سرې وژني څوک چې د فعور د بعل
 عبادت کونکې جوړ شوي وي.“ (۶) بيا يو اسرائيلي يوه
 ميدياڼې بنځه د موسی او د ټول قوم په مخکښې خپلې خېمې
 ته دننه بوتله، په هغه وخت کله چې هغوی د مالک خدای د
 حضور خېمې په دروازه کښې ماتم کولو. (۷) نو چې
 فينحاس، د الی عزر زوی او د هارون نمسی دا وليدل، هغه د
 قبيلې نه پاڅېدو او لاړو. هغه نېزه راواخستله، (۸) او په هغه

سړی او بنځې پسې خپمې ته ورننوتلو او نېزه یې د هغه سړی او بنځې د خپتې نه بل خوا وویستله. نو داسې هغه ویا بس شوه کومې چې اسرائیلیان تباہ کول، (۹) خو ویا څلیریشته زره کسان وژلی ؤو. (۱۰) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۱۱) ”فینحاس زوی د الی عزرا چې د هارون امام زوی دے هغه زما غصه د بنی اسرائیلو دپاره ختمه کړه چې هغوی کبني هغه غېرت وکړو، نو ما د خپل غېرت په وجه بنی اسرائیل هلاک نه کړل. (۱۲) نو ورته ووايه چې زه د هغه سره د امن لوظ کوم چې د راتلونکي ټولو وختونو دپاره به وی. (۱۳) هغه او د هغه اولاد به د همېشه دپاره امامان مقررولے شی، ځکه چې هغه په ما باندې غېرت وکړو او د بنی اسرائیلو د گناه کفاره یې ادا کړه.“ (۱۴) کوم سړی چې د میدیاني بنځې سره وژلے شوے وو د هغه نوم زمري وو، هغه د سلو زوی وو، چې د شمعون په قبیلې کبني د یو خاندان مشر وو. (۱۵) د هغه بنځې نوم کزبي وو. د هغې پلار صور، د میدیاني قبیلو د یوې قبیلې مشر وو. (۱۶) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۱۷) ”په میدیانیانو حمله وکړه او هغوی تباہ کړه، (۱۸) د هغه بد عمل په وجه، چې په فعور کبني یې په دوکه په تاسو باندې عبادت وکړو او د کزبي په وجه، چې هغه د ویا په وخت په فعور کبني وژلے شوې وه.“

دویمه مردم شماری

۲۶ (۱) د ویا نه پس مالک خدای موسی او د هارون زوی الی عزرا ته وفرمائیل چې، (۲) ”د بنی اسرائیلو د ټول قوم د کورنو په مطابق مردم شماری وکړئ، د هغو ټولو سړو

چې عُمر يې شل کاله يا د دې نه زيات وى او چې جنگ کولې شى. (۳) - (۴) موسى او الى عزر هم هغه شان وکړل او د دې عُمر ټول سړى يې راوغوښتل. هغوى د اردن سيند نه پورې يريحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو کښې راغونډ شول. دا هغه اسرائيليان وو چې د مصر مُلک نه وتلى وو، (۵) د يعقوب د مشر زوى روبين په قبيله کښې دا قبيلې وې، حنوک، فلو، (۶) حصرون او کرمى. (۷) دوى په شمېر کښې درې څلوېښت زره اووه سوه او دېرش سړى وو. (۸) د فلو په اولاد کښې الياب (۹) او د هغه زامن نموآبل، داتن، ابيرام وو. دا هغه داتن او ابيرام وو کوم چې قوم خوښ کړى وو. هغوى د موسى او هارون مخالفت وکړو او د قورح په قبيله کښې شامل شول، کله چې هغوى د مالک خدائ خلاف بغاوت وکړو. (۱۰) نو زمکه وچاودله او هغوى يې تېر کړل او کله چې اور دوه نيم سوه سړى تباه کول نو هغوى هم د قورح او د هغه د ملگرو سره مړه شول، دا د خلقو دپاره د خبردارۍ يوه نښه شوه. (۱۱) خو د قورح اولاد نه وو وژلې شوي. (۱۲) د شمعون په قبيله کښې دا قبيلې وې، نموآبل، يمين، يکين، (۱۳) زارح او ساؤل. (۱۴) دا قبيلې په شمېر کښې دووېشت زره او دوه سوه سړى وو. (۱۵) د جاد په قبيله کښې دا قبيلې وې، صفونى، حجى، سونى، (۱۶) ازنى، عيرى، (۱۷) اړودى او اړيلى. (۱۸) دا قبيلې په شمېر کښې څلوېښت زره او پينځه سوه سړى وو. (۱۹) - (۲۱) د يهوداه په قبيله کښې دا قبيلې وې، سيله، فارص، زارح، حصرون او حمول. د يهوداه دوه زامن عير او اونان، د کنعان په مُلک کښې مړه شوى وو. (۲۲) دا قبيلې په شمېر کښې شپږ اويا زره او پينځه سوه سړى وو. (۲۳) د يساکار په قبيله کښې دا قبيلې وې،

تولع، فُوہ، (۲۲) یسوب او سِمرون. (۲۵) دا قبیلې په شمېر
 کبني څلور شپېته زره او درې سوه سپری وُو. (۲۶) د زبولون
 په قبيله کبني دا قبیلې وې، سرد، ایلون او یحلی اېل. (۲۷) دا
 قبیلې په شمېر کبني شپېته زره او پینځه سوه سپری وُو. (۲۸)
 د یوسف قبیلې، د هغه دوه زامن منسی او اِفرائیم وُو. (۲۹) دا
 د منسی د قبیلې اولاد دے، د منسی زوی مکیر د جلعاد قبیلې
 پلار نیکه جوړ شو، (۳۰) دا د جلعاد قبیلې دی، د یعزر قبيله،
 د حالق قبيله، (۳۱) اسری اېل، شکم، (۳۲) سمیدع او حِفر.
 (۳۳) د حِفر د زوی صِلافحاد زامن نه وُو، صِرف لویه پي
 وې، د هغوی نومونه دا دی، محلاه، نوعاه، حجلاه، ملکاه او
 تِرضاه. (۳۴) دا قبیلې په شمېر کبني دوه پنځوس زره او اووه
 سوه سپری وُو. (۳۵) د اِفرائیم په قبيله کبني دا قبیلې وې،
 سوتلح، بکر او تحن. (۳۶) د عیران قوم د سوتلح اولاد وو.
 (۳۷) د اِفرائیم د قبیلې د قبیلو په شمېر کبني دوه دېرش زره
 او پینځه سوه سپری وُو. دا قبیلې د یوسف اولاد دے. (۳۸) دا
 د بنیامین قبیلې، قبیلې دی، بالع، اشبیل، اخیرام، (۳۹)
 سفوفام او حوفام. (۴۰) د ارد او نعمان قبیلې د بالع اولاد
 دے. (۴۱) دا قبیلې په شمېر کبني پینځه څلوېښت زره او
 شپږ سوه سپری وُو. (۴۲) - (۴۳) د سوحام قبيله کوم چې په
 شمېر کبني څلور شپېته زره او څلور سوه سپری وُو دا دان د
 نسل نه وُو. (۴۴) د آشر په قبيله کبني دا قبیلې وې، یمنه،
 اِسوی او بریعا. (۴۵) د حبر او مُلکی اېل قبیلې د بریعا اولاد
 وو. (۴۶) د آشر یوه لور وه چې نوم یې سره وو. (۴۷) په دې
 قبیلو کبني د سپرو شمېر درې پنځوس زره او څلور سوه وو.
 (۴۸) د نفتالی په قبيله کبني دا قبیلې وې، یحزی ایل، جونی،
 (۴۹) یصر او سلیم. (۵۰) په دې قبیلو کبني د سپرو شمېر

پینځه څلورېشت زره او څلور سوه وو. (۵۱) ټول اسرائیلیان په شمېر کښې شپږ لاکه یو زر اووه سوه او دېرش سړی وو. (۵۲) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۵۳) ”د میراث په توګه هغه زمکه په قبیلو باندې د سپرو د شمېر په مطابق تقسیم کړی. (۵۴-۵۶) پچه ورباندې واچوئ او هغه زمکه تقسیم کړی، غټې قبیلې ته زیات میراث ورکړی او وړې قبیلې ته لږه زمکه ورکړی.“ (۵۷) د لیوی اصلی قبیلې دا دی، د جیرسون قبیلې، قُهاټ او مراری. (۵۸) د هغوی په اولاد کښې دا وړې قبیلې هم شاملې دي، لِبْنی، حبرون، محلی، موشی او قورح. قُهاټ د عُمَرَام پلار وو، (۵۹) هغه د لیوی لور یوکبد واده کړې وه، چې هغه په مصر کښې پیدا شوې وه. د هغې نه د عُمَرَام دوه زامن، هارون او موسی او یوه لور مریم پیدا شوه. (۶۰) د هارون دا څلور زامن وو، ندب، ابیهو، الی عزر او اِتمر. (۶۱) ندب او ابیهو په هغه وخت ووژلې شول کله چې هغوی مالک خدای ته هغه اور پېش کولو کوم چې خدای پاک ته قبول نه وو. (۶۲) د نرانو لیویانو شمېر دروېشت زره وو چې د هغوی عمر یوه میاشت یا د دې نه زیات وو. هغوی د نورو بنی اسرائیلو نه جدا وشمېرلې شول، ځکه چې هغوی ته د بنی اسرائیلو په مینځ کښې جائیداد نه ملاوېدو. (۶۳) دا ټولې قبیلې موسی او الی عزر په هغه وخت وشمېرلې چې د اُردن سیند نه پورې یریحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو کښې یې د بنی اسرائیلو مردم شماری وکړه. (۶۴) په دې سپرو کښې یو کس هم نه وو چې د سینا په بیابان کښې موسی او هارون په وپرومبې مردم شماری کښې شمېرلې وو. (۶۵) مالک خدای فرمائیلی وو چې هغوی ټول به په صحرا کښې مړه شی، نو د یفنه د زوی کالب او د نون زوی یشوع نه بغېر ټول مړه شول.

١) محلاه، نوعاه، حجلاه، ملكاه او ترصاه د

صِلَافْحَادِ لَوْنِه وې چې هغه زوئ د حِفر، زوئ د جِلْعَاد، زوئ

د مكير، زوئ د منسى، زوئ د يوسف وو. ٢) هغوى لارې

او د موسى، د الى عزرا امام، د مشرانو او د ټول قوم په

مخكېښې د مالک خدائ د حضور د خېمې په خولۀ كېښې

ودرېدلې او وې وئيل، ٣) ”زمونږ پلار په صحرا كېښې مږ

شو، د هغۀ زامن نشته، خو هغه د قورح د قبيلې نه نۀ وو، چا

چې د مالک خدائ خلاف بغاوت كړې وو، هغه د خپلې گناه

په وجه مږ شوې وو. ٤) چې د هغۀ زامن نشته، نو د هغۀ

نوم دې ولې د بنى اسرائيلو نه ختم شى؟ مونږ له هم لکه

زمونږ د پلار د خپلوانو په شان جائيداد راکړئ.“ ٥) نو

موسى د هغوى مسئله مالک خدائ ته پېش كړه، ٦) او

مالک خدائ هغۀ ته وفرمائيل، ٧) ”د صِلَافْحَادِ لَوْنِه ټيک

واى، هغوى له د هغوى د پلار د خپلوانو په شان جائيداد

ورکړه. او د خپل پلار جائيداد دې هغوى ته ملاو شى. ٨)

او تۀ خامخا بنى اسرائيلو ته ووايه چې د کوم سړى زوئ نۀ

وى او مږ شى، نو د هغۀ لور ته به جائيداد په ميراث كېښې

ملاوېږى. ٩) کۀ د هغۀ لونه نۀ وى، نو ميراث به يې د وروڼو

وى. ١٠) کۀ د هغۀ وروڼه نۀ وى، نو تروڼه به يې ميراث

اخلى. ١١) کۀ د هغۀ وروڼه يا تروڼه هم نۀ وى، نو بيا به د

هغۀ نزدې خپلوان د هغۀ ميراث اخلى او دا به د هغوى د خپل

جائيداد په شان وى. اسرائيليان به دا د قانون په توگه منى،

څنگه چې ما، مالک خدائ تاسو له حُکم درکړې دى.“

د حضرت یشوع د بنی اسرائیلو د مشر په توګه

مقرر کېدل

﴿١٢﴾ مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل، ”د عباریم غرونو ته وڅېژه او هغه ملک ته وګوره کوم چې زه بنی اسرائیلو له ورکوم. ﴿١٣﴾ کله چې ته هغه وګورې، نو د هارون په شان به ته هم مړ شې، ﴿١٤﴾ ځکه چې تاسو دواړو د صین په صحرا کېنې زما د حکم نه بغاوت کړې وو. کله چې ټول قوم زما خلاف په مریبه کېنې وغورېدو، د هغوی په مخکېنې تاسو زما مقدس طاقت څرګند نه کړو.“ مریبه په قادس کېنې د صین په صحرا کېنې یوه چینه ده. ﴿١٥﴾ موسیٰ مالک خدای ته سوال وکړو، ﴿١٦﴾ ”مالکه خدایه، ته خدای پاک یې، هر څیز له ساه ورکونکې یې، زه دا سوال کوم چې یو داسې سره مقرر کړه چې د دې قوم لار بنودنه کوی ﴿١٧﴾ او په جنگ کېنې یې مشری کوی، نو ستا قوم به د داسې ګډو په شان نه وی چې شپون یې نه وی.“ ﴿١٨﴾ مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل، ”د نون زوی یشوع بوځه ځکه چې هغه قابل سره دے او خپل لاسونه د هغه په سر کېږده چې ستا زمه واری ورته حواله شی. ﴿١٩﴾ هغه د الی عزرا امام په مخکېنې ودروه او د ټول قوم په مخکېنې هغه له مشری ورکړه. ﴿٢٠﴾ ته هغه له څه خپل اختیارات هم ورکړه، چې ټول اسرائیلیان د هغه تابعداری کوی. ﴿٢١﴾ د فېصلي کولو دپاره به هغه د الی عزرا امام نه مشوره اخلي او الی عزرا به اوریام او تمیم زما رضا معلومولو دپاره استعمالوی. نو الی عزرا به د یشوع او د بنی اسرائیلو د ټول قوم په هر څیز کېنې لار بنودنه کوی.“ ﴿٢٢﴾ موسیٰ هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای ورته

حُڪم ڪرڻ وڃي. هغه يَشُوَع، دِ اِلي عِزْر اِمام او دِ ٽول قوم په
 مِخِڪِني وِدرولو. (٢٣) چي ڏنگه مالِڪِ خُدايِ حُڪم ڪرڻ
 وڃي، موسيٰ خپل لاسونه دِ يَشُوَع په سر ڪپڻودل او خپله
 مشري پي ورڪره.

مقررې شوې نذراني

٢٨ (١) مالِڪِ خُدايِ موسيٰ ته حُڪم وڪرو، (٢) ”بني
 اسرائيلو له حُڪم ورڪره چي خُدايِ پاڪ ته په مقرر وختونو
 باندې په اور تياريدونڪي نذراني پيش ڪوي، دِ دې خوشبو په
 مالِڪِ خُدايِ بنه لگي. (٣) دا په اور تياريدونڪي نذراني دي
 چي مالِڪِ خُدايِ ته پيش ڪيري، دِ هرې ورڇي سوزيدونڪي
 نذراني دپاره، دوه يو ڪلن گڏوري چي هيڃ عيب په ڪبني نه
 وي. (٤) ورومبي گڏوري په سحر ڪبني پيش ڪوي او دوپم
 په ماڻام ڪبني، (٥) هر يو به دِ يو ڪلو اوڀو دِ غلي نذراني
 سره پيش ڪيري، چي يو ليٽر دِ زيتونو بنه تهل ورسره گڏ
 وي. (٦) دا دِ هرې ورڇي نذرانه ده چي پوره سوزولڻ شي،
 کومه چي مِخِڪِني دِ سينا په غره باندې په اور تياريدونڪي
 نذراني په توگه پيش شوې وه، دِ دې خوشبو په مالِڪِ خُدايِ
 باندې بنه لگي. (٧) دِ ڏنبلو نذراني په توگه دِ ورومبي
 گڏوري سره، يو ليٽر مڙ به په قربانگاه باندې تويولڻ شي.
 (٨) په ماڻام ڪبني هغه دوپم گڏوري پيش ڪري، چي ڏنگه
 په سحر ڪبني پيش شوي وڃي. دا به دِ دې دِ ڏنبلو نذراني
 سره پيش ڪيري. دا هم يوه په اور تياريدونڪي نذرانه ده، دِ دې
 خوشبو په مالِڪِ خُدايِ باندې بنه لگي.

د سبت د ورځې نذرانه

٩ د سبت په ورځ دوه یو کلن گډوړی چې هیڅ عیب په کبني نه وی، د غلې نذرانې په توگه دوه کلو اوږه چې د زیتونو تېل ورسره گډ وی او د څښلو نذرانه پېش کړئ. ١٠ دا د هر سبت ورځې سوزېدونکې نذرانه د هرې ورځې د سوزېدونکې او د څښلو نذرانې نه علاوه ده.

د میاشتي د وپومبې ورځې نذرانه

١١ د هرې میاشتي په شروع کبني مالک خدای ته یوه سوزېدونکې نذرانه پېش کوئ، دوه سخی، یو گډ، اووه یو کلن گډوړی، چې په هر یو کبني هیڅ عیب نه وی. ١٢ د غلې نذرانې په توگه، اوږه پېش کړئ چې د زیتونو تېل ورسره گډ وی، د هر یو سخی سره درې کلو اوږه، دوه کلو د گډ سره، ١٣ او یو کلو د هر یو گډوړی سره. دا سوزېدونکې نذرانې په اور تیارېدونکې نذرانې دی، د دې خوشبو په مالک خدای ښه لگی. ١٤ د څښلو صحیح نذرانه د هر یو سخی سره دوه لیتره مے دی، یو نیم لیتر به د گډ سره وی او یو لیتر به د هر یو گډوړی سره وی. دا اصول د سوزېدونکې نذرانې دپاره د ټول کال د هرې میاشتي د وپومبې ورځې دپاره دی. ١٥ او یو چپلے د گناه د نذرانې په توگه مالک خدای ته پېش کړئ، دا به د هرې ورځې د سوزېدونکې نذرانې او د څښلو د نذرانې نه به علاوه وی.

د پتيرې روتی د اختر نذرانې

١٦ د وړومبې میاشتي په خوارلسمه ورځ به د مالک خدای په درناوی کښې د فسحې اختر کولې شی. ١٧ د دې میاشتي په پینځلسمه ورځ به اختر شروع کیږي چې اووه ورځې به وی، چې په دې دوران کښې به صرف پتیره روتی خوړلې شی. ١٨ د اختر په وړومبې ورځ به تاسو د عبادت دپاره راغونډېږئ او هیڅ کار به نه کوئ. ١٩ په اور تیارېدونکې نذرانې په توګه مالک خدای ته یوه سوزېدونکې نذرانه پېش کوئ یعنی دوه سخی، یو ګډ او اووه یو کلن ګډوړی، چې په دې کښې هم څه عیب نه وی. ٢٠ د غلې صحیح نذرانه پېش کوئ چې په هغه اوږو کښې د زیتونو تېل ګډ وی، درې کلو د هر یو سخی سره، دوه کلو د ګډ سره، ٢١ او یو کلو د هر یو ګډوړی سره. ٢٢ د ګناه نذرانې په توګه یو چپلې هم پېش کوئ، چې د خلقو کفارو ادا شی. ٢٣ دا ټولې نذرانې د هر سحر د سوزېدونکې نذرانې نه علاوه پېش کوئ. ٢٤ هم دغه شان، اووه ورځې مالک خدای ته په اور تیارېدونکې نذرانې پېش کوئ، دا خوشبو په هغه باندې ښه لګی. دا د هرې ورځې سوزېدونکې نذرانې او د څښلو نذرانې نه علاوه پېش کوئ. ٢٥ په اوومه ورځ د عبادت دپاره رایوځای کېږئ او کار مه کوئ.

د لو کولو اختر نذرانه

٢٦ د لو کولو اختر په وړومبې ورځ، کله چې تاسو د نوې غلې نذرانه مالک خدای ته پېش کوئ، نو تاسو به د عبادت

دپاره راجمع کږی او هیڅ کار به نه کوئ. (۲۷) یوه

سوزېدونکې نذرانه پېش کوئ چې د هغې خوشبو په مالک
خدائ باندې بڼه لگی یعنی دوه سخی، یو گډ او اووه یو کلن

گډوړی، چې هیڅ عیب په کېنې نه وی. (۲۸) د غلې صحیح

نذرانه پېش کوئ چې په اوږو کېنې یې د زیتونو تېل گډ وی

یعنې درې کلو د هر یو سخی سره، دوه کلو د گډ سره، (۲۹)

او یو کلو د هر یو گډوړی سره. (۳۰) د گناه نذرانې په توگه یو

چېلے هم پېش کوئ، چې ستاسو د خلقو کفارہ ادا شی. (۳۱)

د هرې ورځې د سوزېدونکې نذرانې او د غلې د نذرانې نه

علاوه به تاسو دا نذرانې او د څښلو نذرانه پېش کوئ. او یاد

ساتئ چې دا ځناور بې عیبه وی.

د نوی کال د اختر نذرانې

۲۹ (۱) د اوومې میاشتې په وپرومبې ورځ به تاسو د

عبادت دپاره راغونډېږئ او په دې ورځ به هیڅ کار نه کیرئ.

په هغه ورځ به بیگل وغږیږئ. (۲) مالک خدائ ته یو

سوزېدونکې نذرانه پېش کړئ، د دې خوشبو په مالک خدائ

باندې بڼه لگی، یو سخی، یو گډ، اووه یو کلن گډوړی، چې

په یو کېنې هم هیڅ عیب نه وی. (۳) د اوږو صحیح نذرانه

پېش کوئ چې د زیتونو تېل ورسره گډ وی یعنی درې کلو د

سخی سره او دوه کلو د گډ سره، (۴) او یو کلو د هر یو

گډوړی سره. (۵) د گناه نذرانې په توگه یو چېلے هم پېش

کوئ نو په دې سره د خپل ځان کفارہ ادا کوئ. (۶) او دا

نذرانې د میاشتې د وپرومبې ورځې او د هرې ورځې د

سوزېدونکې نذرانې او د غلې نذرانې نه علاوه پېش کوي، او د هرې ورځې سوزېدونکې نذرانه ورسره د دې د غلې نذرانه او د څېښلو نذرانه. په اور تيارېدونکې د دې نذرانو خوشبو په مالک خدای باندې بڼه لگي.

د کفارې د ورځې نذرانې

۷ د اوومې مياشتې په لسمه ورځ د عبادت دپاره

راغونډېږي، هيڅ څيز به نه خوري او نه به څه کار کوي. ۸

مالک خدای ته يوه سوزېدونکې نذرانه پېش کوي، د دې

خوشبو په هغه باندې بڼه لگي، يو سڅي، يو گډ، اووه يو کلن

گډوري، چې په يو کښې هم هيڅ عېب نه وي. ۹ د غلې

دانې صحيح نذرانه پېش کوي چې په اوږو کښې د زيتونو تېل

ورسره گډ وي، درې کلو اوږه د سڅي سره، دوه کلو د گډ

سره، ۱۰ او يو کلو د هر يو گډوري سره. ۱۱ د گناه نذرانې

په توگه يو چپله هم پېش کوي، د هغې نه علاوه کوم چپله

چې د کفارې دپاره پېش شوي وي او د هرې ورځې نذرانه د

هغې د غلې نذرانې او د څېښلو نذرانې سره.

د جونگړو د اختر نذرانې

۱۲ د اوومې مياشتې په پينځلسمه ورځ د عبادت دپاره

راغونډېږي. د مالک خدای په درناوي کښې اووه ورځې دا

اختر کوي او هيڅ کار مه کوي. ۱۳ په وږومبي ورځ په اور

تيارېدونکې نذرانه مالک خدای ته پېش کوي، د دې خوشبو

په هغه باندې بڼه لگي، ديارلس سڅي، دوه گډان او څوارلس

يو کلن گډوري، چې په يو کښې هم هيڅ عېب نه وي. ۱۴ د

غلې صحيح نذرانه پېش کوئ چې په اوږو کښې ورسره د
 زيتونو تېل گډ وي، درې کلو اوږه د هر يو سخی سره، دوه
 کلو د هر يو گډ سره، (۱۵) او يو کلو د هر يو گډوړی سره.
 (۱۶) د هرې ورځې سوزېدونکې نذرانې، د غلې نذرانې او د
 خښلو نذرانې نه علاوه د گناه نذرانې په توگه يو چپلے هم
 پېش کوئ. (۱۷) په دوپمه ورځ دولس سخی، دوه گډان او
 څوارلس يو کلن گډوړی پېش کړئ، چې په يو کښې هم هيڅ
 عېب نه وي. (۱۸) - (۱۹) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش
 کوئ چې کومې د وړومبې ورځې دپاره وي. (۲۰) په درېمه
 ورځ يوولس سخی، دوه گډان او څوارلس يو کلن گډوړی
 پېش کړئ، چې په يو کښې هم هيڅ عېب نه وي. (۲۱) - (۲۲) د
 دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوئ چې کومې د
 وړومبې ورځې دپاره وي. (۲۳) په څلورمه ورځ لس سخی،
 دوه گډان او څوارلس يو کلن گډوړی پېش کړئ، چې په يو
 کښې هم هيڅ عېب نه وي. (۲۴) - (۲۵) د دې سره هغه نورې
 ټولې نذرانې پېش کوئ چې کومې د وړومبې ورځې دپاره وي.
 (۲۶) په پينځمه ورځ نهه سخی، دوه گډان او څوارلس يو کلن
 گډوړی پېش کړئ، چې په يو کښې هم هيڅ عېب نه وي. (۲۷) -
 (۲۸) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوئ چې کومې
 د وړومبې ورځې دپاره وي. (۲۹) په شپږمه ورځ اته سخی،
 دوه گډان او څوارلس يو کلن گډوړی پېش کړئ، چې په يو
 کښې هم هيڅ عېب نه وي. (۳۰) - (۳۱) د دې سره هغه نورې
 ټولې نذرانې پېش کوئ چې کومې د وړومبې ورځې دپاره وي.
 (۳۲) په اوومه ورځ اووه سخی، دوه گډان او څوارلس يو کلن
 گډوړی قربانۍ کړئ، چې په يو کښې هم هيڅ عېب نه وي.
 (۳۳) - (۳۴) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوئ چې

کومې د وړومبې ورځې دپاره وى. (۳۵) په اتمه ورځ د عبادت دپاره راغونډېږئ او هيڅ کار مه کوئ. (۳۶) په اور تيارېدونکې نذرانې په توگه يوه سوزېدونکې نذرانه مالک خدائ ته پېش کړئ، د دې خوشبو په هغه باندې بنه لگي، يو سڅه، يو گډ، اووه يو کلن گډوړى، چې په يو کبني هم هيڅ عېب نه وى. (۳۷-۳۸) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوئ چې کومې د وړومبې ورځې دپاره وى. (۳۹) دا اصول د سوزېدونکې نذرانې، د غلې دانې نذرانې، د څېښلو نذرانې او د سلامتې نذرانې دپاره دى چې تاسو يې مالک خدائ ته په خپلو مقرر و اخرونو کبني پېش کوئ. دا د هغه نذرانو نه علاوه دى چې تاسو يې د يوې منبستې د پوره کېدو د نذرانو يا د رضاکارانه نذرانو په توگه ورکوئ. (۴۰) نو موسى بنى اسرائيلو ته هغه هر څه وفرمائيل چې مالک خدائ هغه ته د څه حکم کړى وو.

د منبستې منلو په حقه اصول

۳۰ (۱) موسى د بنى اسرائيلو د قبيلو مشرانو ته دا اصول وېښودل. (۲) کله چې يو سرې مالک خدائ ته د منبستې په توگه څه څيز ومني يا سخت قسم وخورى، نو هغه به خپله وعده نه ماتوى او خامخا به يې پوره کوى. (۳) کله چې يوه جينى د پلار په کور کبني اوسېږي او منبسته ومني چې يو څيز به مالک خدائ له ورکوى يا د څه څيز نه د ځان ساتلو وعده وکړى، (۴) هغه به خامخا هغه هر څه کوى چې هغې کومه منبسته منلې وى يا يې وعده کړې وى خو که د هغې پلار ترې نه خبر شى او څه اعتراض وکړى نو بيا به يې نه

پوره کوی. (۵) خو چې کله یې پلار خبر شی او که ورته ووائی چې دا وعده مه پوره کوه، نو د هغې دپاره ضروری نه ده چې دا وعده پوره کړی. مالک خدای به هغه معاف کړی، ځکه چې پلار یې د دې د پوره کولو نه منع کړه. (۶) که یوه ناواده شوې بنځه یوه منبسته ومنی، قصداً یا په بې خیالی کبښي، یا وعده وکړی چې د څه څیز نه به ځان ساتی او بیا واده شی، (۷) نو هغې چې کومه منبسته منلې وی یا یې وعده کړې وی نو هغه به خامخا پوره کوی خو که د هغې خاوند ترې نه خبر شی او څه اعتراض وکړی نو هغه به نه پوره کوی. (۸) خو که خاوند یې خبر شی او د هغه وعده پوره کولو نه یې منع کړی، نو د هغې دپاره دا ضروری نه ده چې دا وعده پوره کړی. مالک خدای به هغه معاف کړی. (۹) یوه کونډه یا طلاقه بنځه به خامخا خپل قسم پوره کوی. (۱۰) که یوه واده شوې بنځه یوه منبسته ومنی، (۱۱) نو هغه به خامخا هغه هر څه کوی چې هغې منبسته منلې وی. که خاوند یې خبر شی او څه اعتراض وکړی نو بیا به یې نه پوره کوی. (۱۲) خو که خاوند یې خبر شی او هغه د وعده پوره کولو نه منع کړی، نو ضروری نه ده چې دا وعده پوره کړی. مالک خدای به هغه معاف کړی، ځکه چې د هغې خاوند د دې قسم د پوره کولو نه منع کړې ده. (۱۳) د هغې خاوند دا حق لری چې هغې له دې لوظونو پوره کولو اجازت ورکړی یا ورنه کړی. (۱۴) خو که، د ورځې د تېرېدو نه پس، هغه د دې قسم نه خبر شی او څه اعتراض ونه کړی، نو هغه دې خامخا هغه هر څه وکړی چې د څه یې قسم یا وعده کړې وی. ځکه چې په کومه ورځ هغه خبر شو نو څه اعتراض یې ونه کړو نو قسم دې خامخا پوره کړی. (۱۵) خو که وروستو یې خاوند د

خپلې خبرې نه واورېدو، نو ددې قسم ماتولو سزا به د هغې خاوند ته ملاو شي. (۱۶) دا هغه اصول دی کوم چې مالک خدای موسی ته وښودل کوم چې د هغه قسمونو د خوړلو په حقله دی چې یوه پېغله چې د خپل پلار په کور کښې اوسېږي یا یې یوه واده شوې ښځه وخورې.

د میدیانیانو خلاف جنگ

۳۱ (۱) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲) ”د بنی اسرائیلو سره چې میدیانیانو څه کړی و او د هغې بدل ترې نه واخله. کله چې ته دا وکړې نو مږ به شي.“ (۳) نو موسی خلقو ته وفرمائیل، ”د جنگ دپاره تیار شي، چې تاسو په میدیانیانو حمله وکړئ او د هغوی نه د مالک خدای بدله واخلي.“ (۴) د بنی اسرائیلو د هرې قبیلې نه زر کسان د جنگ دپاره ولېږئ.“ (۵) نو د هرې قبیلې نه زر زر سړي خوښ کړي شول، دولس زره سړو د جنگ دپاره ملا وتړله. (۶) موسی هغوی د الی عزرا امام زوی فینحاس د مشرۍ لاندې جنگ له ولېږل، هغه د مقدسو سامانونو او د بیګلو ذمه واری واخستله چې د اشارو دپاره غږولې شول. (۷) هغوی په میدیانیانو باندې حمله وکړه، هم هغه شان چې مالک خدای حکم کړې وو او ټول سړي یې ووژل، (۸) سره د پینځو میدیانیانو بادشاهانو چې دا وو، یعنی ایوی، رقم، صور، حور او ربع. هغوی د بعور زوی بلعام هم ووژلو. (۹) بنی اسرائیلو د میدیانیانو ښځې او ماشومان ونيول، د هغوی څاروی او رمې یې بوتلې، ټول مال یې ورله لوټ کړو، (۱۰) او د هغوی ټول ښارونه او خېمې یې وسوزولې. (۱۱) هغوی

ترې نه هغه ټول مالِ غنيمت يورپو چې کوم يې نيولې وو، په دې کبني قبيديان او خناور هم ؤو، (۱۲) او موسیٰ، الیٰ عزرا او د بنی اسرائیلو ټول قوم له يې راوړل، چې هغوی د اردن سيند نه پورې يريحو ته مخامخ د مواب په مبدانونو کبني ؤو.

د لبکر راواپس کېدل

(۱۳) موسیٰ، الیٰ عزرا او د قوم ټول مشران لاپل چې د کېمپ نه بهر د لبکر سره ملاو شی. (۱۴) موسیٰ هغه آفسرانو ته سخت غصه وو، چې د سلگونو او زرگونو مشران ؤو او د جنگ نه راواپس شوی ؤو. (۱۵) موسیٰ د هغوی نه تپوس وکړو، ”تاسو دا ټولې بنځې ولې ژوندی پرېښودلې دي؟ (۱۶) یاد ساتئ چې زاناؤ د بلعام په نصيحت عمل وکړو او په فعور کبني يې خلق د مالک خدای نافرمانه کړل، او د دوی په وجه د مالک خدای په خلقو وبا راغله. (۱۷) نو اوس ټول هلکان ووژنئ او ورسره هغه بنځې هم ووژنئ چې پېغلې نه وې، (۱۸) خو د خان دپاره هغه ټولې جينکې او بنځې ژوندی پرېږدئ چې نا واده کړی وې. (۱۹) نو ستاسو هر يو کس چې څوک يې وژلې وې يا د يو مړی سره لگېدلې وې نو هغه به اووه ورځې د خېمو نه بهر ايسارېږي. په درېمه او په اوومه ورځ به خپل ځانونه او هغه بنځې پاکې کړئ چې کومې مو نيولې دي. (۲۰) تاسو به خپلې ټولې کپرې او څرمنې، د چپلو ټولې وړې او د لرگی نه جوړ شوې هر څيز پاک کړئ.“ (۲۱) الیٰ عزرا امام هغه سړو ته وفرمائيل کوم چې د جنگ نه راواپس شوی ؤو، ”دا هغه اصول دي چې مالک خدای يې موسیٰ ته حکم کړې وو. (۲۲) - (۲۳) کوم څيز چې نه

سوزیږی، لکه سره زر، سپین زر، زېر، اوسپنه، قلائی، یا سیکه، نو د پاکوالی دپاره به د اور نه تېرولې شی. نور ټول څیزونه به د پاکوالی د اوبو په ذریعه پاکولې شی. (۲۴) په اوومه ورځ به تاسو خامخا خپلې جامې وینځئ، بیا به تاسو پاک شی او خېمو ته به ننوتلې شی.

د مال غنیمت تقسیمېدل

(۲۵) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲۶) ”ته او الی عزر د قوم د نورو مشرانو سره، هغه ټول څیزونه وشمېرئ چې کوم نیولې شوی دی، سره د قېدیانو او ځناورو. (۲۷) څه څیز چې نیولې شوی وی هغه په دوه برابرې حصو کښې تقسیم کړئ، یوه حصه به د هغو کسانو دپاره وی چې جنګ له تلی وی او یوه حصه به د نور قوم وی. (۲۸) د هغه کسانو د حصې نه چې جنګ له تلی وی، د هر پینځه سوو قېدیانو، څاروو، خرو، گډو او د چپلو نه په هر پینځه سوو کښې یو د مالک خدای دپاره جدا کړئ. (۲۹) دا الی عزر امام له د مالک خدای دپاره د خاص نذرانې په توګه ورکړئ. (۳۰) کومه حصه چې نورو خلقو له ورکړې شوی وی د هغې نه، د هر پنځوسو قېدیانو، څاروو، خرو، گډو او د چپلو نه د هر پنځوسو نه یو جدا کړئ. دا هغه لیویانو له ورکړې چې د مالک خدای د خېمې د خیال ساتلو ذمه وار دی.“ (۳۱)

موسی او الی عزر هم هغه شان وکړل چې څنګه مالک خدای حکم کړی وو. (۳۲) - (۳۵) دا هغه څه دی چې جنګ له تلو کسانو قبضه کړی و، د دې نه علاوه یې څه د خپلو ځانونو دپاره هم پرېښی و، شپږ لاکه او پینځه اويا زره گډې او

چبلی، دوه اويا زره څاروی، يو شپېته زره خره او دوه دېرش
 زره پېغلې چې نا واده شوې وی. (۳۶-۴۰) کوم کسان چې
 جنگ له تلی وُو د هغوی نیمه حصه درې لاکه اووه دېرش
 زره او پینځه سوه گډې او چبلی وې، د دې نه د مالک خدای
 په برخه کبني شپږ سوه او پینځه اويا وُو، شپږ دېرش زره
 څاروی د هغه کسانو دپاره چې جنگ له تلی وُو چې د دې نه
 د مالک خدای په برخه کبني دوه اويا وُو، دېرش زره او
 پینځه سوه خره د جنگ والا کسانو دپاره وُو، د دې نه د
 مالک خدای په برخه کبني يو شپېته وُو، او شپاړس زره
 پېغلې د هغه کسانو دپاره وې چې جنگ له تلی وُو، چې د دې
 نه د مالک خدای په برخه کبني دوه دېرش وې. (۴۱) نو
 موسیٰ الی عزز له دا برخه د مالک خدای دپاره د خاص
 برخې په توگه ورکړه، هم هغه شان چې څنگه مالک خدای
 حکم کړی وو. (۴۲-۴۶) د قوم حصه هم هغه هومره وه چې
 څومره د هغه کسانو وه چې جنگ له تلی وُو، درې لاکه اووه
 دېرش زره او پینځه سوه گډې او چبلی، شپږ دېرش زره
 څاروی، دېرش زره او پینځه سوه خره او شپاړس زره پېغلې.
 (۴۷) د دې حصې نه موسیٰ د هر يو پنځوسو قېديانو او
 ځناورو نه يو يو واخستلو او چې څنگه مالک خدای فرمائیلی
 وُو هم هغه شان یې دا ليويانو له ورکړل چې هغوی د مالک
 خدای د خېمې د خیال ساتلو ذمه وار وُو. (۴۸) بیا هغه
 آفسران موسیٰ له لاپل کومو چې د لښکر مشری کړې وه (۴۹)
 او موسیٰ ته یې ووئیل، ”صاحبه، مونږ د جنگ والا کسان
 وشمېرل کوم چې زمونږ د مشری لاندې وُو او يو سرې هم
 په کبني کم نه دے. (۵۰) نو مونږ د سرو زرو کالی، بنگری،
 کړې، گوتمي، والی او هارونه راوړو چې مونږ هر يو کس

اخستی دی. او مونږ یې مالک خدای ته د خپل ژوند په کفاره کښې پېش کړو، چې هغه مو بچ کړی. (۵۱) موسی او الی عزرا ترې نه هغه ټول سره زر او کالی واخستل. (۵۲) د آفسرانو پېش کړې شوې برخه تقریباً دوه سوه کلو وه. (۵۳) چې کوم کسان آفسران نه وو هغوی هغه لوټ شوي مال د ځان دپاره کېښودو. (۵۴) نو موسی او الی عزرا امام هغه سره زر خېمې ته یوړل، چې د بنی اسرائیلو د یادگیرني دپاره د مالک خدای په حضور کښې پراته وی.

د اردن نمرخاته طرف ته قبیلې

۳۲ (۱) د روین او جاد قبیلې سره ډېر څاروی وو. کله چې هغوی ولیدل چې د یعزیر او جلعاد زمکه د څاروو دپاره ښه وه، (۲) نو هغوی موسی، الی عزرا او د قوم نورو مشرانو له لارل او ورته یې وویل، (۳) - (۴) ”مالک خدای چې د بنی اسرائیلو په کوم ملک نیولو کښې مدد کړې وو په هغې کښې دا ښارونه وو، عطاروت، دیبون، یعزیر، نمره، حسبون، الی عالی، سبام، نبو او بعون. دا زمکه د څاروو دپاره ښه ده او مونږ سره ډېر څاروی دی. (۵) که ستاسو خوښه وی نو مونږ له دا زمکه راکړئ چې زمونږ میراث شی، ځکه چې مونږ ستاسو خدمتگاران یو او مونږ مه مجبوروی چې لار شو او د اردن سیند نه پورې غاړه اوسېرو.“ (۶) موسی ورته وفرمائیل، ”ستاسو وروڼه اسرائیلیان جنگ له روان دی او تاسو دلته ایسارېږئ څه؟ (۷) تاسو د بنی اسرائیلو زړونه ولې راماتوی چې د اردن سیند نه پورې وځی او هغه ملک ته

ننوخی چي کوم مالک خدائ ورکړي دے؟ (۸) دغه شان ستاسو پلار نيکه هم کړي وُو کله چي ما هغوی د قادس برنيع نه ولېږل چي هغه مُلک وگوري. (۹) هغوی د اسکال وادي پورې لاړل او هغه مُلک پي وليدو، خو چي کله هغوی راواپس شول، نو هغوی د بني اسرائيلو اراده بدله کړه چي هغه مُلک ته ورننه نه وخی وخی کوم چي مالک خدائ هغوی له ورکړي وو. (۱۰) مالک خدائ په هغه ورخ په قهر وو او يو لوظ پي وکړو، (۱۱) ”دوی زما په لاره روان نه دی، نو زه قسم کوم چي کوم خلق د مصر نه راوتلی دی هغه يو سرې به هم هغه مُلک ته ورننه نه وخی چي عمر پي شل کاله يا د دې نه زيات وی چي د کوم مُلک لوظ ما د ابراهيم، اسحاق او د يعقوب سره کړي وو. (۱۲) خو صرف د یفنه زوی کالب قنزی او د نون زوی یشوع د زړه د اخلاصه په مالک خدائ پسې روان وُو.“ (۱۳) مالک خدائ بني اسرائيلو ته په قهر وو او څلوېښت کاله پي په بيابان کښي سرگردانه کړي وُو تر دې پورې چي هغه ټول نسل مړ شو چا چي مالک خدائ نارضا کړي وو. (۱۴) او اوس تاسو د خپل پلار نيکه په خائ يو نوې بدکاره نسل راغلی یی چي د مالک خدائ سخت قهر په بني اسرائيلو باندې بيا راولی. (۱۵) د روبين او جاد خلقو که تاسو د هغه د لارې نه واوړی، نو هغه به يو ځل بيا دا ټول خلق په بيابان کښي پرېږدي او تاسو به د هغوی د تباهي ذمه وار یی.“ (۱۶) هغوی موسی ته نزدې ورغلل او ورته پي ووئيل، ”اول، مونږ له اجازت راکړه چي دلته د خپلو گډو دپاره شپول جوړ کړو او د خپلو بنخو او ماشومانو دپاره بنارونه جوړ کړو. (۱۷) بيا به مونږ دې ته تيار یو چي د خپلو بني اسرائيلو سره جنگ له لار شو او حمله وکړو تر دې پورې چي هغه مُلک ته پي

بوحو چي کوم به د هغوی وی. نو په هغه دوران کبني به
 زمونږ بنخي او ماشومان په هغه پخو بنارونو کبني اوسپري،
 دا بنارونه به د هغه ملک د خلقو نه د حفاظت دپاره وی. (۱۸)
 مونږ به تر هغه وخت پورې خپلو کورونو ته نه راواپس کيږو
 چي نورو ټولو بني اسرائيلو ته هغه ملک په ميراث کبني
 حواله شوې نه وی. (۱۹) مونږ به د اردن هغه غاړې نه د
 هغوی هيڅ جائيداد هم نه اخلو، ځکه چي مونږ ته خپله حصه
 دلته د اردن نمرخاته طرف ته ملاو شوې ده. (۲۰) موسی
 ورته وفرمائيل، ”که تاسو هم دغه شان کوئ چي څنگه وايي،
 نو دلته د مالک خدای په حضور کبني د جنگ دپاره تلو ته
 تيار شی. (۲۱) ستاسو د جنگ ټول سپري به د اردن نه پورې
 وځي او د مالک خدای د حکم لاندې به زمونږ په دشمن
 حمله وکړي ترڅو چي مالک خدای هغوی له شکست
 ورکړي (۲۲) او هغه ملک ونيسي. بيا تاسو راواپس کېدې
 شی، ځکه چي تاسو به د مالک خدای او د خپلو بني اسرائيلو
 سره نمه واری پوره کړې وی. نو بيا د مالک خدای په نظر
 کبني دا ملک ستاسو دے. (۲۳) خو که تاسو خپله وعده پوره
 نه کړه، نو زه تاسو خبروم چي تاسو به د مالک خدای خلاف
 گناه وکړئ. چي دا غلطی ونه کړئ، گني تاسو ته به د خپلو
 بدو سزا ملاو شی. (۲۴) خپل بنارونه جوړ کړئ او د خپلو
 گډو دپاره شپول جوړ کړئ، خو چي کومه وعده مو کړې
 وی هم هغه شان وکړئ. (۲۵) د جاد او د روبين سپرو
 ووئيل، ”صاحبه، مونږ به هم هغه شان وکړو چي څنگه ته
 حکم کوې. (۲۶) زمونږ بنخي او ماشومان او زمونږ څاروی
 او گډې به دلته د جلعاد په بنار کبني پاتې شی. (۲۷) خود
 مالک خدای د حکم لاندې مونږ ټول تيار يو چي جنگ له لارې

شُو. مونږ به د اُردن نه پورې واورُو او جنگ به وکړُو، هم هغه شان چې څنگه تا وفرمائيل. “ (۲۸) نو موسى اِلَى عَزْر، يشوع او د بنى اسرائيلو نورو مشرانو له دا حُکم ورکړو، (۲۹) ”کۀ د جاد او روبين سړى د اُردن نه پورې وځى چې هغوى د مالک خُدائى په حُکم باندې جنگ ته تيار دى او کۀ د هغوى په مدد سره هغه مُلک فتح کړى، نو بيا هغوى له د جلعاد زمکه په ميراث کښې ورکړئ. (۳۰) خو کۀ هغوى د اُردن نه پورې نه وځى او ستاسو سره جنگ له لار شى، نو هغوى ته به د زمکې خپله حصه د کنعان په مُلک کښې ملاوېږى، لکه څنگه چې تاسو ته ملاوېږى. “ (۳۱) د جاد او روبين کسانو ورته ووئيل، ”صاحبه، مونږ به هم هغه شان وکړو چې څنگه مالک خُدائى حُکم کړى دى. (۳۲) د هغه د حُکم لاندې به مونږ د کنعان مُلک ته ورواورُو او جنگ له به لار شو، خو زمونږ ميراث به د اُردن هم دې غاړې ته وى. “ (۳۳) نو موسى د جاد او روبين او د منسى نيمې قبيلې ته د امورى بادشاه سيحون او د بسن بادشاه عوج ټوله علاقه په حواله کړه، چې په کښې ښارونه او گېرچاپېره مُلک هم وو. (۳۴) د جاد قبيلې د ديبون، عطاروت او د عروعر پاخه ښارونه بيا جوړ کړل. (۳۵) ورسره د عطروت، شوفان، يعزير، يگبها، (۳۶) د بيت نمره او د بيت هاران ښارونه هم جوړ کړل. د هغې گېرچاپېره يې دېوالونه جوړ کړل او د خپلو رمو د ساتلو دپاره يې ځايونه هم جوړ کړل. (۳۷) د روبين قبيلې دا ښارونه بيا جوړ کړل، حسبون، اِلَى عالى، قريَتائم، (۳۸) نبو، بل معون، (دا نومونه وروستو بدل کړى شول) او سبماه. هغوى چې کوم ښارونه بيا جوړ کړل نو نوى نومونه ورباندې کېښودل. (۳۹) د منسى زوى مکير قبيلې د جلعاد په مُلک

حمله وکړه او هغه يې ونيولو او هلته چې کوم اموريان ؤو هغه يې ترې نه وشړل. (۴۰) نو موسى د مکير قبيلې له جلعاد ورکړو او هغوى هلته اوسېدل. (۴۱) د منسى قبيلې، يائير حمله وکړه او خه کلى يې ونيول او د "يائير کلى" نوم يې ورباندې کېښودو. (۴۲) نوبح حمله وکړه او د قنات ښار او د دې کلى يې ونيول او خپل نوم "نوبح" يې پرې کېښودو.

د بنى اسرائيلو د مصر نه موآب ته سفر

۳۳ (۱) بنى اسرائيلو د لښکرو په شکل کېښې په دې

مرحلو کېښې سفر وکړو او د موسى او هارون په مشرۍ کېښې د مصر نه لاړل. (۲) د مالک خدائ په حکم باندې، موسى به هر ځل د هغه خائ نوم ليکلو چرته به چې هغوى خېمې لگولې. (۳) د کال د وړومبۍ مياشتې په پينځلسمه ورځ اسرائيليان د مصر نه لاړل، دا د اول ځل د فسحې اختر پسې ورځ وه. هغوى د رعمسيس ښار نه زړور لاړل چې ټولو مصريانو ورته کتل، (۴) چا چې خپل مشران زامن ښخول چې مالک خدائ وژلى ؤو. ځکه چې مالک خدائ د هغوى د معبودانو سره انصاف کړې وو. (۵) اسرائيليان د رعمسيس ښار نه لاړل او په سڪات کېښې يې خېمې ولگولې. (۶) بيا هغوى په ايتام کېښې ولگولې چې د صحرا په غاړه دې. (۷) د هغه خائ نه هغوى فى هخيروت ته واپس شول، چې د بعل صفون نمرخاته په طرف دې او مجدال ته نزدې يې خېمې ولگولې. (۸) هغوى د فى هخيروت نه لاړل، د سيند نه پورې وتل او د شور صحرا ته وردننه شول، د درېو ورځو

مزل نه پس هغوى په ماره کښې خېمې ولگولې. (٩) د هغې
 خائ نه هغوى ايليم ته لارل، چرته چې هغوى خېمې ولگولې،
 حُکه چې هلته د اوبو دولس چېنې وې او د کجورو اویا ونې
 وې. (١٠) هغوى د ايليم نه لارل او بحرِ قَلزم ته نزدې يې خېمې
 ولگولې. (١١) بيا هغوى د بحرِ قَلزم نه لارل او د صين په
 بيابان کښې خېمې ولگولې. (١٢) بيا هغوى د صين بيابان نه
 لارل او په دغه کښې يې خېمې ولگولې، (١٣) د دغه نه الوش
 ته لارل. (١٤) هغوى د الوش نه خېمې اوچتې کړې او په
 رفيديم کښې يې ولگولې، چرته چې د خلقو دپاره د خښلو
 اوبه نه وې. (١٥) - (٣٧) د رفيديم نه واخله تر د حور غره پورې
 هغوى په دې خايونو کښې خېمې ولگولې، د سينا په بيابان
 کښې، قبروت هتاوه، حصيروت، رتمه، رمون فارص، لېناه،
 رسه، قهيلاته، د شافر په غره کښې، حراده، مقهيلوت، تاحت،
 تارح، متقه، حشمونه، موسيروت، بنى يعقان، حورالجدجاد،
 يُطباته، عبرونه، عصيون جابر، د صين صحرا (چې قانس
 دى)، او د حور غر، چې د ادوم په لاره دى. (٣٨) - (٣٩) د
 مالک خدائ په حکم باندې، هارون امام د حور غره ته
 وختلو. د يو سل درويشتو کالو په عمر کښې چې اسرائيليان
 د مصر نه راوتلى وُو د هغې په څلوېښتم کال د پينځمې
 مياشتې په ورومبې ورځ هغه مړ شو. (٤٠) په جنوبي کنعان
 کښې د عراد بادشاه خبر شو چې اسرائيليان راروان دى.
 (٤١) - (٤٩) د حور غره نه واخله تر د موآب مېدانونو پورې بنى
 اسرائيلو په دې خايونو کښې خېمې ولگولې، ضلمونه، فونون،
 اوبوت، د موآب په علاقه کښې عى عباريم، ديبون جاد،
 علمون دبلاتيم، د نبو غره ته نزدې د عباريم غرونه او د اردن
 سيند نه پورې يريحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو کښې، د

بيت يسيموت او د کیکرو وادی په مینځ کښې.

د کنعان د فتح کولو دپاره د مالک خدای حکم

٥٠ د اردن نه پورې یریحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو کښې مالک خدای موسی ته وفرمائیل چې، ٥١ ”بنی اسرائیلو ته ووايه، کله چې تاسو د اردن نه د کنعان ملک ته واوړئ، ٥٢ تاسو د هغه ملک ټول اوسېدونکی وشړئ. د هغوی ټولې مجسمې او بتان مات کړئ او د هغوی ټولې علاقائی عبادتخانی وړانې کړئ. ٥٣ هغه ملک قبضه کړئ او په هغې کښې اوسېږئ، ځکه چې زه هغه تاسو له درکوم. ٥٤ هغه زمکه د پچې په ذریعه په بېلو بېلو قبیلو او قومونو باندې تقسیم کړئ. لوی قبیلې له پېره زمکه ورکړئ او وړې قبیلې له لږه زمکه ورکړئ. ٥٥ خو که تاسو د هغه ملک اوسېدونکی ونه شړل، نو هغوی به ستاسو دپاره داسې وی لکه چې په سترگو کښې تېره خښې او د لارې خنډ وی، چرته چې تاسو اوسېږئ نو هلته به هغوی تاسو له تکلیف درکوی. ٥٦ که تاسو هغوی ونه شړل، نو زه به تاسو تباہ کړم، لکه څنگه چې ما د هغوی د تباہ کولو منصوبه جوړه کړې ده.“

د کنعان سرحدونه

٣٤ ١ مالک خدای موسی ته وفرمائیل ٢ او د بنی اسرائیلو دپاره یې دا اصول ورته وښودل، ”کله چې تاسو کنعان ته ورننوځئ، کوم ملک چې زه تاسو له درکوم، ستاسو د علاقې حدونه به داسې وی. ٣ جنوبی سرحد به د

صين صحرا او د ادوم سرحد پورې وى. دا به د نمرخاته په
 طرف د مالګې درياب د جنوبي آخري سر نه شروع كيږي.
 ٤) بيا به دا په جنوب كښې د لړم درې طرف ته تاو وى او
 د صين صحرا نه واخله تر قادس برنيع پورې به وى. د هغه
 ٥) خائ نه به دا سرحد حصر ادار او عصمون ته ورسپړي،
 چرته چې دا د مصر په سرحد كښې او د مديتراني د سمندر
 په آخري سر كښې د وادې طرف ته تاو وى. ٦) د مديتراني
 د سمندر به يې د نمرپرېواته سرحد وى. ٧) شمالي سرحد
 به د مديتراني د سمندر نه شروع كيږي چې د هور غره پورې
 به وى، ٨) او د هغه خائ نه د حمات درې پورې به وى او
 صداد ته به ورسپړي ٩) او زفرون ته به هم ورسپړي او په
 حصر عينان كښې به ختم شي. ١٠) د نمرخاته سرحد به د
 حصر عينان نه شروع كيږي چې د شفام پورې به وى. ١١)
 بيا به دا د عين نمرخاته طرف رېله ته ورسپړي او د گليل
 درياب نمرخاته غاړې غرونو ته به ورسپړي، ١٢) بيا د اردن
 سيند سره د مالګې درياب ته به ورسپړي. دا به ستاسو او د
 دې نه گېرچاپېره سرحدونه وى. ١٣) نو موسى بنى اسرائيلو
 ته وفرمائيل، ”دا هغه ملك دى چې د پچې اچولو سره به
 تاسو ته ملاوېږي، هغه زمكه چې مالک خدائ نهه نيمو قبيلو
 ته په حواله كړې ده. ١٤) د روين او جاد او د منسى نيمې
 قبيلې ته مخكښې خپل ميراث ملاو شوې دى، چې د هغوى
 د كورنو په مطابق تقسيم شوې دى. ١٥) دې دوه نيمو قبيلو
 ته د اردن سيند نمرخاته طرف ته يريحو ته مخامخ خپله زمكه
 ملاو شوې ده.“

د زمکې تقسیمولو دپاره د مشرانو ذمه واری

١٦٤) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (١٧) ”الی عزز امام او د نون زوی یشوع به په خلقو باندې زمکه تقسیم کری. (١٨) د هرې قبیلې نه یو یو مشر سرے هم خوښ کړه چې د دې په تقسیمولو کښې د هغوی مدد وکړی.“ (١٩-٢٨) دا هغه سپری دی چې مالک خدای خوښ کړل، د یهوداه قبیلې نه کالب زوی د یفنه، د شمعون قبیلې نه شلومیئیل زوی د عمیهود، د بنیامین قبیلې نه الیداد زوی د کسلون، د دان قبیلې نه بقی زوی د یجلی، د منسی قبیلې نه حنی ایل زوی د ایفود، د افرائیم قبیلې نه قموابل زوی د سفتان، د زبولون قبیلې نه الیصفن زوی د فرناح، د یساکار قبیلې نه فلطی ایل زوی د عزان، د آشر قبیلې نه اخیهود زوی د شلومی او د نفتالی قبیلې نه فدهیئیل زوی د عمیهود. (٢٩) دا هغه کسان دی چې مالک خدای د کنعان په ملک کښې په خلقو باندې د زمکې تقسیمولو دپاره مقرر کړل.

د لیویانو دپاره ښارونه

٣٥) د اردن نه پورې یریحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو کښې مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (٣٠) ”بنی اسرائیلو ته ووايه چې کوم میراث هغوی ته ملاو شوے دے د هغې نه به څه ښارونه د اوسېدو دپاره او د ښارونو نه گېرچاپېره د څرن زمکه خامخا لیویانو له ورکوی. (٣١) دا ښارونه به د لیویانو وی او هلته به اوسېری. د څرن زمکه به د هغوی د څاروو او نورو ځناورو دپاره وی. (٣٢) د څرن

زمکه به د بنار دېوالونو نه بهر پینځه سوه گزه په هر طرف خوره وی، (۵) چې هغه علاقه څلور واړو طرفونو ته تقریباً زر گزه وی او بنار یې په مینځ کښې وی. (۶) تاسو به لیویانو له د پناه دپاره شپږ بنارونه ورکوی کۀ چرې یو سرې یو کس په غلطی سره ووژنی نو هلته به تبتی. د دې نه علاوه، هغوی له دوه څلوېښت بنارونه ورکړی (۷) د څرن د زمکې سره، د هغوی به ټول اته څلوېښت بنارونه وی. (۸) په هره قبيله کښې د لیویانو د بنارونو شمېر دې د هغې علاقې د غټوالی یا وړوکوالی په اندازه معلوم کړی شی.

د پناه بنارونه

(۹) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۱۰) ”بنی اسرائیلو ته ووايه، کله چې تاسو د اردن سیند نه پورې غاړه واوړئ او د کنعان ملک ته ورننوځئ، (۱۱) نو تاسو به د پناه بنارونه خوښ کړئ چې یو سرې په غلطی سره څوک مړ کړی نو چې هلته تبتېدلې شی. (۱۲) هلته به د مړی د خپلوانو نه په حفاظت کښې وی څوک چې بدل اخستل غواړی. چې په چا باندې د قتل الزام وی نو هغه به تر هغه پورې نه شی وژلې چې جرگې ته پېش شوې نه وی. (۱۳) شپږ بنارونه خوښ کړئ، (۱۴) چې درې د اردن دې غاړې ته وی او درې د کنعان په ملک کښې وی. (۱۵) دا ځایونه به د بنی اسرائیلو او د مسافرو دپاره د پناه بنارونه وی چې هغوی د پردی ملک وی یا په مستقله توگه اوسېدونکی وی. هر څوک چې په غلطی سره څوک ووژنی نو هغه به دې بنارونو ته تبتېدلې شی. (۱۶) - (۱۸) خو، کۀ څوک د وسلې، کانی، یا د لرگی سره

ڏوڪ وورڻي، نو هغه قاتل دے، ويه وڙلے شي. (۱۹) دا به د
 مڙ شوي کس د نزدې خپلوانو ذمه واري وي چي قاتل مڙ
 ڪري. چي ڪله پي هم پيدا ڪري، نو ويه پي وڙني. (۲۰) ڪه
 ڏوڪ د چا سره ڪينه لري او د هغه د مرگ منصوبه
 جوڙوي، په څه پي وولي او يا ديكه ورڪري نو دا پي قصداً
 وڙني (۲۱) يا پي په سوڪ ووهي، نو هغه د قتل مجرم دے او
 هغه به وڙلے شي. د مڙي د نزدې خپلوانو دا ذمه واري ده
 چي قاتل مڙ ڪري. هغوي پي چي ڪله هم پيدا ڪري، نو ويه پي
 وڙني. (۲۲) خو ڪه يو کس په غلطي سره ڏوڪ وورڻي چي د
 هغه سره پي ڪينه نه وي، ڪه په څه پي وولي او يا ديكه
 ورڪري، (۲۳) يا چي د چا خيال نه وي او يو ڪانے وولي او
 ڏوڪ ورباندي مڙ شي اگر چي هغه له پي د تڪليف رسولو
 اراده نه وي او دشمن پي هم نه وي، (۲۴) نو په داسي حالاتو
 ڪبني به جرگه د هغه کس په حق ڪبني فېصله کوي د چا نه
 چي مڙي شوي وي، نه چي د هغه مڙ کس د خپلوان په حق
 ڪبني چي بدل اخستل غواري. (۲۵) جرگه به د مڙي د
 خپلوان نه هغه کس بچ کوي چي په غلطي سره د قتل مجرم
 وي او هغوي به هغه واپس د پناه بنار ته بوخي کوم ته چي
 تبستبدلے وي. هغه به هلته تر هغي پوري ايسار پري چي مشر
 امام مڙ نه وي. (۲۶) چي کوم کس په غلطي سره د قتل
 مجرم وي ڪه هغه د پناه د بنار نه لار شي کوم له چي
 ورتبستبدلے وي (۲۷) او د مڙي خپلوان هغه پيدا ڪري او وې
 وڙني، نو د دي بدل اخستلو په وجه هغه گناهگار نه دے. (۲۸)
 کوم کس چي په غلطي سره د قتل کولو مجرم وي هغه به
 خامخا د پناه په بنار ڪبني تر هغه وخته پوري پاتي ڪيري چي
 تر کومي پوري مشر امام مڙ نه وي، خو د هغي نه پس هغه

واپس کور ته تلے شی. (۲۹) دا قانون به ستاسو او ستاسو د
 اولاد دپاره وی چې په هر خائ کبني اوسپري. (۳۰) چې په
 چا باندې د قتل الزام وی نو هغه به صرف په هغه وخت
 مجرم گنلے شی او مړ کولے به شی چې په هغه باندې دوه
 کسان يا دوو نه زيات گواهان گواهی ورکری، د يو کس
 گواهی د قتل د الزام ثابتولو دپاره کافی نه ده. (۳۱) قاتل به
 خامخا وژلے شی. هغه د دې سزا نه په دې نه شی
 خلاصدلے چې د صلحي پېسي ورکری. (۳۲) که څوک د
 پناه بناړ ته تبتيدلے وی، نو هغه دې ته مه پرېږدئ چې د
 مشر امام د مرگ نه مخکېني د صلحي پېسي ورکری د دې
 دپاره چې کور ته واپس راشی. (۳۳) هغه ملک مه پليتوي چې
 چرته تاسو اوسپري، ځکه د ويني تويول د هغه ملک پليتول
 دی او چې په کومه زمکه باندې وينه توي شی نو د هغې
 کفاره نه شی ادا کېدلے، زمکه د هغه کس د ويني تويولو نه
 بغير نه پاکېږي چا چې وينه توي کړې وی. (۳۴) هغه ملک مه
 پليتوي چرته چې تاسو اوسپري، ځکه چې زه مالک خدای يم
 او د بني اسرائيلو په مينخ کبني اوسپرم.

د واده شوو بنحو ميراث

۳۶ (۱) د جلعاد د قبيلې د کورنو مشران، د مکير زوي او
 د منسی نمسے چې د يوسف زوي وو، موسی او د بني
 اسرائيلو نورو مشرانو له لارل. (۲) هغوي وويل، ”صاحبہ،
 مالک خدای تا ته حکم درکړے دے چې زمکه د پچې په
 ذريعه په بني اسرائيلو تقسيم کړه. مالک خدای دا حکم هم

ڪڙي ڏيئي ڇي زمونڊ ڊ خپلوان صِلافحاد جائيداد ڊ هغه لوني
 له ورڪڙه. (۳) خو دا خبره ياده ساٿه. ڪه هغوي ڊ بلي قبيلي
 سڙو سره ودونه وڪڙل، نو ڊ هغوي جائيداد به ڊ هغه قبيلي
 شي او زمونڊ برخه به ڪمه شي. (۴) ڊ واپس ورڪولو په ڪال
 ڪبني، ڪله ڇي ڪوم جائيداد خرڇ شوئي وي او هغه واپس
 خپل اصلي مالڪ ته ملاوڙي، نو ڊ صِلافحاد ڊ لوني جائيداد
 به ڊ هميشه ڊپاره هغه قبيلي ته ورڪڙي شي ڇي په ڪومه
 ڪبني واده شوڙي وي او دا به زمونڊ ڊ قبيلي ڊپاره ڊ تاوان
 خبره وي. (۵) نو موسيٰ بني اسرائيلو ته ڊ مالڪ خدائي دا
 حڪمونه واورول. هغه وفرمائيل، ”ڊ منسي قبيله ڇي خه وائي
 هغه ٽيڪ ڊي، (۶) او مالڪ خدائي فرمائي ڇي ڊ صِلافحاد
 لوني آزادي ڊي ڇي ڊ ڇا سره هم واده ڪول غواري خو په
 خپله قبيله ڪبني به پي ڪوي. (۷) ڊ يوڙي بني اسرائيلي قبيلي
 جائيداد به بلي قبيلي ته نه شي ورڪولي. (۸) هره يوه بنهه
 ڇي په ڪومه بني اسرائيلي قبيله ڪبني ميراث اخلي نو هم ڊ
 هغه قبيلي ڊ سڙي سره به واده ڪوي. نو داسي ٽولو بني
 اسرائيلو ته به ڊ خپل پلار نيڪهه په جائيداد ڪبني ميراث
 ملاوڙي، (۹) او ڊ يوڙي قبيلي جائيداد به بلي قبيلي ته نه
 ملاوڙي. هره بني اسرائيلي قبيله به خامخا خپله ڊ ميراث
 زمڪه لري. (۱۰-۱۱) نو ڊ صِلافحاد لوني، محلاه، ترصاه،
 حجله، ملڪاه او نوعاه هم هغه شان وڪڙل ڇي خنگه مالڪ
 خدائي موسيٰ له حڪم ورڪڙي وو او هغوي خپلو ڊ ترونو
 زامنو سره ودونه وڪڙل. (۱۲) هغوي ڊ يوسف زوي منسي
 قبيلي په ڪورنو ڪبني ودونه وڪڙل او ڊ هغوي جائيداد ڊ
 هغوي ڊ پلار په قبيله ڪبني پاتي شو. (۱۳) دا هغه اصول او
 قانون ڏيئي ڪوم ڇي مالڪ خدائي ڊ موسيٰ په ذريعه ڊ مواب

په مېدانونو کېنې د اُردن نه پورې يريحو ته مخامخ بنى
اسرائيلو له ورکړو.

تاسو پوښتنې لري؟ [+1 807.700.6699](tel:+18077006699)

© يوسفزی ۲۰۱۹ pashtobibles.org

Copyrighted material not for reprint/publishing purposes.